Erle Stanley Gardner

Případ tichého společníka

ODEON

PŘELOŽILA
VĚRA FRYDRYCHOVÁ

Copyright 1940, by Erle Stanley Gardner

HLAVNÍ POSTAVY PŘÍBĚHU:

MILDRETH FAULKNEROVÁ – mladá, činorodá vedoucí květinářství, jejíž nezávislý duch rozpálí ohňostroj
HARRY PEAVIS – její konkurent, připomínající parní válec a přesvědčený o tom, že dostane vše, po čem touží
LOIS CARLINGOVÁ – zaměstnankyně Mildreth, krásná, ale poněkud zahořklá a žárlivá
DELLA STREETOVÁ – sekretářka Perryho Masona, jeho důvěrnice a vůbec děvče do nepohody
ROBERT LAWLEY – Carlottin manžel a hazardní hráč, který netuší, že prohrané peníze povedou až k vraždě
CARLOTTA LAWLEYOVÁ – sestra Mildreth, kterou neohrožuje pouze její nemocné srdce
ESTHER DILMEYEROVÁ – okouzlující návnada pro hazardní hráče; je nespokojená, dostává orchideje a otrávenou bonboniéru
PERRY MASON – právník s nenuceným chováním, ocelovým zrakem a nabroušeným mozkem, který posílá zákony k čertu a vypátrá vraha
PORUČÍK TRAGG – bystrý policista, který téměř trumfne Perryho Masona
SINDLER COLL – pohledný a velice vylekaný mladý muž záhadné profese
HARVEYLYNK – spolumajitel nočního klubu a hazardní hráč; cena jeho krve je až příliš vysoká
DR. WILMONT – který zachrání Perrymu Masonovi dva svědky
CLINT MAGARD – Lynkův společník, tlusťoch slizkého charakteru, který má alibi

1. KAPITOLA

Mildreth Faulknerová seděla za svým stolem v zasklené kanceláři Faulknerova květinářství a vybírala si modrou pastelku správného odstínu. Byla zručnou kreslířkou a barevné náčrtky jí pomáhaly si představit, jak se bude vyjímat její květinová výzdoba. Po levici měla hrubý náčrtek Ellsworthovic jídelny a snažila se najít něco, co by se hodilo k nemožným zeleným svíčkám, které chtěla paní Ellsworthová použít k osvětlení pokoje.

Někdo zaklepal na sklo a když Mildreth vzhlédla, uviděla Harryho Peavise. Odstrčila náčrtky stranou a pokynem hlavy ho pozvala dál.

Peavis přijal pozvání tak, jak dělal všechno ostatní – bez sebemenší změny výrazu ve tváři, která by mohla prozradit něco z jeho myšlenek. Byl to mohutný, svalnatý muž, jehož ramena a ruce prozrazovaly, že v mládí těžce pracoval na farmě. Když teď dosáhl bohatství a stal se skutečným vládcem květinářství ve městě, snažil se ze všech sil vpravit do role úspěšného obchodníka. Nosil bezvadně ušité obleky, ale jeho pečlivě ošetřené a nalakované nehty podivně kontrastovaly s prsty, zkroucenými těžkou prací.

„Kdy si konečně dáte pohov!?“ zeptal se Mildreth.

Usmála se:

„Skoro vždycky pracuji takhle dlouho. Pořád je něco – podklady pro výplaty, daně z příjmu, rozpočet – však to znáte. A kromě toho je teprve sedm.“

„Od té doby, co vaše sestra marodí se srdcem, v tom pěkně lítáte, co?“

„Ale ne, zvládám to docela dobře.“

„A jak je jí?

„Carlottě?“

„Ano.“

„Je to o moc lepší.“

„To rád slyším.“

„Musí ještě hodně ležet, ale zlepšuje se to den ode dne.“

„Máte tři prodejny, že?“

„Ano,“ přisvědčila. Věděla, že je dokonale informovaný nejen o umístění prodejen, ale také o jejich obratu.

Peavis si odkašlal. „Víte, já jsem si řek, že by nebylo špatné investovat do vás děvčat trochu peněz.“

„Prosím?“

„Totiž koupit nějaké vaše akcie.“

Mildreth Faulknerová se usmála a potřásla hlavou. „Díky, pane Peavisi, ale my jsme spokojené s tím, co máme. Jsme velice malá a velice uzavřená společnost.“

„A možná že ne tak uzavřená, jak si myslíte.“

„Ale rozhodně dost,“ zasmála se Mildreth. „Carlotta a já máme všechny akcie.“

Jeho šedozelené oči na ni zablýskly zpod huňatého obočí. „Tohle byste si měla ještě promyslet.“

Na okamžik se zamračila a pak se opět zasmála. „Vlastně máte pravdu. Pět akcií má Corinne Dellová, protože ve správní radě musíme být tři. Má je jenom kvůli tomu.“

Peavis si opět odkašlala vytáhl z kapsy složené potvrzení o vlastnictví pěti akcií. „No, Corinne Dellová si vzala jednoho z mých lidí a – zkrátka jsem ty akcie převzal. Můžete si tohle lejstro založit a vydat mi nové.“

Mildreth Faulknerová se mračila a obracela papír v ruce.

„Můžete se spolehnout, že všechno je v nejlepším pořádku,“ ozval se Peavis, „všechna potvrzení a tak.“

Položila průkaz na stůl a ostře se na něho podívala. „Podívejte se, pane Peavisi, vůbec se mi to nelíbí. Není to fér. Nevím, jak si to vlastně představujete. Jste náš konkurent a já nechci, abyste strkal nos do našich záležitostí. Corinne ty akcie neměla prodávat. Asi neměla na vybranou, ale chci, abyste znal můj názor.“

Peavis odpověděl: „Já vím, že obchod je obchod. Vy jste ty akcie pustila z hlavy, ale já ne. Líbíte se mi a chtěl bych se stát vaším přítelem. Časem třeba uděláte nějakou chybu a já to můžu zaplatit a udělám to opravdu rád. To je přece obchod. Mohli bychom se spolu dohodnout o zbytku akcií. Můžete zůstat tady a řídit obchod dál. Já bych měl jedenapadesát procent akcií a…“

Zavrtěla hlavou.

„Můžete mít zrovna tolik peněz jako teď a já vám poskytnu neomezený kapitál pro rozšíření závodu. Budu dobrý společník, uvidíte.“

„Ne, děkuji. Mně to vyhovuje tak, jak to je.“

„Dobře, tak aspoň zapište převod těchhle pěti akcií.“

„Oč vám vlastně jde?“ zeptala se Mildreth.

„O nic,“ odpověděl s předstíranou bezelstností. „Nechci vám překážet v práci. Teď jsem něco jako tichý společník. Pokračujte a nadělejte spoustu peněz. Teď, když je to i v mém zájmu, vidím rád, když vedoucí pracuje dlouho do noci.“ Odkašlal si a zvedl se ze židle.

Mildreth pozorovala, jak neohrabaně prochází uličkou květinářství, a věděla, že jeho pronikavým očím, ukrytým pod huňatým obočím, neunikne vůbec nic.

Několik minut seděla hluboce zamyšlená, pak odstrčila své náčrtky a řekla Lois Carlingové, která stála za pultem, aby zavřela o půl desáté a nečekala na ni. Na okamžik se zastavila, aby se na sebe podívala ve velkém zrcadle v průčelí obchodu. Bylo jí dvaatřicet, ale měla postavu dvacetileté. Těch sedm let, kdy zakládala a budovala podnik, v ní vypěstovalo fyzickou i duševní čilost a ostražitost; přímo z ní vyzařovala dynamická výkonnost, která udržela její postavu pevnou, bez špetky zbytečného tuku. Její neúnavná činorodost i štíhlá postava prozrazovaly skutečně pracovitého člověka. Lois Carlingová ji pozorovala ode dveří a v očích měla hořký a zároveň toužebný výraz. Lois bylo možno přirovnat k mladému vínu, které ještě bouřlivě kvasí, zatímco Mildreth připomínala víno již dokonale vyzrálé. Bylo proto jistě jen přirozené, že si Lois, která vlastnila pouze pěknou tvářičku a bažila po úspěchu za každou cenu, kladla otázku: „Proč zrovna ona má všechno a já nic?“ Pro Lois to ovšem nebyla pouze řečnická otázka, ale nesmělý pokus o definici osobnosti. Filozofické otázky však pro ni byly španělskou vesnicí, a proto raději sáhla do zásuvky, do které jí Harry Peavis při svém příchodu podstrčil krabici bonbónů, a s chutí se zakousla do čokolády.

Před garáží, v níž Mildreth Faulknerová měla své auto, stála telefonní budka. Mildreth čekala na vůz a tu ji něco napadlo: vyhledala v seznamu telefonní číslo advokáta Perryho Masona.

Bylo tam uvedeno číslo do kanceláře a pod ním poznámka: *Po úředních hodinách volejte Glenwood 6-8345*.

Mildreth vytočila číslo a ozvala se služba pro nepřítomné. Vysvětlila, že si přeje sjednat schůzku s panem Masonem ve velmi naléhavé záležitosti, a zeptala se, zda by bylo možno sejít se s ním ještě večer. Žena, která převzala hovor, požádala Mildreth o číslo telefonu, z kterého volá, řekla jí, aby zavěsila a chviličku počkala.

Mildreth uviděla hlídače, který přivážel její auto, otevřela dveře budky a naznačila, že bude hned hotova. Přikývl, zajel s autem doleva k benzínové pumpě a Mildreth se vrátila k telefonu, zrovna když zazvonil. Zvedla sluchátko a ohlásila se.

„Je to slečna Faulknerová?“

„Ano.“

„Tady Della Streetová, sekretářka doktora Masona. Mohla byste mi říci něco bližšího o vaší záležitosti?“

„Ano. Patří mi Faulknerovo květinářství. Je to akciová společnost. Můj obchodní konkurent si opatřil několik akcií, jediných, které nevlastní naše rodina. Myslím, že mi chce dělat potíže. Chtěla bych vědět, co mám podniknout.“

„Můžete přijít zítra?“

„Ano, rozhodně. Abych se vám přiznala, zavolala jsem vám z okamžitého popudu. I když jsem se o celé věci dozvěděla sotva před několika minutami, dělá mi to starosti.“

„Máte čas zítra o půl jedenácté?“

„Ano.“

„V pořádku, pan Mason vás bude očekávat. Dobrou noc.“

„Dobrou noc,“ odpověděla Mildreth, s úlevou nasedla do auta a rozjela se přímo do Carlottina domu na Chervis Road.

Chervis Road obtáčela těsně pod vrcholem horu, která shlížela na Hollywood od severu. Carlotta a Bob bydleli ve štukovém domě, posazeném na svahu. Ve dne zářil bělostí, ale teď vypadal jako šedý obdélník z tajemných stínů, rýsující se proti blikajícím světlům města, které leželo dole.

Mildreth odemkla svým klíčem a vešla do obývacího pokoje, kde se Bob Lawley rozvaloval v křesle a četl noviny.

V levé ruce držel malý, v kůži vázaný zápisník a za uchem měl zastrčenou tužku. Vzhlédl a zamračil se, ale když uviděl Mildreth, podařilo se mu vykouzlit úsměv na uvítanou. Všimla si, že honem schoval zápisník do postranní kapsy saka.

„Nazdar, Millie, neslyšel jsem tě přijíždět."

„Kde je Carla?"

„Nahoře."

„Spí?"

„Ne, leží a čte si."

„Půjdu na chvilku nahoru. Nepůjdeš teď nikam, Bobe?"

„Ne, k sakru, jak tě to napadlo?"

„Chci s tebou mluvit."

„Dobře."

Zastavila se na okamžik ve dveřích, obrátila se a řekla.

„Když studuješ výsledky dostihů, Bobe, nemysli si, že toho musíš hned nechat a všechno uklidit jen proto, že jsem náhodou přišla bez ohlášení."

Lawley na okamžik zčervenal, pak se zasmál a řekl poněkud přihlouple: „Málem jsi mě vylekala."

Mildreth vyšla po schodech do ložnice, kde její sestra ležela v posteli. Byla pohodlně opřena o polštáře a lampa s růžovým stínidlem, připevněná k čelu postele, osvětlovala stránky knihy, kterou četla.

Obrátila stínidlo dolů, takže v pokoji zavládlo měkké, růžové šero, a řekla: „Už jsem si o tebe dělala starosti, Millie."

„Trochu jsem se zdržela. Jak se dnes cítíš?"

„Je to den ode dne lepší, po všech stránkách," odpověděla Carlotta s úsměvem.

Byla starší než Mildreth. Její pleť měla namodralý odstín, a ačkoliv nebyla tlustá, vypadala měkce a ochable.

„A co srdce?"

„V pořádku. Doktor dnes řekl, že za pár týdnů mohu zase řídit. Bude to bezvadné si zase vyjet. Vsadím se, že moje autíčko už úplně zapomnělo jezdit."

„Jenom nespěchej,“ varovala ji Mildreth. „nepřeháněj to, zvlášť když si začneš vyrážet do okolí.“

„To doktor říkal taky.“

„Co to máš za knihu?“

„Jednu z těch nových, co se o nich říká, že mají hlubší sociální význam. Ani se mi nezdá.“

„Proč si nevezmeš něco lehčího?“

„Já mám ráda tyhle. Ty ostatní mě rozčilují a nemohu pak usnout. Ale když si přečtu deset stránek něčeho takového, spím jako zabitá a nemusím si ani vzít prášek.“

Mildreth se zasmála altovým, zurčivým smíchem. „Mrzí mě, že jsem přijela tak pozdě. Zaskočila jsem se jen podívat, jak se ti vede. Promluvím si ještě chvilku s Bobem a vypadnu.“

„Chudáček Bob,“ řekla měkce Carlotta, „mám strach, že je toho na něho trochu moc, mít za ženu invalidu. Millie, on je prostě báječný.“

„To je dobře.“

„Ty jsi – tys ho nikdy neměla moc v lásce, že ne, Millie?“

Mildreth pozvedla obočí. „Teď o tom nemluvme. Vycházíme spolu docela dobře.“

Carlotta se na ni zamyšleně podívala. „On to cítí, Millie. Strašně bych si přála, aby ses trochu snažila a poznala ho líp.“

„Tak dobře,“ slíbila Millie s úsměvem na rtech, zatímco její oči prozrazovaly určitý úmysl. „Půjdu dolů a začnu s tím hned teď. A ty, Carlo, nehřeš na to, že je ti líp, a dál se šetři.“

Carlotta pozorovala Mildreth, jak vychází ze dveří. „Musí to být báječné, být tak dokonale zdravá. Kdybys mi tak mohla dát trošku toho tvého zdraví – aspoň na hodinu.“

„Dala bych ti je ráda i na delší dobu, ale vždyť ty budeš taky v pořádku. Nejhorší máš už za sebou.“

„Taky si myslím. Já vím, že jsem na tom teď o moc líp než dřív.“

Carlotta se pustila zase do čtení. Mildreth zavřela opatrně dveře a scházela tiše dolů po schodech.

Bob Lawley složil noviny a tužku už neměl za uchem. „Něco k pití, Millie?“ zeptal se.

„Ne, dík.“ Sedla si na židli naproti němu, vzala si od něho cigaretu a nechala si ji zapálit. Pak se opřela a upřeně se na něho zadívala.

„Nemyslíš, že bychom si my tři měli sednout a trochu si pohovořit o obchodních záležitostech?“

„Ne, ještě ne, Millie.“

„Proč?“

„Carla by se zatím neměla zabývat obchodem. Mluvil jsem o tom s doktorem a on říká, že je na tom teď velice dobře, ale hlavně proto, že si úplně odvykla lámat si hlavu obchodními záležitostmi. Proč, něco není v pořádku?“

„Dnes večer mě navštívil Harry Peavis.“

„Ten neohrabaný hlupák! Co proboha chtěl?“

„Chtěl koupit podnik – totiž jedenapadesát procent akcií.“

„To zrovna. Mělas mu říct, aby táhl k čertu.“

„To jsem udělala, ale zdá se, že má nějaké naše akcie.“

„Akcie!“ Bob vykřikl a ona zahlédla záblesk paniky v jeho obličeji. „Ale jak k čertu mohl…“ Spěšně odvrátil pohled.

„Corinne Dellová. Vzpomínáš si, vzala si chlapíka, který pracuje u Peavise. Předpokládám, že její manžel ji donutil prodat akcie. Měla jsem je od ní převzít, než od nás odešla. Abych se ale přiznala, úplně jsem na ně zapomněla. Je jich tak málo…“

Bobovi se viditelně ulevilo. Zasmál se. „Co s tím může podniknout? Vždyť je to jenom pět akcií. To je kapka v moři. Řekni mu, ať jde do háje, nabídni mu odškodné a hotovo.“

Mildreth zavrtěla hlavou. „Harry Peavis se nedá jen tak odbýt. O něco mu jde… Trochu se ho bojím. Může nám prohlížet knihy, snad chce právě tohle, nevím. Zítra dopoledne jdu k advokátovi.“

„Dobrý nápad. Ke kterému?“

„K Perrymu Masonovi.“

„Ten se nebude zabývat takovou prkotinou. Zajímají ho především vraždy.“

„Jestli se do toho doopravdy pustí, zaujme ho to. Ten případ potřebuje někoho, kdo umí víc než podívat se do zákoníku a přečíst, co je v něm napsáno. Potřebuje to spoustu právnického důvtipu.“

„No, ten zatočí s Peavisem rozhodně líp než ty, to je fakt,“ přiznal Bob Lawley, „ale mám dojem, že děláš z komára velblouda.“

„Myslím, že bych měla vzít s sebou všechny akcie a skladní knihu. Třeba to bude chtít vidět.“

„Prosím tě, nedělej to,“ řekl rychle Bob.

„Proč, může je potřebovat.“

Bobův hlas zdrsněl nervozitou. „Sakra, Millie, mám zítra ráno důležitou schůzku a akcie jsou v sejfu. Podívej, když je bude chtít vidět, mohu je k němu zavézt později. Ale nemyslím, že to bude zapotřebí. Mám zítra schůzku s pojišťovákem – je to příšerná otrava. Mohl bych ji samozřejmě odvolat, kdyby to bylo nutné, ale dalo mi děsně moc práce ho k ní přimět.“

„Je to kvůli té nehodě? Nic jsi mi o ní neříkal, dozvěděla jsem se o tom od Carly.“

„To je tak, když lidi jezdí jako slepí. Dokonce jsem ani nebyl v autě, bylo zaparkované u chodníku. Vůbec nechápu, jak se mu podařilo mě nabourat tak, jak to udělal. Musel dostat smyk a vrazit do auta z boku.“

„Máš jeho číslo?“

„Ne, říkám ti, že jsem tam vůbec nebyl. Pár lidí, kteří to viděli, mi o tom řeklo, ale byli příliš překvapení a nevšimli si čísla.“

Mildreth řekla: „No, myslím si, že ty akcie vlastně tak nutně nepotřebuji, i když bych je raději měla. Nemohl bys zaskočit do sejfu, Bobe, a…“

„To je vyloučeno, Millie. Mám ráno ještě další schůzky. Nemohu je teď odvolat, ale bude-li Mason potřebovat akcie, vyzvednu je později. Vždyť jsme pořád ve styku. Určitě je nebudeš potřebovat, když s ním budeš mluvit. Neblázni. Příští týden bude všechno v pořádku.“

„Snad ano,“ řekla a v jejím hlase zazněla únava a sklíčenost.

„Moc pracuješ, Millie, neměla bys trochu zvolnit tempo?“

„Ale ne, jsem okay. Podnik klape, vyřizuji většinou samé maličkosti… No, já půjdu, Bobe.“

„Dej mi vědět, když budeš potřebovat ty akcie,“ poznamenal, „mohu je vyzvednout pozítří, ale nemám ponětí, k čemu mu budou dobré.“

„Podívej, Bobe, opravdu nemůžeš jít do toho sejfu a…“

„Proboha ne!“ zařval. „Jsi jak stará baba. Přestaň se o to už k sakru starat!“

„Bobe – máš ty akcie? Je to v pořádku, že?“

Vyskočil ze židle. „Kristepane, nech toho rýpání! Nevím, kde mi hlava stojí i bez tvého kňourání o těch zatracených akciích! Vím, že mě nemáš ráda a ani jsi nikdy neměla. Vždycky ses snažila poštvat Carlu proti mně Teď…“

„Tak dost!“ přerušila ho. „Chováš se jako malý kluk. A moc křičíš. Přece nechceš, aby si Carla myslela, že se hádáme?“

Unaveně si zase sedl. „Proč se vlastně rozčiluju? Když bude ty akcie Mason chtít, řekni mu, ať mi zavolá. Jdeš mi na nervy. Když se nechceš hádat, tak odtud vypadni.“

Beze slova vyšla ze dveří do tmavé noci.

Jela dolů po Chervis Road a byla zcela netečná k půvabu jasné noci, plné hvězd. Proč Bob tak důkladně vysvětloval podrobnosti té automobilové nehody? Proč byla schůzka se zástupcem pojišťovny tak důležitá? Proč mu dalo tolik práce si ji dojednat? Proč tak zpanikařil, když se mluvilo o vyzvednutí akcií? Byla netaktní. Ale nedůvěřovala mu. Už několik týdnů se snažila najít záminku, aby od něho akcie získala. Carla převedla všechny své cenné papíry na Boba… Bylo samozřejmě nesmyslné pochybovat o jeho oddanosti ke Carle, ale nemohla si pomoci, byla znepokojená a ke všemu ta historka o nehodě, při níž mu nabourali předek auta. „Myslím, že jsem pěkná potvora,“ řekla si Mildreth, „ale bohužel znám svého švagříčka až moc dobře.“

A tak jela na dopravní oddělení policejního ředitelství, zeptala se, zda tam mají nějaké hlášení o Bobově nehodě, a zjistila, že se jeho buick srazil s jiným autem a zavinil to Bob. Telefonickým rozhovorem s mužem, který řídil druhé auto, vyšlo najevo, že Bob nebyl v okamžiku nehody v buicku sám. Vpředu vedle něho seděla mladá, velice atraktivní blondýnka. Muž si zjistil její jméno pro případné svědectví.

„Momentíček, kde to mám,“ říkal ten muž do telefonu, „aha, tady, Esther Dilmeyerová. Dala mi adresu baru Zlatý roh, mám dojem, že říkala, že tam pracuje, ale nevím to jistě. Ten pán, který řídil, totiž pan Lawley, byl velice laskav. To on zavinil nehodu a byl ochoten se dohodnout. Vzadu seděl ještě jeden muž. Ne, dohoda ještě není uzavřena, ale pan Lawley se zastaví zítra v jedenáct. Byla byste tak laskavá a řekla mi, kdo volá?“

Rychle odpověděla, že je ze zaměstnaneckého fondu pro náhradu škod a že dostali zprávu, že slečna Dilmeyerová byla zraněna.

Muž poznamenal: „Zraněn jsem byl pouze já. Pořádně jsem se lekl. S Lawleyem byl v autě ještě jeden muž. Jestli chcete, dosvědčí to. Jmenuje se… moment… tady to je – Sindler Coll.“

„Byli opilí?“ zeptala se Mildreth.

„Ne, ale jeli pěkně rychle.“

Mildreth poděkovala a zavěsila.

Proč Bob tak pracně všechny klamal ve všem, co se týkalo té nehody? Vůz byl pojištěn a pojišťovna by měla platit… Ale zřejmě nebude. Bob se v jedenáct sejde s druhou stranou, aby se s ní dohodl. Pojišťovna zřejmě o nehodě ani neví.

Mildreth Faulknerová se původně chtěla vrátit ke svým skicám, ale cítila, že teď je důležitější něco jiného. Bob zřejmě vůbec nehodlá vysvětlit přítomnost bardámy ve svém automobilu.

2. KAPITOLA

Výraz hořkého zklamání ve tváři Esther Dilmeyerové způsobil, že najednou vypadala staře.

Kolem ní panovalo veselí, příznačné pro noční kluby, násilná, horečná rozjařenost, která vyžaduje neustálý příliv alkoholu, aby se udržela na výši a zajistila tak dividendy pro vedení podniku.

Orchestr vyluzoval melodie v rytmu swingu. Konferenciér přímo sršel bujarostí, když vyvolával do mikrofonu další čísla programu. Číšníci, kteří se proplétali mezi stoly, pečlivě dodržovali zásadu, že jídla se nemají nosit příliš brzy po koktajlech. Rozparáděným hostům se servírovaly nápoje křtěné vodou, ty ještě jaksepatří nerozparáděné úlisně obskakoval sám vrchní číšník a do nebe velebil kvality nápojového lístku.

Obzvláště spolehliví a prověření hosté se mohli zúčastnit mnohem tišší, zato však podezřelejší zábavy v místnostech nad barem, kde každý zvuk tlumily tlusté koberce.

Vedení si dávalo velice dobrý pozor na okruh prominentů, kteří směli projít dveřmi s nápisem *Soukromé* v zadní části šatny a vyjít po

schodech do místností, v nichž se víření rulety mísilo s šumem distingované konverzace.

V přízemí vládlo veselí a alkohol. V prvním poschodí to bylo docela jiné. Vedení podniku jasně naznačilo, že u hracích stolů jsou vítáni pouze páni a dámy ve večerním. Nevtíravé symptomy vybraného vkusu na každém kroku měly zapůsobit na ty, kdož se ucházeli o přízeň štěstěny. Tlusté koberce tlumily kroky, decentní nepřímé osvětlení, těžké závěsy a ovzduší přepychově zařízeného salónu si přímo vynucovaly klid uhlazenost.

Člověk, který utratí víc, než si může dovolit, je tam, kde teče alkohol proudem a vládne nezřízené veselí, schopen rozpoutat to, čemu se v hráčském slangu říká *rachot*. Avšak člověk, který se necítí zcela ve své kůži, který je nucen navléci se do gala, pod sugestivním působením pozlátka luxusu spíše přijme svou ztrátu důstojně a odejde beze všeho rozruchu. Když pak svlékne frak a v nelítostném denním světle si uvědomí svou situaci, zmocní se ho výčitky svědomí a přizná si, že ztráta je ztráta. Pak mu dojde, že brát takové prohry jako džentlmen znamená jít na ruku těm, kdo na nich vydělávají – jenže pozdě bycha honit.

Esther Dilmeyerová nebyla žádný psycholog, ale byla dost zkušená, aby si uvědomila, že když ji angažovali v nočním podniku, očekává se od ní, že se bude svíjet v rytmu synkop, oslňovat hosty a udržovat je v náladě. Když se však pohybovala mezi stoly v horním poschodí, změnila se v distingovanou dámu. Tady se nevyžadoval zvonivý smích, kroucení rameny a vlnění boků.

Ženy se dívaly na Esther Dilmeyerovou s chladnou podezřívavostí. Muži se po ní ohlíželi a vrhali se do hry, kdykoli se jim od ní dostalo sebemenšího povzbuzení. Ačkoliv jimi částečně pohrdala, byli jí bližší – uvědomovala si, že ženy vlastně nezná vůbec.

Teď seděla sama u stolu, pečlivě skrývala své myšlenky a pohrávala si se sklenicí, v níž bylo zázvorové pivo se sodovkou, což měli nezasvěcenci považovat za šampaňský koktajl. Na rtech jí ze zvyku pohrával mírný úsměv. Její nálada byla v ostrém protikladu k atraktivnímu lákavému vzezření, totiž hluboko pod bodem mrazu. Kolik hodin už takhle proseděla při líčení na kořeny? Je to pořád totéž. Muži procházejí kolem ní. Ti v závěsu s manželkami se po ní

mlsně ohlížejí a v duchu si umiňují, že podruhé sem přijdou sami. Muži bez doprovodu troskotají na úskalích některého z pěti balicích způsobů, jež Esther ovládá jako šachista, který dokáže uhodnout zahajovací tah svého protivníka dřív, než první pěšec vytáhne do boje.

Ano, patří jí to. Mohla v životě něčeho dosáhnout. Místo toho uvízla tady a zpeněžuje svůj vzhled a své mládí. Mužům se líbila. Zvali ji na skleničku. Pokud šlo jenom o flirt, podívala se občas na hodinky a prohodila, že za několik minut by se měl objevit její manžel; nebo mrkla na číšníka, pak ji zavolali k telefonu a za okamžik se vrátila se stejnou zvěstí.

Jestliže si pánové chtěli vyhodit z kopýtka, povzbuzovala je v utrácení, a když se zdálo, že jde o správný typ, začala dělat narážky na to, co se děje nahoře. Pokud pán projevil zájem, požádala ho o navštívenku a doprovodila ho do místností s ruletou. Krupiér si pána otypoval hned v několika prvních hrách – hazardér, pan opatrný, lakomec, příležitostný hráč, popřípadě ten nejlepší – muž, který nesnáší prohru a chce dostat zpátky všechny peníze, o které přišel. Esther se dorozumívala s krupiérem pomocí celého systému tajných znamení. Jestliže měla ovce hojnost vlny, postávala vedle a dohlížela na stříhání. V opačném případě sešla zpátky do baru a hledala něco slibnějšího.

Vzhlédla, protože se k jejímu stolu přiblížila Mildreth Faulknerová a usmála se na ni.

Esther se vzchopila. Copak toho už nebylo dost a muselo se přihodit ještě tohle? Pravděpodobně nějaká ženská, jejíž manžílek se složil a povykládal jí o hezké blondýnce, o návštěvě herny v hořejším patře a o ztrátě financí. Nenáviděla tyhle mužské – dychtící po dobrodružství a pak běží s fňukáním domů, předvedou velkou scénu pokání, při níž se ke všemu přiznají, roní krokodýlí slzy a obviňují se – a při nejbližší příležitosti si to všechno pěkně zopakují.

Mildreth odstrčila židli, posadila se a řekla: „Nazdar!“ Jeden z číšníků se zastavil opodál a vyčkával. Scény tady rádi neměli.

„Dobrý večer,“ odpověděla Esther mrazivě.

Mildreth si povzdechla. „Viděla jsem, že tady sedíte sama a já tady taky nemám nikoho. A nejen to, jsem naprosto, dokonale a úplně

zhnusená mužskými. Než jsem dopila koktajl, culili se na mne tři. Co říkáte, dáme si skleničku a já půjdu?“

Esther Dilmeyerovou zaplavila úleva. Tak *rachot* nebude. Přivolala číšníka.

„Chcete ještě šampaňský koktajl?“ zeptala se Mildreth.

Plavovláska přikývla.

Mildreth objednala dva koktajly a Esther požádala číšníka, aby ten její odnesl. „Je zvětralý,“ usmála se na Mildreth, „moc jsem přemýšlela a málo pila.“

Byla to poněkud choulostivá situace. Esther nemohla navázat žádné užitečné známosti, pokud Mildreth Faulknerová seděla u jejího stolu. Na druhé straně nemohlo vůbec vadit, když si od ní nechá zaplatit skleničku.

Podívala se na hodinky. „Můj přítel má zpoždění.“

„Ó, vy máte schůzku. To jsem mohla tušit. Nebudu déle zdržovat.“

„Ale jen seďte, to je v pořádku. Na pití máme spoustu času. Nechává mě čekat celé hodiny, čert ho vem!“

Mildreth podotkla: „Nesetkaly jsme se spolu už někdy dřív? Vaše tvář je mi povědomá.“

Esther potřásla hlavou. „Myslím, že ne. Nevzpomínám si na vás.“

„Ale někde jsem vás viděla… Počkejte chvilku… Nebyla jste při té nehodě, jak se srazil ten buick? Ano, byla jste to vy, teď si vzpomínám. Viděla jsem vás v autě.“

„Vy jste viděla tu srážku?“

„Ano, šla jsem po ulici. Jestli je váš přítel ten, co řídil, tak za to čekání stojí.“

„Ten?“ řekla Esther pohrdavě. „Nevypadá špatně, ale je to blbeček. Můj přítel je ten druhý, jmenuje se Sindler. To je frajer, pane, a po čertech dobře to ví. A co děláte vy, nebo mi do toho nic není?“

„Mám svůj podnik, vedu tři prodejny.“

Esther pronesla zamyšleně: „To musí být báječné, mít svůj obchod a být svým vlastním pánem. Kdybych byla pracovala a získala nějaké obchodní zkušenosti, taky jsem mohla mít něco, co by mě těšilo víc než tahle levota.“

„Levota?“ otázala se Mildreth.

„Jsem bardáma.“

„Ach tak, chápu.“

„Nechápete. To nepochopí nikdo, kdo to nezkusil. Je to všivý kšeft.“

„Tak proč toho nenecháte a nejdete dělat něco jiného?“

„A co? Neumím těsnopis ani psát na stroji, ani nemám žádné zkušenosti v obchodě, a ať se propadnu, jestli půjdu drhnout podlahy a uklízet k nějaké ženské, která chce mít fajnové ručičky, aby mohla proflákat odpoledne u bridže.“

„Ale pro ženu, která má milou povahu a pěkně vypadá, je přece spousta možností!“

„Já vím, vy myslíte ty inzeráty, které se objevují každou chvíli v novinách. Na pár z nich jsem odpověděla a je to ještě větší levota než tohle.“

Mildreth si ji podrobně prohlížela a všimla si jemných vrásek, které jí zatrpklost vyryla kolem rtů a očí. „To jsem nemyslela,“ podotkla. „Jsou přece i poctivá zaměstnání. Já potřebuji každou chvíli děvčata, která jsou hezká, milá, umějí se ovládat a vědí, jak jednat se zákazníky.“

Esther pohlédla s náhlou nadějí na ženu, která seděla naproti ní, ale vzápětí zesmutněla.

„Máte krásné šaty,“ řekla Mildreth s obdivem.

„Líbí se vám?“

„Moc.“

„Nejsou ani zvlášť drahé. Když jedete v téhle branži, musíte dobře vypadat, ale peníze na vyhazování za šaty nemáte. Za nějaký čas se naučíte nakupovat.“

„K té barvě by se báječně hodila kytička orchidejí.“

„Asi ano, ale nikdo mi je nedává a já si žádné nekupuju.“

„Mám nějaké a mohu vám je poslat.“

„Opravdu?“

„Ano, objednala jsem orchideje pro jednoho zákazníka, kterého ale sklátila chřipka, a tak je nepotřebuje. Zdržíte se tady ještě chvilku? Pošlu vám je sem.“

„To bude skvělé! Tisíceré díky. Opravdu vás to nebude obtěžovat?“

„Ale vůbec ne, udělám to ráda. Na jaké jméno je mám poslat?“

„Esther.“

„Jenom Esther?“

„Znají mě tady. Můžete napsat Esther Dilmeyerová. A jak se jmenujete vy?“

„Mildreth.“

„Pěkné jméno.“

„Děkuji.“

Číšník jim přinesl pití. „Na vaše štěstí,“ řekla Mildreth přes okraj sklenice.

„Budu je potřebovat.“

Mildreth náhle vyhrkla: „Moc byste chtěla odtud odejít?“

„Myslíte tady z té levoty?“

„Ano.“

„Strašně. Řeknu vám to na rovinu. Jela jsem v tom, dokud se to vyplácelo. Jsem tu už pět let. Vysedávám tady skoro celou noc, moc piju, moc hulím a jsem málo na čerstvém vzduchu. Začíná to být znát. A kromě toho to člověka často uráží.“

Mildreth přikývla.

„Díváte se na ostatní a vidíte, jak jim přibývá let, a myslíte si, že vám se nic takového stát nemůže. A pak vás najednou váš přítel nechá plavat pro nějakou mladší… Fuj! Vykašlala bych se na tu levotu třeba hned, jen kdybych měla nějakou solidní příležitost.“

„Jste na něho asi pěkně nabroušená.“

Esther upíjela svůj koktajl. „Víte proč? Můj přítel, totiž ten, kterého jste viděla se mnou v autě, Sindler Coll, kamarádí se šéfem. Nedávno si narazil nějakou jinou. Dělal co mohl, aby to přede mnou ututlal, ale dnes odpoledne se to provalilo. Pokouší se dostat to děvče na moje místo. Já snad abych se šla pást. Myslí si, že o tom nevím. Já tady zařezávám a oni se za mými zády slízají. Zrovna teď s ní někde je. Harvey Lynk, jeden ze šéfů, jel do své chaty v Šeříkovém kaňonu. V jednu či ve dvě to celé upečou. Může mi někdo zazlívat, že mám vztek?“

Mildreth Faulkrerová zavrtěla hlavou.

„Ukažte mi možnost, jak se slušně uživit, a já jim všechno omlátím o hlavu a vypadnu odsud jak cukrář,“ prohlásila Esther vášnivě.

„Jak by se vám líbila práce v květinářství?“

„Páni, to by byla senzace. To je váš obor?“

„Ano. Vedu Faulknerovo květinářství.“

Esther Dilmeyerová pozvedla sklenku ke rtům a pak ji zase postavila na stůl. „Ale potom – potom jste Bobova švagrová. Znáte ho… A víte o té nehodě?“

Mildreth se jí podívala do očí a řekla: „Ano, přišla jsem zjistit, co se vlastně stalo. Chtěla jsem z vás dostat co nejvíc, ale když jsem vás uviděla, uvědomila jsem si, že vy nejste můj nepřítel, ale prostě žena, která se snaží nějak se protlouct.“

„Tak proč si ze mne utahujete a děláte mi nabídky?“

„Esther, nebuďte bláhová.“

„Ale jak mám poznat, že se mě nesnažíte jenom využít?“

„Řekla jsem vám přece své jméno, vy hlupáčku. Klidně jsem vás mohla vodit dál za nos a dostat z vás, co se dalo.“

Esther udělala nejisté gesto rukou, v níž držela cigaretu.

„To je pravda,“ přiznala. „Chcete u mne pracovat?“

„Co to obnáší?“

„Dělat co nejlepší obchody, být milá k zákazníkům, mít dobrou vůli a…“

„Ne, já myslím, kolik bych vám toho musela říct?“

„Jen to, co budete sama chtít.“

Esther se na chvilku zamyslela a pak řekla: „Ne, to by nešlo. Hrála bych dvojí hru. Nemohu u vás začít pracovat, dokud vám všechno neřeknu a dokud vy neprohlásíte, že je to v pořádku!“

„Opravdu to chcete udělat?“

„Ne, že by se mi do toho zrovna moc chtělo, ale je to jediná možnost, když chci jít k vám do podniku.“

„Jeli tomu tak, máte tu práci mít. Ale můžete ji mít i bez toho.“

„Ne, chci mít čisté svědomí.“

„Víte, kde je teď Lynk?“ zeptala se náhle Mildreth.

„Ano, je ve své chatě a čeká na tu couru, co…“

„A víte, kde je ta chata?“

Esther se hořce zasmála. „Samozřejmě. Byla jsem tam. Byla tam všechna děvčata, která tady pracují.“

Mildreth řekla: „Musím si zatelefonovat. Prosím vás, napište mi zatím adresu té chaty a dáte mi ji pak, ano?“

Esther přikývla.

Mildreth šla k telefonní kabině a vytočila Masonovo noční číslo. Služba jí oznámila, že ho patrně zastihne ještě v kanceláři, protože sotva před hodinou volal, že se tam ještě zdrží.

Mildreth vytočila číslo Masonovy kanceláře a na druhém konci drátu uslyšela hlas Delly Streetové.

„Tady je zase Mildreth Faulknerová, slečno Streetová. Jsem ve velice ožehavé situaci. Musím se s panem Masonem sejít ještě dnes.“

„Teď v noci?“

„Ano.“

„Lituji. Pan Mason teď pracuje na velmi důležitém spise a do půlnoci určitě nebude hotov. Prostě nemůže teď nikoho přijmout.“

„Nemohla bych přijít po půlnoci?“

„Obávám se, že ne. Víte, on musí taky spát.“

„Poslyšte, je to opravdu strašně důležité. Zaplatím jakýkoli honorář. Mám strach, že zítra ráno už bude pozdě.“

„Proč? Co se děje?“

„Právě jsem zjistila, že moje těžce nemocná sestra převedla všechny své cenné papíry na manžela. On je zřejmě nabídl jako záruku při splácení nějakých dluhů z hazardu. Mezi těmi papíry jsou také akcie květinářství, které vedu já. Do půlnoci o tom budu vědět víc. Prosím vás, nemohla byste přesvědčit pana Masona, aby…“

„Počkejte chviličku, podívám se, jestli by se to nedalo nějak zařídit,“ řekla nakonec Della Streetová.

Za půl minuty se vrátila k telefonu. „Pan Mason skončí diktování do půlnoci a pak si zajde na šálek kávy. Můžete se s ním sejít tady v jednu hodinu.“

„Strašně moc vám děkuji! A teď poslouchejte, zpracovávám jednu svědkyni. Jmenuje se Esther Dilmeyerová. Prosím, poznamenejte si to. Budu se velice snažit, aby přišla také. Jestli to udělá, prosím vás, zdržte ji u vás a jednejte s ní jako v rukavičkách. Ví všechno a pochybuji, že bych bez ní něco svedla.“

Della Streetová podotkla: „Budu vám muset tuto schůzku účtovat, ať už k ní dojde nebo ne. Řekla byste mi laskavě své jméno a adresu?“

„Mildreth Faulknerová. Vedu Faulknerovo květinářství. Moje adresa je Whiteley Pines Drive 819 a mám telefon. Jestliže si přejete, mohu vám poslat nějaké peníze ještě před půlnocí.“

„Není třeba. Pan Mason vás bude očekávat v jednu.“

Mildreth zavěsila. Tvářila se velmi rozhodně, zatímco kráčela zpět ke svému stolu. Esther jí podstrčila kousek složeného papíru.

„Esther, kdy tady končíte?“

„Můžu odejít kdykoli po jedné.“

„Potřebuji od vás něco.“

„A co?“

„Abyste zašla do kanceláře Perryho Masona. Je to můj advokát.“

„Kdy?“

„V jednu.“

„Myslíte toho Perryho Masona, co vyřešil tu Tidingsovu vraždu?“

„Ano.“

„K sakru, to je ale opravdu kanón. Vždycky jsem si říkala, že kdybych někdy někoho zavraždila, vyloupila bych zároveň banku, abych měla dost peněz a mohla si ho najmout, aby mě z toho vysekal,“ zasmála se Esther.

„Tak jak to bude s tou schůzkou v jednu v jeho kanceláři?“ připomněla Mildreth.

„Vždyť on už tam nebude.“

„Ale bude, mám to s ním domluveno.“

„Proč chcete, abych byla u toho?“

„Protože chci vystrnadit Boba Lawleye ze svého podniku. Potřebuji k tomu vaši pomoc, a když budete pracovat u mne, nemusí vás vůbec zajímat, co si o tom tihle lidé budou myslet.“

„Prima, tu maličkost mohu udělat. Možná ale, že se o pár minut opozdím.“

„Nevadí. A teď jdu zařídit ty orchideje.“

„Bože, s tím se neobtěžujte!“

„Jaképak obtěžování. Opravdu mám orchideje, na které byla zrušena objednávka. Budou se krásně hodit k těmhle šatům a já vám je pošlu.“

Esther Dilmeyerová se naklonila k Mildreth. „Poslyšte, jestli budete mluvit s Lynkem, dávejte si pozor. A ani nepípněte o tom, že jsem něco vybreptla. Přísahám, že jsem nikdy nikoho nepráskla, ale vy jste mě přistihla, zrovna když jsem byla pěkně na dně, a nabídla jste mi práci – zkrátka, je to jeden z těch mála případů, kdy mi někdo nabídl pomoc. Jak jste se vůbec dozvěděla o mně a o tom, že Lawley v něčem lítá?“

„Chtěla jsem po něm nějaké cenné papíry – ale to je jedno. Teď na to všechno budete muset zapomenout. Nesmíte se nikomu ani zmínit o tom, že jsem s vámi mluvila.“

„To se rozumí. A nedejte Lynkovi najevo, že vím, že mi chce vylít perka. Chci, aby si myslel, že odcházím z vlastní vůle. Dnes večer asi nebude extra stát o návštěvy. A nezapomeňte, dávejte si pozor na každé slovo. Co se týče Sindlera Colla a té jeho běhničky, co se tváří, jako by neuměla do pěti počítat, a přitom mě chce vyšoupnout z mého místa…“

Zamžikala očima a nucené se zasmála. „Vlastně se na to můžu vykašlat.“

Mildreth se podívala na hodinky. „To je fakt… Já teď musím běžet. Do jedné ještě musím udělat spoustu práce. A chci navštívit Lynka.“

„Bacha,“ varovala Esther. „Lynk je nebezpečný, když je v úzkých. Když nebude chtít kápnout božskou, nechte ho na pokoji. Hlavně mu nevyhrožujte Perrym Masonem.“

„Dík za radu,“ zasmála se Mildreth. „Budu velice taktní.“

Na odchodu ji Esther ještě zarazila: „Poslyšte, chci s vámi hrát otevřenou hru. Když pro někoho pracuju, udělám pro něho všecko, ale…“

„Copak? Povídejte,“ naléhala Mildreth.

„Podívejte, Lynk si myslí, že mě napálí v jedné soukromé záležitosti, ale já se hodlám postarat o to, abych nepřišla zkrátka.“

„Jasně. Ale v tom případě dovolte, abych vám posloužila vaší vlastní radou: Bacha! Na Lynka si dejte pozor.“

Esther se zasmála a ten smích změnil celou její tvář. „Nemyslete si, že nevím, jak nebezpečnou hru hraju. A taky si nemyslete, že mě Lynk nebude podezřívat, ale už toho mám všeho až po krk… Ale co vám je k čertu do mých trablů? Na shledanou v jednu – nebo možná kapánek později.“

3. KAPITOLA

O půl dvanácté odemkl Perry Mason dveře své soukromé kanceláře a podržel je otevřené pro Dellu Streetovou. „Nemusíte už dál čekat, Dello, ten spis zabral míň času, než jsem předpokládal. Sednu si tu a do té jedné budu číst soudní judikáty.“

„Ale já chci čekat.“

Mason si pověsil kabát a klobouk. „Nebudete mít co dělat. Promluvím si s ní a…“

„Ne,“ přerušila ho, „teď tady musím zůstat. Zrovna jsem si dala kafe, což znamená, že dobrou hodinku dvě nebudu moci usnout.“

Mason se pohodlně uvelebil ve svém otáčecím křesle. Na rozdíl od většiny dlouhánů jeho pohyby nebyly neohrabané. Mnoho svědků, kteří se dali zmást jeho nedbalými způsoby, se domnívalo, že jejich historky, vybájené na stanovišti svědků, působí naprosto věrohodně. Náhle však shledali, že stojí před párem očí tvrdých jako žula. Příliš pozdě si uvědomili, že Mason se vrhá na křivopřísežníky s divokou bojovností a používá svého bystrého mozku jako rapíru. Ve většině případů však Mason s oblibou zaujímal neformální postoj, vzbuzující zdání dobrácké lehkomyslnosti. Neměl rád konvenčnost a projevovalo se to v jeho chování i ve vedení soudních pří.

Della Streetová, jeho sekretářka, se v jeho náladách dobře vyznala. Existovalo mezi nimi ono vzácné porozumění, jež vzniká tehdy, když dva duševně spříznění jedinci oddaně slouží stejné věci. Když šlo do tuhého, byli schopni podat výkon bezvadně sehraného a skvěle vytrénovaného týmu.

Mason se zhoupl v křesle a zkřížil nohy na stole.

„Měl jste jí říci, aby přišla v úředních hodinách,“ řekla Della vyčítavě. „Měl jste perný den a navrch ten diktát…“

Mason odmítavě mávl rukou. „V tomto případě ne. Mluvila, jako by byla opravdu v nesnázích.“

„Jak to víte? Vždyť jste si ani nevzal přípojku.“

„Ale viděl jsem váš obličej.“

„No dobrá, opravdu na mne dost zapůsobila, ale stejně nevím, proč to nemohlo počkat do zítřka.“

„Právník je v mnohém jako lékař,“ prohlásil Mason. „Lékař zasvětil svůj život zmírňování bolestí těla, právník ulehčuje bolestem ducha a mysli. Právní mašinérie je velice náchylná k haváriím, pokud není pečlivě naolejovaná a neběží hladce. Právníci jsou vlastně inženýři.“

Mason vytáhl cigarety, nabídl jednu Delle a zapálil jí i sobě. Seděl pohodlně opřený ve svém křesle a odpočíval. Po chvíli odmlčení znovu zauvažoval nahlas: „Jednou z prvních věcí, které si musí dobře uvědomit člověk mého řemesla, je, že klient, který na něho nejvíc naléhá a připravuje ho o čas, obvykle za to nehodlá zaplatit. Ale řekl bych, že tohle nebude ten případ.“

„Platí to všeobecně?“ zeptala se Della.

„Ovšem. Klient, který hodlá advokátovi zaplatit, se snaží, aby ho to přišlo co nejlevněji. Proto od něho nevyžaduje mimořádné služby, pokud to není naprosto nutné. Klientovi, který zaplatit nehodlá, je výše účtu dokonale fuk. Proto s klidem volá advokáta v kteroukoli noční hodinu, žádá ho, aby odložil sobotní golf nebo přišel do kanceláře v neděli. Je to totiž úplně jedno.“

„Když to bude tenhle případ, pošlu jí účet na pět set dolarů, podotkla Della.

„Víte co, Dello, zkuste jí zavolat a řekněte jí, že jsem skončil dřív, než jsem předpokládal, takže schůzku můžeme o hodinu uspíšit.“

Ještě ani nedomluvil a zazvonil telefon.

Della zvedla sluchátko: „Haló, ano, tady kancelář pana Masona… Nemůžete mluvit zřetelněji? Kdo je to? Jak se jmenujete?“ Obrátila se k Masonovi a zakryla rukou mluvítko. „Je opilá.“

„Kdo? Ta Faulknerová?“

„Ne, Esther Dilmeyerová.“

„Aha, svědkyně. Promluvím si s ní.“

Della mu podala sluchátko.

„Haló, co se děje, slečno Dilmeyerová?“

Hlas v telefonu byl tak nezřetelný, že rozuměl jen s obtížemi.

„Slíbila jsem, že přijdu do vaší kanceláře… nemůžu… otrávená…“

„Cože?“ zeptal se Mason ostře.

„Otrávená,“ řekl hlas unaveně. „Dostali mě.“

Masonovi zasvítilo v očích. „Cože? Otrávili vás?“

„Ano.“

„Nejste opilá?“

„Dneska ne… i když jsem byla naštvaná. Byli rychlejší.“

„Kde jste?“

Mluvila s námahou, mezi jednotlivými slovy těžce oddechovala: „V bytě… bonboniéra… snědla… špatně… nemůžu… prosím, pomozte… volejte policii… volejte…“

Rozhovor náhle skončil třeskem, jako by telefon spadl na podlahu.

Mason opakoval: „Haló, haló,“ ale neslyšel nic. Po chvilce bylo slyšet cvaknutí a kdosi na druhém konci položil sluchátko do vidlice.

Della vyrazila z místnosti v okamžiku, kdy Mason řekl: „Otrávili vás?“, zastrčila banánek do spojovací desky a požádala spojovatele, aby jí zjistil volající stanici, ale bylo pozdě. Na druhém konci zavěsili dřív, než se jí podařilo centrále vysvětlit, co potřebuje. Čekala tak dlouho, až bylo jasné, že hovor nelze identifikovat, a pak se vrátila do Masonovy soukromé kanceláře.

„Co to bylo?“ zeptala se.

„Prý jí někdo poslal bonboniéru, snědla několik bonbónů a otrávila se. Opravdu to vypadalo, jako by byla nemocná nebo opilá. Teď je ovšem otázkou číslo jedna, kde vlastně je. Podívejte se, jeli nějaká Dilmeyerová v telefonním seznamu.“

Della jej prolistovala, ale bez úspěchu.

„Není.“

Mason se podíval na hodinky. „Ta Faulknerová by mohla vědět, kde je. Zkuste jí zatelefonovat.“

V seznamu byla adresa domů i do podniku. Della se nakonec dovolala domů. Ozval se ospalý, vysoký hlásek: „Haló, co se děje?“

„Je to byt slečny Mildreth Faulknerové?“

„Ano. Co si přejete?“

„Musím mluvit se slečnou Faulknerovou. Je to velmi důležité.“

„Není tady.“

„Víte, kde bych ji mohla zastihnout?“

„Ne.“

„Kdy myslíte, že přijde?“

„Nevím. Neřekla mi, kdy přijde, a já jsem se jí neptala.“

„Moment, nezavěšujte. Neznáte slečnu Dilmeyerovou – Esther Dilmeyerovou ?“

„Ne.“

„Velice nutně potřebujeme vědět její adresu.“

„Ale já ji neznám. Co mě budíte tak pozdě v noci kvůli takovým pitomým otázkám?“

Sluchátko důrazně cvaklo.

Della zavrtěla hlavou a podívala se na Masona.

„Slečna Faulknerová nepřijde před jednou?“

„Ne.“

„Musíme najít tu Dilmeyerovou. Ten hovor na mě působil velice nefalšovaně.“

Odstrčil stranou papíry, které potřeboval k svému případu, a řekl: „Dello, zavolejte policii.“

O chvilku později se ohlásil do telefonu: „Tady Perry Mason. Před několika minutami jsem hovořil s jistou Esther Dilmeyerovou. Řekla, že je v bytě. Předpokládám, že tím mínila svůj byt, ale výslovně to neřekla. Nevím o ní nic kromě toho, že jsem se s ní měl setkat v jednu v noci ve své kanceláři. Je svědkyní v jednom případu. Nevím ještě, oč vlastně jde. A teď k věci. Řekla mi do telefonu, že jí někdo poslal otrávenou bonboniéru. Vypadalo to, že je jí velice zle. Mluvila nezřetelně a buď upadla, nebo jí telefon vyklouzl z ruky. Pak kdosi zavěsil. Zdá se, že si myslí, že ji někdo otrávil, aby nemohla vypovídat.“

„Můžete nám dát její adresu?“

„Ne.“

„Dobrá, vynasnažíme se ji najít. Podíváme se, je-li zapsána do volebního seznamu. To je vše, co můžeme udělat.“

„Budete tak laskavi a dáte mi vědět, jestli něco zjistíte?“ zeptal se Mason.

„Fajn, ale když nezjistíme adresu, stejně nebudeme moci nic podniknout… Kde jste?“

„Ve své kanceláři.“

„Počkáte tam, než zavoláme?“

„Ano.“

„Dobrá, hned se ozveme.“

Mason zavěsil, odstrčil židli a postavil se s rukama v kapsách. „Nevypadá to dobře, Dello. Myslím, že policie nebude moc platná. Snad ji najdou aspoň v seznamu voličů… Slečna Faulknerová se nezmínila, v jaké záležitosti má vlastně svědčit?“

„Ne.“

„Vzpomeňte si pořádně na ten rozhovor. Nemohla byste…“

„Počkejte,“ vzpomněla si Della. „Volala z nějakého nočního podniku. Slyšela jsem orchestr. Okamžik… vzpomínám si, že jsem tu hudbu poznala. Šéfe, vsadím se, že to byla Haualeomova havajská skupina. Určitě to byla havajská hudba a zrovna hráli písničku, kterou jsem od nich slyšela před několika týdny v rádiu.“

„Výborně, to by nám mohlo pomoci,“ prohlásil Mason. „Nemohli bychom zjistit, kde teď hrají?“

„Myslím, že ano. Půjdu do ústředny a budu se chvíli zabývat hudbou. Vy zatím zkuste vymyslet nějaký jiný způsob, jak získat její adresu.“

Vyšla z kanceláře. Mason si zastrčil palce do průramků u vesty a rázoval po místnosti se skloněnou hlavou, ponořen v myšlenkách.

Della vběhla zpět do kanceláře za necelou minutu. „Mám to, šéfe,“ hlásila.

„Adresu?“

„Myslím, že ji můžeme sehnat.“

„Kde?“

„Havajská skupina hraje ve Zlatém rohu, to je jeden noční podnik. Zavolala jsem tam a zeptala se, jestli znají Esther Dilmeyerovou. Šatnářka řekla, že ano. Esther tam prý dnes večer byla, ale odešla dřív, stěžovala si, že ji bolí hlava. Ptala jsem se, jestli zná slečnu Faulknerovou. Řekla, že ne. Požádala jsem ji o adresu slečny Dilmeyerové, ale řekla, že ji nezná, že by ji mohl znát snad jeden z majitelů, totiž pan Lynk, ale ten je dnes večer pryč a mimo dosah.“

„Zdůraznila jste jí, že je to důležité?“

„Ano, řekla jsem jí, že je to věc života a smrti.“

„Výborně, Dello. Zavolejte na policii. Zkuste sehnat… potřeboval bych…“

„Poručíka Tragga?“ ptala se Della.

„Ano, zrovna nastoupil do oddělení vražd a to víte, nové koště…“

„Nemáte náhodou prsty v Holcombově přeložení?“ zeptala se a vytočila číslo.

Usmál se koutkem úst. „Holcomb si za to může sám,“ prohlásil. „Protivný, paličatý, umíněný…“

„U telefonu poručík Tragg.“

„Haló, poručíku, tady Perry Mason.“

„Ale to je mi překvapení! Jen mi neříkejte, že jste zase objevil mrtvolu.“

„Možná že ano.“

Poručík Tragg začal mluvit úředně. „Co se děje?“

Mason začal: „Měl jsem mít v jednu hodinu schůzku se slečnou Esther Dilmeyerovou. Je svědkyní v jednom případě. Nevím ještě přesně, oč jde. Nikdy jsem ji neviděl. Asi před deseti minutami mi volala, ale jen taktak dokázala mluvit. Řekla, že ji někdo otrávil. Ten někdo jí poslal otrávené bonbóny. Opravdu to vypadalo, jako by měla každou chvíli omdlít. Telefon jí zřejmě vyklouzl z ruky a spadl na zem, nebo jej převrhla, když se mnou hovořila. Než jsem mohl hovor vystopovat, někdo zavěsil.“

„Nevíte tedy, kde je?“

„Asi se to brzy dozvím. Moje sekretářka zapracovala a odvedla kus dobré detektivní práce. Teď není čas na dlouhé vysvětlování – zkrátka a dobře, nakonec dospěla k Zlatému rohu. To je jeden noční podnik. Esther Dilmeyerovou tam znají a dnes večer tam byla, ale personál údajně nezná její adresu. Zná ji jenom šéf Lynk, ale ten je mimo. To je celý příběh v kostce. Co na to říkáte?“

„Není kouře bez ohně,“ poznamenal poručík Tragg. „Ale není toho moc, čeho bychom se mohli chytit.“

„Dobře, ale nestěžujte si, že jsem vám nic neřekl,“ podotkl Mason. „Až někdo najde ráno její mrtvolu a…“

„Počkejte chvilku,“ přerušil ho poručík Tragg. „Přibrzděte. Kde teď jste?“

„V kanceláři.“

„Nechcete si zajet do Zlatého rohu?“

„Vy ano?“

„Ovšem.“

„Prima.“

„Zastavím se pro vás během pěti minut,“ upozornil Tragg. „Ušetříme si spoustu času, když budete čekat dole u chodníku.“

„Nemůžeme to vyřídit telefonicky?“

„Pochybuji. Budeme tam za pár minut. Buďte připraven naskočit do auta, jakmile uslyšíte sirénu, nebudu ji vypínat.“

Mason slíbil, že počká dole, zavěsil, vběhl do šatny a popadl svůj kabát a klobouk.

„Dello, držte stráž v kanceláři, možná že za chvilku zavolám.“

Trvalo asi dvě minuty, než výtah vyjel do Masonova poschodí. Noční vrátný ho doprovodil do přízemí a Mason čekal ještě necelou minutu, než zaslechl ječeni sirény a zahlédl rudé světlo, a pak poručík Tragg v policejním sedanu přirazil těsně k chodníku. Mason prudce otevřel dveře a naskočil a poručík se rozjel takovou rychlostí, že Mason byl vržen na opěradlo. Poručík nemluvil a plně se soustředil na řízení. Byl asi v Masonových letech. Měl ostře řezanou tvář, vysoké čelo, jasné a přemýšlivé oči a byl zkrátka úplně jiný než seržant Holcomb. Mason, který studoval jeho profil za jízdy ulicemi, si uvědomil, že tento muž by mohl být skutečně nebezpečným protivníkem.

„Držte se,“ upozornil Tragg a prudce zabočil.

Mason si povšiml, že poručík pociťuje příjemné vzrušení při šílené jízdě s ječící sirénou a řvoucím motorem přeplněnými ulicemi, ale zároveň že je klidný a vyrovnaný jako chirurg, který provádí složitou operaci. Jeho tvář byla dokonale soustředěná a nejevila ani náznak nervozity. Zastavili před Zlatým rohem. Oba muži vyskočili z auta a přeběhli chodník.

Obrovský vrátný v honosné uniformě jim zastoupil cestu. „Děje se něco?“ zeptal se protáhle a jeho otázka vyzněla vzhledem k jejich spěchu poněkud provokativně.

Tragg ho promptně odstrčil. Vrátný na okamžik zaváhal, jako by uvažoval, zda má poručíka zadržet, ale pak se vrhl k mluvítku, zabudovanému do zdi, a třikrát ostře hvízdl.

Tragg se zatím řítil do podniku.

„Šatnářka něco ví," upozorňoval ho Mason.

Tragg zahnul k pultu a ukázal odznak. „Esther Dilmeyerová. Kde bychom ji našli?"

„Bože, pane, to opravdu nevím. Před chviličkou ji někdo sháněl telefonem."

„Znáte ji?"

„Ano."

„Pracuje tady?"

„Dalo by se to tak říct. Vysedává tady."

„Jede na procenta?"

„To nevím."

„A kdo to ví?"

„Pan Magard nebo pan Lynk."

„Kde jsou?"

„Pan Lynk je dnes večer pryč a kde je pan Magard, to nevím. Snažila jsem se ho sehnat, když před chvilkou telefonovala nějaká slečna, ale nenašla jsem ho."

„Takže tenhle podnik jede bez šéfstva?"

„Obvykle tu jeden z nich je. To jenom náhodou jsou dnes večer oba pryč."

„A kdo ještě by to mohl vědět? Pokladní? Nebo některý číšník?"

Zavrtěla hlavou. „Sotva. Už jsem to zkoušela. Ale víte, kdo by to mohl vědět?"

„Kdo?"

„Sindler Coll."

„Kdo je to?"

„Její přítel."

„Žijí spolu?"

Šatnářka sklopila oči.

„No tak, děvenko, přece se nám tady nezačnete stydět. Jak je to?"

„Myslím, že ne."

„Kde najdeme Colla?"

„Pokladní určitě zná jeho adresu. Každou chvíli si tady nechává proplácet šeky.“

„Díky,“ prohlásil poručík. „Jste zrovna tak chytrá jako hezká. Pojďme, Masone.“

Namířili si to přes taneční parket a prodírali se mezi páry, které se pomalu kolébaly v rytmu hudby. Tragg se zeptal číšníka na cestu a pokračovali až k pokladně, která byla mezi jídelnou a klubem.

Tragg se opět prokázal odznakem. „Znáte Sindlera Colla?“ Pokladní na něho zírala v rozpacích a zřejmě uvažovala, jak se má zachovat.

„Tak honem,“ popohnal ji Tragg, „probuďte se. Znáte ho?“

„Ano.“

„Kde bychom ho našli?“

„Nevím. Co provedl?“

„Pokud vím, tak nic.“

„Tak co od něho chcete?“

„Podívejte se, děvenko, já nemám čas vám tady vyprávět Celou historii. Potřebuji Colla a pěkně rychle. Kde bydlí?“

„V Everglade Apartments.“

„Číslo bytu?“

„Okamžik.“

Otevřela zásuvku a vytáhla adresář. Třesoucími se prsty obracela stránky.

„Nemáte tam náhodou taky adresu Esther Dilmeyerové?“

„Ne. Šatnářka se na ni ptala před chvílí. Co se děje?“

„Nic,“ pravil Tragg, „jenom nám dejte Collovu adresu. A fofrem.“

„Je to druhé poschodí, byt číslo 209.“

„Má telefon?“

„Nevím, číslo tady nemám.“

„Poznala byste ho, kdybyste ho viděla?“

„Samozřejmě.“

„Byl tady dnes večer?“

„Ne.“

„Viděla byste ho, kdyby tady byl?“

„Ano.“

„Vidíte zákazníky, kteří jsou tady?“

„No… všechny ne, ale…“

„Aha, Coll je něco extra, že?“

„Zaběhne sem vždycky na chvilku,“ řekla a pod nánosem líčidla se začervenala.

„Zkusím to u Colla,“ řekl Tragg Masonovi. „Poslyšte, děvenko, kdo to tady šéfuje?“

„Pánové Clint Magard a Harvey J. Lynk.“

„Nevíte, kde je aspoň jeden z nich?“

„Ne. Lynk má někde chatu a jezdí si tam odpočinout.“

„Odpočinout, říkáte?“ poznamenal Tragg a podíval se na Masona. „A kde to je?“

„Nevím, snad někde v Šeříkovém kaňonu… A pan Magard tu taky zrovna teď není.“

„Nevíte, kde je?“

„Ne. Ale měl by se objevit každou chvíli.“

„Jakmile přijde, ať volá na policii a vyžádá si seržanta Mahoneye. Ať mu řekne všechno, co ví o Esther Dilmeyerové – nezapomeňte. Za chvilku sem zavolám. Jaké máte číslo?“

„Exchange 3-40.“

„Napište mi to,“ požádal Tragg.

Naškrábala číslo na kousek papíru.

„V pořádku, brzy zavolám. Hlavně ať Magard volá na policii.“

Kývl na Masona. Když vycházeli ven, Mason poznamenal: „Nikdy předtím jsem si neuvědomil, jaký je to handicap, být obyčejným občánkem.“

„Chcete být jedovatý?“

„Ne, jenom si tak všímám.“

„Musíte jednat s lidmi takhle, jinak vás zahrnou klepy a nedostanete se nikam. Zdá se, že si lidé neuvědomují, že nás vlastně pořád někdo volá v naléhavém případě. Nemáme čas na lelkování a nemůžeme připustit, aby nás lidé kočírovali. Musíme je držet pěkně zkrátka, když se chceme někam dostat.“

Proklouzli kolem parketu a na schodech se Tragg zeptal:

„Znáte tuhle putyku, Masone?“

„Ne, proč?“

„Zdá se mi to tu nějaké podezřelé. Jednou si to tady důkladně proťukám.“

„Pročpak?“

„Ten vrátný. Za prvé je to profesionální boxer.“

„Jak to víte?“

„Podle toho, jak se pohybuje. Všimněte si, jak jde dopředu levým ramenem, když si myslí, že by mohly být potíže. Když jsme vešli, skočil k telefonu a dal signál, který mají domluvený pro případ policejní šťáry. A taky si všimněte jeho levého ucha – je jako karfiól.“

Obrovitý vrátný sledoval jejich návrat s chladným nepřátelstvím. Tragg kolem něho procházel k autu, a vtom najednou hvízdl a píchl ho ukazováčkem do prsou.

„Jsi moc velký,“ prohlásil. „A hulvát. A děsně tlustý. Už nejsi tak rychlý, jak jsi býval. A ke všemu jsi hlupák. Neměl jsem ani zdání, že s touhle putykou něco nehraje, dokud jsem neměl tu čest s tebou. Můžeš to vyřídit šéfovi. Až si to tady důkladně prohlídnu, může ti poděkovat. A když mu to neřekneš ty, udělám to já. Až mě zase uvidíš, nezapomeň salutovat. Dobrou!“

Vykročil k autu a obr ve své pompézní uniformě za ním s ústy dokořán vyjeveně zíral.

Tragg strčil klíček do zapalování a zasmál se. „Bude mít o čem přemýšlet,“ řekl a vůz se rozjel. Tragg zapnul sirénu a vyřítili se plnou rychlostí.

V Everglade Apartments se původně počítalo s recepčním, telefonistkou a liftboyem. Díky různým ekonomickým nesnázím se postupně dospělo k automatické zdviži a hala sloužila pouze pro ozdobu.

Poručík Tragg stiskl tlačítko u jména *Sindler Coll*. Nalézalo se na vnější straně velkých zasklených dveří, jimiž bylo vidět část haly.

„Nic?“ zeptal se po chvilce Mason.

„Samá voda,“ poznamenal Tragg a stiskl tlačítko označené *Správce*.

Po třetím zvonění se otevřely dveře jednoho bytu v přízemí a objevila se rozčilená žena v noční košili, županu a pantoflích. Došourala se přes halu ke dveřím a ostražitě si Masona s Traggem

chvíli taxírovala skrz sklo. Potom vztekle otevřela a zeptala se: „Tak co je?“

„Sháníme Sindlera Colla,“ odpověděl Tragg.

Rozhořčením celá zrudla. „Pane na nebi! Má zvonek! Proč nezazvoníte?!“

„Neodpovídá.“

„Ale já nejsem jeho chůva!“

Zkusila zabouchnout dveře, ale Tragg jí ukázal odznak. „Neberte si to tak, paní. Musíme ho najít, je to důležité.“

„Nemám ponětí, kde by mohl být. Správcuji tady ve vší počestnosti a…“

„To je samozřejmé,“ konejšil ji Tragg, „a jistě byste se nechtěla dostat do nesnází tím, že byste odmítla spolupracovat s policií, když po vás chce nějakou maličkost. Prozatím má tenhle dům výbornou pověst a vás považujeme za občanku, která dodržuje zákony a stojí na straně práva a pořádku.“

Její výraz změkl. „To teda stojím.“

„Jsme si tím jisti. Máme tyhle domy pěkně na očích a víme, jak to chodí. Víme taky, na koho se můžeme spolehnout a na koho ne. Když třeba banky a hypotéční ústavy a podobně hledají správce do svých domů, moc často nám telefonují a ptají se, jak se dotyčný osvědčil na dosavadním místě. A to byste se divila, jak shánějí správce, kteří jsou zadobře s policií.“

„To úplně chápu,“ prohlásila. Nevraživost se z jejího hlasu beze zbytku vytratila. Jen se culila a všemožně se snažila na ně udělat dojem. „V téhle době opatrnosti nikdy nezbývá. Jestli pro vás můžu něco udělat…“

„Rádi bychom se dozvěděli něco o Collovi. Hlavně kde bychom ho mohli najít. Víte o něm něco? Nebo o jeho přátelích a tak?“

„Kdepak. V tom vám moc nepomůžu. Je to tichá voda. Vím akorát, že má děsně známých. Chodí za ním spousta návštěv.“

„Muži nebo ženy?“

„Většinou… No prostě ženské taky. My se o nájemníky moc nestaráme, pokud nedělají extra randál.“

„Znáte nějakou Esther Dilmeyerovou?“

„Ne.“

Tragg prohlásil: „Musíme mluvit s Collem, hned jak se vrátí domů. Byla byste tak laskavá, oblékla se a počkala na něho tady v hale? Potom brnkněte na policii a chtějte mluvit s poručíkem Traggem, to jsem totiž já. Kdybych tam nebyl, vezme hovor seržant Mahoney a řekne vám, co a jak dál.“

„S radostí! Momentíček, hned se ustrojím.“ Zahalila se do svých textilií a odšourala se ke dveřím svého bytu.

Tragg se ušklíbl na Masona: „Necítíte se trochu divně, když spolupracujete s policií?“

„Ne. Divné je spíš to, že policie spolupracuje se mnou,“ odsekl pohotově Mason.

Tragg pohodil hlavou, zasmál se a pak řekl: „Povězte mi něco o tom případě, Masone.“

„O jakém případu?“

„Říkal jste přece, že Esther Dilmeyerová je svědkyně?“

„Ano. Je to civilní případ a nemohu vám sdělit podrobnosti bez souhlasu své klientky. Řeknu vám aspoň tohle: Mildreth Faulknerová, majitelka Faulknerova květinářství, mi zatelefonovala a domluvila si se mnou schůzku na jednu hodinu.“

„V poledne?“ zeptal se Tragg.

„Ne, v noci. Nejdřív jsme se domluvili na půl jedenáctou dopoledne. Potom ale zavolala znovu, byla velice rozčilená a prohlásila, že se mnou musí mluvit ještě dnes v noci. Moje sekretářka jí sdělila, že nebudu hotov s prací dřív než o půlnoci, a navrhli jsme jí schůzku v jednu hodinu, protože jsme mysleli, že couvne. Ona ale po tom skočila a řekla, že počkáme na Esther Dilmeyerovou, která je důležitou svědkyní. Usoudil jsem, že bez její výpovědi nemá velkou šanci.“

„Pak je jasné, že o tom všem někdo věděl a otrávil Dilmeyerovou, aby nemohla mluvit.“

Mason přikývl.

Tragg pokračoval: „Začněme tedy z druhého konce. Zeptáme se Mildreth Faulknerové, kdo je jejím protivníkem, a pěkně ho skřípneme.“

„My ji ale nemůžeme sehnat. Moje sekretářka Della Streetová to už zkoušela a sedí kvůli tomu pořád ještě v kanceláři.“

Tragg kývl k telefonní kabině. „Zavolejme jí.“

Mason vešel do kabiny a zavolal do své kanceláře. Tragg se roztaženýma rukama opíral o okraj dveří kabiny.

„Dello, je něco nového?“ tázal se Mason.

„Všechno marné. Našla jsem ta tři květinářství. Každé má svůj telefon. Volala jsem postupně všem.“

„A nic?“

„Nic.“

„My jsme se dostali k chlápkovi, který se jmenuje Coll, ale nevíme, kde teď je. Nechal jsem vzkaz Magardovi, to je Lynkův společník, aby vám volal, jakmile dorazí do podniku.“

„Nechám si jednu linku volnou pro hovory zvenku, já budu volat z druhé.“

„Získáte-li adresu, volejte hned policii.“

„Řekněte jí, ať chce seržanta Mahoneye,“ vmísil se do hovoru Tragg.

„Máte chtít seržanta Mahoneye,“ pokračoval Mason. „Řekněte mu, ať pošle do jejího bytu nějaký vůz s vysílačkou a ať vyrazí dveře, když to nepůjde jinak.“

Mason zavěsil. „Má cenu teď volat do Zlatého rohu? Ostatně Magard netelefonoval.“

„Pusťte mě k tomu,“ požádal Tragg.

Počkal, až Mason vyjde z kabiny, vesel dovnitř a vytočil číslo Zlatého rohu. Mason stál venku se skloněnou hlavou a najednou uviděl pod policí s telefonem něco bílého. Sehnul se a zvedl to.

„Copak jste to ulovil?“ zeptal se Tragg.

„Kapesník. Dámský kapesník. Dám ho správcové. Je tady monogram… Písmeno D…“ Poručíkova paže se vynořila z kabiny a zuřivě přivolávala Masona. Rychle vstoupil. Tragg držel ruku na mluvítku a říkal: „To děvče tvrdí, že Magard právě přišel. Možná že tam je už delší dobu, ale obtěžovalo ho zvednout telefon… Haló, pane Magarde. Tady poručík Tragg od policie. Nechal jsem vám vzkaz, abyste volal na policii. Proč jste to neudělal? To je opravdu legrační, že jste přišel, zrovna když vám telefonuji.“

Následovala přestávka, během níž mluvítko vydávalo různé zvuky a Tragg mrkal na Masona.

„No dobře,“ rázně přerušil poručík mluvčího, „nechte už toho vysvětlování. Potřebuji vědět, kde bydlí Esther Dilmeyerová. Má někde byt a já se tam musím okamžitě dostat. Cože?… Dobrá, otevřte sejf a vyhledejte to.“

Tragg položil dlaň na mluvítko. „Vím určitě, že něco tají. Nešetřil omluvami a vysvětlováním, takže je to jasné. Myslím, že jsme na správné stopě…“

Odtáhl ruku a řekl: „Ano. Haló! Pracuje přece u vás? Kde byste to mohl zjistit? Víte to určitě! Poslyšte, je to opravdu důležité a nechci žádné vytáčky… Dobrá, dobrá, nemáte ani ponětí… Moment… Je pojištěná? … Aha… poslyšte, možná vás budu ještě potřebovat. Když někam půjdete, ohlaste nám číslo, kam vás můžeme volat.“

Zavěsil, otočil se k Masonovi a prohlásil: „Je to zatraceně divné.“

„On tedy také nezná její adresu?“

„Ne. Tvrdí, že prohlásila, že děvče, které dělá bardámu, si může uchovat sebeúctu jen tehdy, když nikdo nezná její adresu domů. Zní to pěkně pitomě.“

„Taky se mi zdá,“ podotkl Mason.

„To ovšem říká on. Tvrdí, že jim adresu nikdy nedala, že stejně pracuje jen na procenta, takže ji vlastně nepovažují za zaměstnance.“

Dveře správcovského bytu se otevřely. Správcová, oděná do domácích šatů, kráčela směrem k nim. Její obličej, na který si štědře, v nestejnoměrných vrstvách naplácala růž, zdobil obligátní úsměv člověka, který má trénink v tom, jak se zalichotit cizím lidem. Začala: „Já…“ a obrátila se ke dveřím. Oba muži sledovali její pohled. Přes sklo uviděli štíhlého mladíka, který vyběhl po vnějších schodech a zastrčil klíč do zámku.

Správcová právě stačila říci: „To je přece Coll!“ a dveře se otevřely. Tragg počkal, dokud muž nezamířil k výtahu; všiml si, že téměř utíká a překypuje vzrušením.

„Nemáte oheň?“ zeptal se ho Tragg.

Muž je zřejmě dosud nepostřehl. Teď se zarazil a podíval se na ně.

Správcová vlezle vyhrkla: „Pane Colle, to je…“

„Nechte to na mně,“ přerušil ji Tragg, postoupil kupředu a otočil klopu, takže Coll uviděl odznak.

Jeho reakce byla nečekaná. Otočil se napůl k zaskleným dveřím, jako by chtěl uprchnout. S námahou se vzpamatoval a celý bledý se obrátil k Traggovi.

Tragg zlověstně mlčel a pozoroval, jak sebou Collova tvář začíná škubat.

Coll se zhluboka nadechl. Mason viděl, že svírá ruce v pěst.

„Co se děje?“ zeptal se Coll.

Tragg si dal s odpovědí na čas. Oba muži si zatím Colla prohlíželi: štíhlý chlapík, úzký v bocích, oblečený do kabátu s mohutně vycpanými rameny. Osmahlá tvář prozrazovala, že obvykle nenosí klobouk a pobývá hodně na čerstvém vzduchu. Jeho černé, lesklé vlasy se vlnily z čela s pravidelností, která nezapřela um kadeřníka. Ačkoliv měřil nejméně metr osmdesát, nevážil určitě víc než pětašedesát kilo.

Traggův hlas bojovně zaskřípěl jako hlas policisty, který má co dělat s narušitelem zákona. „Nač ten spěch?“ otázal se.

„Chci jít do postele.“

„A zřejmě jste z toho celý pryč.“

„Já…“ stiskl pevně rty a odmlčel se.

„Potřebujeme jednu informaci,“ řekl Tragg.

„Oč jde?“

„Znáte Esther Dilmeyerovou?“

„Co je s ní?“

„Snažíme se ji najít. Zatím jsme došli k vám.“

„To je… to je všechno?“

„Prozatím,“ odsekl Tragg.

Úleva v Collově tváři působila skoro komicky. „Dilmeyerová… Esther Dilmeyerová… Myslíte tu bardámu?“

„Přesně tu.“

Coll vytáhl z kapsy zápisník a začal v něm listovat. Náhle si uvědomil Traggův zájem o své třesoucí se ruce, rychle zápisník zavřel, schoval ho zpátky do kapsy a prohlásil: „Už si vzpomínám. Bydlí v Molay Arms Apartments.“

„Číslo bytu?“

Coll předstíral soustředění. „Tři sta dvacet osm.“

„Kdy jste ji viděl naposledy?“

„Proč… Nemohu si tak najednou vzpomenout.“

„Před týdnem, před hodinou…“

„Tuším že včera. Byla ve Zlatém rohu a já jsem tam na chvilku zaskočil.“

„V pořádku,“ řekl Tragg, „běžte do postele. A vy,“ obrátil se k správcové, „můžete jít také, už vás nebudeme potřebovat. Děkujeme za spolupráci… Molay Arms Apartments jsou v Jeffersonově ulici, že, Colle?“

„Myslím, že ano.“

Tragg kývl na Masona. „Jdeme.“

Molay Arms Apartments nebyly daleko. Znovu se octli před zamčenými dveřmi, poštovními schránkami a zvonky s mluvítkem. Když se na jejich zvonění nikdo neozval, Tragg opět přivolal správcovou a nařídil jí, aby otevřela byt univerzálním klíčem. Vyšli do druhého poschodí a kráčeli po vyšlapaném koberci zatuchlou chodbou, načichlou vlhkými výpary, příznačnými pro špatně větrané místnosti, kde se spí. Číslo 328 bylo na jihovýchodní straně. Pode dveřmi se prodíral proužek světla. Tragg zaklepal, a když nikdo neodpověděl, nařídil správcové odemknout. Chvilku váhala; pak otočila klíčem v zámku a dveře se otevřely.

Hned za dveřmi leželo tělo světlovlasé ženy v tvídovém kostýmu, světlých vlněných punčochách a žlutých střevících s gumovou podrážkou. Kus dál ležel telefon, který zřejmě spadl z vysokého stojanu. Na stole spatřili krabici čokoládových bonbónů a zmačkaný papír, do něhož byla bonboniéra zřejmě zabalena. Na odklopeném víku bonboniéry ležel lístek umazaný od čokolády. Na lístku bylo napsáno *Tohle vám spraví náladu* a pod tím byly iniciály *M. F.* Bonbóny byly uloženy v papírových košíčcích. Prázdná místa v horní vrstvě bonboniéry prozrazovaly, kolik bonbónů bylo snědeno. Mason rychle zjistil, že jich chybí osm či deset. Spodní vrstva nebyla dotčena.

Tragg se sklonil k ženě, zkusil jí puls a pak nařídil správcové: „Běžte dolů a zavolejte policii, seržanta Mahoneye. Vyřiďte mu, že jsem našel tu Dilmeyerovou i s bonbóny, kterými se otrávila. Ať sem okamžitě pošle sanitku a odborníky na otisky prstů.“

Mason poklekl a zadíval se na nehybné tělo. „Neměli bychom ji položit rovně?“ zeptal se.

Tragg opět ohmatal dívčin puls.

Její obličej byl slabě zardělý, dýchala pomalu a s námahou. Pokožka byla na dotek teplá. „Vypadá to spíš na drogu než na jed,“ podotkl Mason. „Snad bychom ji z toho mohli dostat.“

„Můžeme to zkusit,“ souhlasil Tragg. „Položte ji na záda. Zkuste najít nějaké ručníky a namočte je do horké a do studené vody. Začneme se studenou.“

Mason natočil do umyvadla studenou vodu, namočil ručník, vyždímal ho a donesl ho Traggovi. Tragg navlhčil ženin obličej a krk a začal je ručníkem lehce masírovat. Pak jí vyhrnul blůzu a stáhl sukni v pase a přiložil jí studený ručník na kůži na žaludku.

Nic však nenasvědčovalo, že se jí vrací vědomí.

„Nechcete teď horký?“ zeptal se Mason.

„Ano, můžeme to zkusit.“

Mason otočil kohoutek s horkou vodou, našel v prádelníku čistý ručník a namočil ho do vody. Podal horký ručník Traggovi, vzal od něho studený a podržel ho pod kohoutkem se studenou vodou.

Pět minut pracoval Tragg střídavě s horkými a studenými ručníky.

„Není to k ničemu,“ prohlásil, „ta sanitka by tady už měla být.“ Podíval se na telefon a řekl: „Nechci se ho dotýkat. Dávejte pozor, Masone, ničeho se nedotýkejte, hlavně ne té bonboniéry a toho obalu.“

Mason přikývl a zastavil vodu v koupelně. Tragg povstal. Mason přešel k odpadkovému koši a nahlédl do něho, pak otevřel dveře šatníku.

Spatřil asi šest nákladně vyhlížejících večerních toalet a střevíce. Ve srovnání s nimi šaty pro všední den vypadaly poněkud ošuntěle a bylo jich málo. Tragg řekl netrpělivě: „Rád bych věděl, jestli se toho Mahoneye dovolala nebo ne. Měl bych jít raději dolů…“ Přerušil ho zvuk sirény.

„Konečně! Necháme to teď na nich.“

„Poslyšte, Traggu,“ řekl Mason, „chtěl bych po vás něco. Přál bych si, aby u toho byl můj doktor.“

„Proč?“

„Doktoři z pohotovosti jsou výborní, ale ona potřebuje celkové ošetření a další léčení a to jí může lépe zajistit můj lékař. Chtěl bych, aby tu ženu zavezli do Hastingsovy nemocnice, uložili ji do soukromého pokoje a zavolali k ní doktora Wilmonta.“

„Wilmonta?“

„Ano.“

„Kdo to zaplatí?“

„Já.“

„Proč?“

„Zajímá mě to.“

Poručík Tragg ukázal na lístek. „Všiml jsem si iniciál *M. F.*,“ podotkl.

„No a?

„Mildreth Faulknerová.“

„Pitomost,“ prohlásil Mason. „Nikdo by přece neposlal někomu otrávenou bonboniéru s lístkem pro policii.“

„To nemůžete tvrdit. Výjimka potvrzuje pravidlo. A pokud jde o zločince-ženu, ani žádná pravidla neexistují.“

„Takže vy se domníváte, že nechci, aby zemřela, jen proto, že chráním travičku. Osobu, která není mou klientkou, kterou neznám a dokonce jsem ji ani neviděl, ale se kterou mám schůzku za…“ podíval se na hodinky „přesně za patnáct minut.“

„Když to formulujete takhle, zní to opravdu hloupě,“ zasmál se Tragg. „Myslím, že nic nebrání jejímu převezení do Hastingsovy nemocnice, pokud ovšem má doktor Wilmont službu.“

„Zkusím to,“ řekl Mason, „správcová má telefon.“

Šel rychle ke schodům a na chodbě potkal dva muže v bílých pláštích s nosítky. „Je to na konci chodby, hoši,“ řekl jim Mason. „Počkejte pak na mne dole u dveří, řeknu vám, kam ji zavezete.“

4. KAPITOLA

Perry Mason odemkl dveře své soukromé kanceláře. Della Streetová seděla na rohu stolu a Masonův telefon měla po ruce.

„Nazdar, opozdil jsem se o deset minut. Je něco nového s naší klientkou?“

„Ne.“

„Myslím, že se na to přece jen vykašlala. A jak na tu noční schůzku naléhala!“

„Jak se daří Esther Dilmeyerové?“ zeptala se Della.

„Je v Hastingsově nemocnici. Sehnal jsem telefonem doktora Wilmonta. Ihned tam spěchal, aby si ji převzal ze sanitky. Vypadá to na nějakou drogu, ale to je jen první odhad. Někdy se přidává prášek na spaní, aby se zakryly účinky nějakého jiného jedu. Ale přesto si myslím, že jsme přišli včas a že se z toho dostane.“

„Nevylekali jste trochu pana Magarda?“

„Řekl bych, že ano – totiž poručík Tragg.“

„Vypadalo to, že je v něm malá dušička.“

„Telefonoval?“

„Ano. Dověděl se prý, že s tím policistou, co si něco prošetřoval ve Zlatém rohu, jste byl i vy. Tomu policistovi prý poskytl veškeré potřebné informace, a teď se ptá, jestli by nemohl něco udělat taky pro vás.“

Mason vyprskl smíchy. „Co jste mu řekla?“

„Poděkovala jsem mu a sdělila, že všechno je v pořádku.“

Mason se podíval na hodinky. „Myslím, že se teď vypravíme domů a propříště… Okamžik. Někdo přichází.“

Slyšeli rychlý klapot podpatků na chodbě.

Mason otevřel dveře.

Mildreth Faulknerová řekla: „Strašně moc vám děkuji, že jste na mne počkal, pane Masone. Omlouvám se, že jdu pozdě, ale prostě jsem to nemohla dřív stihnout.“

Mason si ji důkladně prohlédl a pozval ji dál. Seznámil ji s Dellou a nabídl židli. „Jste velice udýchaná a rozčilená. Nechcete cigaretu?“

„Ne, díky. Musím jednat rychle, pane Masone.“

„Co vám hrozí?“

„To je dlouhá historie. Ani vlastně nevím, kde mám začít.“

„Začněte uprostřed a pak prostě pokračujte.“

Zasmála se. „Je to takhle. Zařídily jsme si se sestrou květinářství. Ještě před Carlottinou svatbou. Měly jsme každá polovinu akcií

kromě pěti, které jsme přenechaly jedné naší zaměstnankyni, abychom ji mohly zapsat do správní rady. Naším velkým konkurentem je Harry Peavis. Má v rukou většinu obchodů s květinami ve městě. Vždycky jsem k němu chovala jisté sympatie. Na jednu stranu je trochu naivní, na druhou je to prohnaný obchodník, tvrdý, někdy dokonce beztaktní, ale s velkou dávkou vrozeného kšeftovního čichu.“

„A co má společného s vaší záležitostí?“ zeptal se Mason.

„Podařilo se mu získat pět akcií, které jsme postoupily naší zaměstnankyni.“

Mason se zamračil: „Proč? Chce strkat nos do vašich záležitostí?“

„Začínám si to myslet. Když přinesl ty akcie kvůli převodu, žertoval, že bude tichým společníkem, ale myslím, že se za tím skrývá něco daleko horšího.“

„Pokračujte.“

„Moje sestra se provdala asi před rokem – přesně před rokem a půl.“

„Koho si vzala?“

„Roberta C. Lawleye.“

„Co dělá?“ otázal se Mason.

Mávla rukou způsobem, který byl výmluvnější než slova, a řekla: „Stará se o sestřiny peníze.“

„Je jich dost, aby měl co na práci?“

„Přesně tak.“

Mason se zasmál. „Takže pod jeho správou už to není ono.“

„To ne.“

„Co na to říká vaše sestra?“

„Carla začala mít před rokem potíže se srdcem. Nešla hned k doktorovi, naopak se přemáhala a byla pořád v jednom kole jako dřív, jenže pak už to nešlo dál a ukázalo se, že je na tom dost špatně. Doktor říká, že potrvá delší dobu, než se uzdraví. Zatím se nesmí rozčilovat ani něčím trápit.“

„Zná pravý stav svého majetku?“

Mildreth odpověděla upřímně: „Doufám, že ano, proboha.“

„Vy jste se jí na to nikdy neptala?“

„My spolu o jejím manželovi nemluvíme. Nikdy jsem ho neměla ráda. Carla si myslí, že jsem zaujatá.“

„Ona ho miluje?“

„Je do něho zblázněná. On je dost mazaný na to, aby ji v tom podporoval. Stačí tak málo – pár lichotek a pozorností, po kterých ženy tolik touží. Vždyť víte, jak to chodí s muži, jejichž ženy mají peníze. Je to ostuda, že se lidé nedokážou poučit, zdá se, že to dovedou jen ti, kteří z takové situace finančně těží.“

„Předpokládám, že jste ten sňatek neschvalovala od samého začátku.“

„Samozřejmě, vždycky mi bylo jasné, že Bob je padavka, vyžírka a hochštapler.“

„A on to ví?“

„Ano. Snažili jsme se k sobě být zdvořilí a vycházeli jsme spolu celkem dobře. Občas, když Carla byla ještě zdravá, jsme podnikali společné výlety a Bob vůči mně přímo přetékal laskavostí. Carla se pak na mne dívala, jako by říkala: Copak nevidíš, jak je báječný?“

„A co vy na to?“ otázal se Mason.

„Snažila jsem se mu jeho laskavost oplácet, ale přitom to ve mně vřelo. Nevadí mi muži, kteří jednají na rovinu, zato nesnáším falešné lichometníky.“

„Dobrá, to by byl začátek. Co dál?“

„Carla Bobovi bezmezně důvěřuje. Když na tom začala být tak špatně se srdcem, převzal všechny její záležitosti. Když se na něco zeptala, řekl jí, že není vhodná doba k tomu, aby se obtěžovala obchodními věcmi, a že všechno jde prostě skvěle.“

„Vy jste tomu nevěřila?“

„Věděla jsem, že to není pravda.“

„Jak to?“

„Asi před týdnem měl Bob havárku. Nikdo by si nic nedomýšlel, kdyby to nezačal tak logicky a přesvědčivě vysvětlovat. Když Boba poznáte, je jako otevřená kniha. Když se chystá lhát, nacvičí si to tak důkladně, všecko do sebe tak hladce zapadá, že – prostě je to příliš pěkné, než aby to byla pravda. Jako pozlacená lilie nebo nabarvená růže.“

„Čili neřekl o té nehodě pravdu?“

„Ne. Já se ho na to zeptala.“

„A tehdy jste ho začala podezřívat?“

Lehce se začervenala a řekla: „Když přišel Peavis s těmi akciemi, začala jsem přemýšlet. Uvědomila jsem si, že kdyby někdo měl těch pět akcií a pak získal i Carlin podíl, měl by náš podnik v hrsti. Obávám se, že jsem se chovala pěkně pošetile, ale nikdy nás nic takového ani nenapadlo, vždycky to byl jenom rodinný podnik. Dokonce jsem na těch pět akcií úplně zapomněla, protože jsme prostě vedly obchod a dělaly jsme si, co jsme chtěly. Nikdy jsme neměly schůzi správní rady a schůze akcionářů nebyla tři roky. Mimochodem, těch pět akcií udržuje rovnováhu sil.“

„Předpokládám,“ poznamenal Mason, „že mi hodláte sdělit, že váš švagr má pod palcem i akcie vaší sestry.“

„Přesně tak, jenže je to ještě horší. Bob se zřejmě těžce zadlužil. Carla mu neomezeně důvěřuje. Dala mu plnou moc, a když onemocněla, podepsala mu bianko všechny papíry. Doktor řekl, že by se neměla unavovat obchodními záležitostmi. Já jsem si ale vždycky myslela, že v tom má tak trochu prsty Bob a schválně požádal doktora, aby to řekl. Bylo by to docela jednoduché, stačilo doktorovi říct, že si Carla dělá kvůli obchodu starosti.“

Mason přikývl. „Máte nějakou představu, kde jsou ty akcie?“ zeptal se.

„Zřejmě v rukou muže, který je jedním z majitelů Zlatého rohu a jmenuje se Lynk. To děvče, které bylo v autě s mým švagrem, když došlo k nehodě, je půvabné vnadidlo pro ten podnik a předpokládala jsem, že bude tady. To je ta, o níž jsem vám říkala v telefonu. Čekám ji každou minutu.“

„Ale ona nepřijde,“ poznamenal Mason.

„Jak to víte?“

„Někdo jí poslal otrávenou bonboniéru. Volala mi asi o půl dvanácté a sotva mluvila. Zřejmě se zhroutila, zrovna když mluvila do telefonu.“

„Poslali jí otrávené bonbóny!“ vykřikla Mildreth.

Mason přitakal.

„Ale kdo to proboha mohl udělat?“

„Na bonboniéře byl lístek. Stálo na něm *Tohle vám spraví náladu* a byl podepsán jednoduše písmeny *M. F.* Nevíte o tom něco?“

Dívala se na něho vytřeštěně. „Ale, pane Masone – ten lístek – ten jsem poslala já!“

„S bonboniérou?“

„Dobrý bože, ovšemže ne! Pochopte, pane Masone, fušovala jsem trochu do řemesla detektivům. Ta nehoda, to byla moje stopa. Po Peavisově návštěvě jsem si uvědomila, v jaké bych byla kaši, kdyby Bob provedl něco s akciemi. Věděla jsem, že mu Carla dala plnou moc.“

„Ale já jsem myslel, že akcie má Lynk,“

„Jenže já předpokládám, že ho Peavis o ně požádal, a že Lynk je s ním ve styku.“

„Aha. Povězte mi o tom lístku.“

„Hned když Bob začal vykládat o té nehodě se všemi podrobnostmi, uvědomila jsem si, že není-li něco v pořádku, má s tím něco společného ta nehoda. Věděla jsem, že se při ní stalo něco, o čem Bob nechce, abych věděla. Proto jsem začala pátrat. Bylo to velice jednoduché, protože druhý účastník nehodu ohlásil na dopravním oddělení. Zdá se, že v době nehody Bob jel zrovna ze Zlatého rohu a v autě s ním byl muž jménem Sindler Coll, o němž se domnívám, že to je hazardní hráč, a Esther Dilmeyerová. Nemyslím, že by se Bob zbavil akcií, aby měl peníze na hazard, ale patrně ho přesvědčili, že má skoro neomezený úvěr, a on měl smůlu a pořádně se zadlužil. Potom mu narafičili něco, o čem se domníval, že to určitě vyjde a že shrábne spoustu peněz, dřív než bude muset vyrovnat ztráty.“

„Dobrá, ale co ten lístek?“

Zasmála se. „Zdá se, že jsem se pořádně zapletla do vysvětlování. Prostě jsem šla do Zlatého rohu a podařilo se mi seznámit se s Esther Dilmeyerovou. Byla na tom dneska večer dost mizerně. Došla jsem k závěru, že ona a Sindler Coll – no prostě, že jsou si navzájem dost blízcí a on zřejmě…“

„Dobrá,“ poznamenal Mason, „a co ten lístek?“

„Poslala jsem jí pár orchidejí.“

„Kdy?“

„Když jsem odešla. Byla celá zvadlá. Já jsem jí řekla, že mám květinářství.“

„Mluvila jste s ní o akciích?“ zeptal se Mason.

„O akciích ne, jen tak všeobecně.“

„Vzdal by se jich Peavis, kdybyste mu pohrozila žalobou?“

„Peavis ne. Když ten se do něčeho zakousne, už se toho nepustí. Mohla bych dostat akcie zpět, ale znamenalo by to nejméně pětiletý soudní spor a to už by bylo lepší mu podnik hned prodat. Ale řekněte mi, pane Masone, proč si myslíte, že u té bonboniéry byl můj lístek? Vždyť jsem ho dala k orchidejím!“

„Někdo ho vzal z orchidejí a přiložil k bonboniéře. Jak jste ty orchideje posílala?“

„Prostřednictvím zásilkové společnosti Western Union.“

„Byly zabalené?“

„Ano, byly v krabici.“

„Byla velká asi jako bonboniéra?“

„Ano.“

„Kam jste je posílala?“

„Do Zlatého rohu.“

„A byly adresovány jí?“

„Ano.“

„Jak?“

„Jak to myslíte?“

„Napsala jste adresu tužkou, perem, na stroji nebo…“

„Aha, perem a inkoustem. Napsala jsem její jméno na krabici, totiž na obal, samozřejmě.“

„A mohla ta krabice být tak velká jako kilová bonboniéra?“

„Myslím, že ano.“

„Někdo tedy velice pohotově vzal tu krabici ve Zlatém rohu, slíbil, že ji zanese Esther, potom vyndal orchideje a nahradil je otrávenými bonbóny.“

„Vypadá to tak.“

„Toto všechno by bylo velice jednoduché, zvláště kdyby osoba, která zásilku přejímala, zaujímala v tom podniku nějaké odpovědné postavení.“

Mildreth Faulknerová se soustředěně zahleděla na své ruce v rukavicích. „Vzpomínám si, že jsem poslíčkovi říkala, že nemusí jít s balíčkem osobně, ale že ho musí určitě adresátka dostat… Neumím si představit…“

„Pravděpodobně dal ty kytky vrátnému, ten vypadá dost úslužně.“

„Asi to tak bylo.“

„Jakou cenu mají ty akcie?“ zeptal se Mason.

„Velkou, větší než jejich nominální hodnota. Víte, jak to chodí. Mám tři obchody a všechny prosperují. Jsem svou vlastní paní, všechno si vedu sama. Obchod mi zajišťuje slušné živobytí a pořád vzkvétá. To je pro mne daleko cennější a důležitější a znamená to pro mne víc, než cena těch akcií zapsaná v knihách. Dá se říct, že každá tisícovka, kterou vydělám, odpovídá pětadvaceti tisícům základního kapitálu. Při prodeji by se to ovšem nedalo takhle brát.“

„Možná že budu mít nějaká vydání. Jak vysoko mohu jít?“

„Do deseti tisíc dolarů, bude-li nutno,“ odpověděla bez váhání.

„Výš ne?“

„N-n-e. Totiž – museli bychom se ještě poradit.“

„Myslím, že nás to nebude stát ani cent,“ řekl Mason. „Jestli budu muset něco platit, nebude to mnoho, ale – prostě udělám, co budu moci. Dello, zavolejte mi prosím Zlatý roh. Zkuste, jestli bychom z Magarda nevydobyli adresu té Lynkovy skrýše.“

Mildreth Faulknerová otevřela peněženku, vyndala složený papírek, zaváhala, zase ho dala zpátky, ale pak si uvědomila advokátův pohled a řekla: „Já tu adresu mám – totiž adresu té chaty v Šeříkovém kaňonu.“

„Odkud ji máte?“

„Od Esther Dilmeyerové – ale nedávejte ji z ruky.“

„Dobrá. Dello, vemte si taxíka a jeďte se domů trochu prospat. Slečno Faulknerová, zavolám vám nejpozději za půldruhé hodiny.“

Mason přistoupil k věšáku, oblékl si kabát a nasadil klobouk a povzbudivě se usmál na svou ustaranou klientku. „Nevěšte hlavu, nedělejte si starosti. Všechno bude v pořádku. Ti lidé díky té jejich herně v Zlatém rohu mají moc másla na hlavě. Byl jsem v tom podniku s poručíkem Traggem z oddělení vražd. Vrátný začal dělat důležitého a Tragg ho nádherně usadil. Když se Magard vrátil, hned

se dověděl, že tam byla policie. Bude muset sebou hodit a připravit se k boji.“

Mildreth vstala a řekla: „Už je mi líp. Mnohem líp než za posledních pár hodin. Dost mě to všecko vzalo.“

„Uděláme vše, co bude v našich silách,“ slíbil Mason.

„Vy jste – vy jste tak strašně šikovný,“ řekla s pousmáním. „Jsem si jista, že teď je všechno na dobré cestě. Půjdete do Zlatého rohu osobně?“

„Ne, pokud se Lynk nevrátil do klubu, pojedu do Šeříkového kaňonu.“

„Prosím vás, ať už to dopadne jakkoliv, výhra, prohra nebo nerozhodně, zatelefonujte mi hned, jak… třeba ve tři hodiny v noci. Budu čekat.“

„To víte, že vás zavolám,“ ujistil ji Mason. „Dello, zavřete krám a zhasněte světla. Jde se.“

5. KAPITOLA

Silnice, která vedla Šeříkovým kaňonem, se kroutila a vinula jako had. Odbočovaly z ní postranní cesty, přizpůsobovaly se příkrým svahům a mířily k osamělým domkům, vzdáleným od města jen pár kilometrů, a přitom dokonale venkovským. Kdysi, ještě než město začalo tak překotně růst, byl Šeříkový kaňon výletním místem. Byly zde chaty a chatičky, městští obyvatelé tady mohli trávit klidná sobotní odpoledne a celé neděle.

Potom se město začalo rozrůstat. Šeříkový kaňon byl příliš srázný, příliš zarostlý křovím a příliš nehostinný, než aby se dal rozparcelovat, ale přesto se našlo hodně těch, kdo zatoužili mít pozemek na svahu tak blízko města.

Masonovi dalo dost práce prorazit si cestu podél chodníku klikaté hlavní ulice snažil se zorientovat podle ulic, které z ní odbočovaly. Nakonec přece jen našel Acorn Drive a jel po ní až k místu, kde se cesta zatáčela kolem horského převisu a odkud viděl dolů do údolí. Dlouhé stuhy světel označovaly okružní třídy a vzdálená předměstí vypadala jako zářící skvrny.

Mason zpomalil a pátral po domovních číslech, ale domy byly daleko od silnice, tísnily se výš nebo níž na svahu, povětšinou zakryty dubovým houštím, které bylo na zdejších svazích domovem.

Mason náhle před sebou uviděl koncová světla parkujícího auta. Těsně před ním stálo další auto a před ním ještě jedno. Trochu výš po silnici směrem vpravo stála malá chata, celá ozářená světly. Na přední verandě se shromáždila skupina lidí. Kouřili a jejich cigarety připomínaly svými střídavými záblesky svatojánské mušky.

Přední dveře byly otevřené. V osvětleném obdélníku se pohybovali sem a tam muži s klobouky na hlavách. Mohla to být společnost přátel z Hollywoodu, ale z osvětleného stavení se neozývaly žádné veselé a rozjařené hlasy.

Mason stočil svůj vůz k chodníku a předními světly se téměř dotkl poznávací značky jednoho ze zaparkovaných aut. Bylo na ní velké E v kosočtverci, což znamenalo, že jde o policejní vůz. V tom okamžiku Mason zabočil a pokračoval kolem řady stojících automobilů.

Nějakých sto metrů dál silnice končila vydlážděným prostranstvím, kde se Masonovi jen taktak podařilo se otočit. Vyjel zpátky směrem k městu a na místě, kde neparkovalo žádné auto, zajel těsně k chodníku. Zhasl světla, vypnul zapalování a vyšel nahoru po schodech, které vedly od silnice k verandě. Jeden z mužů, kteří seděli na verandě, ho poznal, šel mu vstříc, stiskl mu paži a poodstoupil s ním trochu stranou.

„Tak co, pane Masone? Nemáte pro nás nějakou historku?“

„O čem?“ zeptal se překvapeně Mason.

„O vraždě. Jak jste se sem dostal? Jste tady jako právní zástupce a pro koho pracujete? A co to všechno vůbec znamená?“

„Řekl bych, že na mne jdete moc zhurta.“

„S čím?“

„S vraždou.“

„Vy jste o ní nevěděl?“

„Ne.“

„Tak co tady děláte?“

„Potřebuji mluvit s poručíkem Traggem,“ oznámil Mason. „Snažil jsem se ho sehnat na policii a tam mi řekli, že ho najdu tady. Ale neřekli mi, co se tady stalo. Čili tady někoho zabili?“

„Ano. Střelili ho do zad dvaatřicítkou.“

„Ví se, kdo to udělal?“

„Ne.“

„A kdo je ten mrtvý?“

„Jmenuje se Harvey J. Lynk.“

„Lynk… To mi nic neříká. Co dělal?“

„Kšefty. Byl spolumajitelem baru Zlatý roh. Nad tím barem je ještě jedno patro.“

„Pokoje?“ tázal se Mason.

„Ruleta, kostky, poker.“

„A co bylo tohle? Hnízdečko lásky?“

„To se neví – prozatím.“

„Říkáte, že byl spolumajitelem? Kdo je ten druhý?“

„Clint Magard.“

„Už mu to oznámili?“

Novinář se dal do smíchu. „Policie mu to oznámila a všechny noviny ve městě za ním poslaly své lidi, aby z něho něco vytáhli.“

„A nač ten vzruch?“

„Vypadá to na sólokapra. Je v tom ženská. Uvnitř je dámská kabela s noční košilí a s nějakými hadříky. Na prádelníku je rozsypaný pudr a na cigaretovém špačku otisk rtěnky. Tragg má pár trumfů, se kterými může ledacos podniknout. Určitě by se z toho dal udělat pěkný šťavnatý skandálek, než bys řekl švec. Rozkošná mladičká dívenka zápasí o svou čest a nakonec se chopí zbraně. Lynk se jí chce zmocnit. Dochází k boji. Dívenka si vůbec neuvědomuje, že tiskne kohoutek. Slyší výstřel, Lynk se kácí dozadu. Dívka zděšeně pouští zbraň a prchá. Bojí se to někomu říci, protože… k čertu, kdybych pokračoval, sestavím vám pro ni perfektní obhajobu. Vy ji budete pravděpodobně zastupovat a dostanete deset tisíc za nápad, který vám tady poskytuju zadarmo.“

Mason si odkašlal. „No, když je Tragg takhle zaměstnán, nebudu ho obtěžovat. Najdu si ho někdy jindy.“

„Nechcete, abych mu řekl, že jste tady?“

„Ne, neříkejte mu o mně nic. Mám s ním nějaké jednání a nechci předčasně odkrýt karty. Raději bych za ním šel, aniž by věděl, že ho hledám.“

„Sázíte na moment překvapení?“ zvídal reportér.

„Ne tak úplně, ale je zbytečné, aby mudroval nad tím, proč a kvůli čemu ho vlastně sháním.“

„Něco na tom bude. Opravdu pro nás nic nemáte?“

„Ne.“

„Ani to, kvůli čemu sháníte Tragga?“

„Není to nic, co by mohlo zajímat veřejnost.“

„Nechcete se ujmout tohohle případu?“

Mason se dal do smíchu. „Vždyť jsem ani nevěděl, že tady nějaký případ je. V životě jsem Lynka neviděl a nemám ani tušení, proč ho zabili.“

Obrátil se ke schodům. „Tak nashle. Já…“

V domovních dveřích se rýsovala mužská postava a její stín padl na verandu. Hlas poručíka Tragga pravil: „Zasypejte všechny ty zatracené krámy práškem kvůli otiskům a… Kde je fotograf? Potřebuji snímek toho…“

Zarazil se uprostřed věty, neboť spatřil, jak Perry Mason míří ke schodům.

„Hej, vy tam!“ křikl.

Mason se zastavil a ohlédl.

„Co vy tady k čertu děláte?“

„Pojďte k vozu,“ vyzval ho Mason.

„Ne, mám moc práce. Řekněte mi to tady.“

Mason namířil prst k chumlu hořících cigaret, které signalizovaly hlouček reportérů. „Možná máte pravdu,“ uznal Tragg. Následoval advokáta dolů po schodech k místu, kde parkoval jeho vůz.

„Tak fajn… Kvůli čemu jste šel za Lynkem?“ šel Tragg rovnou k věci.

Mason se kajícně usmál: „Abych pravdu řekl, chtěl jsem vám vypálit rybník, ale vy jste na mne vyzrál.“

„Co míníte tím rybníkem?“

„Zkrátka a dobře jsem se chtěl dozvědět něco víc o Esther Dilmeyerové, o jejích přátelích, zjistit, s kým chodila, zda žijí její příbuzní, kolik dostávala dopisů a tak.“

„Domníval jste se, že by vám Lynk tohle mohl říct?“

„Ano.“

„Co vás k tomu vedlo?“

„Ani nevím,“ odpověděl Mason vyhýbavě.

„Proč jste si nepromluvil s Magardem? Byl v kanceláři, kde byly všechny případné informace pěkně po ruce.“

„Chtěl jsem mluvit s oběma.“

Tragg ho zamyšleně pozoroval. „Holcomb vždycky tvrdil, že hrajete špinavou hru. Nikdy jsem tomu nevěřil. Představoval jsem si, že vy stojíte na jedné straně barikády a Holcomb na druhé. Byl to boj podle pravidel. Vy jste byl trochu rychlejší než Holcomb.“

„No a?“ zeptal se Mason.

„Zrovna teď si začínám uvědomovat, co asi pociťoval seržant Holcomb. Nejste zrovna štědrý v rozdávání informací, co?“

„Nemohu si to dovolit.“

„Proč?“

„Chráním své klienty.“

„Ach tak. Chci si s vámi o té vaší klientce promluvit. Co o ní víte a co říkala, když přišla?“

„Když přišla kam?“

„Do vaší kanceláře. Neříkal jste, že máte v jednu hodinu schůzku?“

„Ach tak, vy myslíte tohle,“ řekl Mason, jako by si teprve teď uvědomil, o čem Tragg vlastně mluví. „To byla maličkost. Myslím, že by nic nenamítala, kdybych vám to řekl, poručíku, ale… prostě jako právník vám nemohu o jejích záležitostech nic prozradit.“

„Měl jste schůzku v jednu,“ poznamenal Tragg.

„To je pravda.“

„Dejme tomu, že trvala dvacet nebo pětadvacet minut…“ Podíval se zamyšleně na hodinky. „Pořádně jste sebou hodil a neztrácel jste zbytečně čas. Jak jste získal tuhle adresu?“

„Jak jste se dozvěděl, že byl Lynk zavražděn?“ otázal se Mason.

„A jak vy?“ opáčil Tragg.

„Řekl mi to jeden novinář.“

„Mně to oznámilo policejní ředitelství. Poslali mě sem.“

„Ale nevíte, jak byla vražda objevena?“

„Ne. Někdo telefonoval na ředitelství, aby sem okamžitě poslali vůz.“

„Muž nebo žena?“

„Žena.“

„A vyslali vůz?“

„Ano. Předstírala, že telefonuje z téhle chaty, a tvrdila, že prý se někdo plíží kolem.“

„A kdepak ji máte? Pravděpodobně to byla Lynkova malá přítelkyně. A taky asi obstarala to plížení.“

„Lynk byl mrtev už nějakou dobu před tím hovorem,“ poznamenal Tragg suše.

„Víte to tak jistě?“

„To tvrdí doktor, ne já. Srážlivost krve, posmrtná ztuhlost a všechny tyhle učenosti. Podle něho nastala smrt těsně kolem půlnoci a nebude asi daleko od pravdy. Naštěstí jsme se sem dostali poměrně velmi brzy. Zítra ráno by už prohlásil, že smrt nastala v noci mezi desátou a jednou hodinou. Teď se může mýlit nejvýš o pár minut. Počítejte s půlnocí a moc se nespletete.“

„V případu Dilmeyerová nic nového?“ přešel Mason na jiné téma.

„Asi ne, musel jsem to nechat plavat kvůli tomuhle. Ale pokud vím, bude v pořádku. Určitě vás ani nenapadlo, že by na tom Lynk nemusel být nejlíp se zdravím?“

„To jako že bych větřil mrtvolu? Ne, díky. Mám dost svých starostí.“

Tragg se na právníka na okamžik pozorně zadíval a poškrábal se za levým uchem. „Navštivte svou klientku a zjistěte, co a jak. Nějaký chlap si zřejmě myslí, že Esther Dilmeyerová byla jedním vaším svědkem a Lynk dalším, a zahájil na vaše svědky v tomto případě hon. Vypadá to, jako by někdo nechtěl, abyste ten případ vyhrál.“

„Najdete-li nějakou spojitost mezi tímto případem a záležitostí s Dilmeyerovou, dáte mi vědět?“

„Předpokládám, že naopak vy mi oznámíte všechno, co zjistíte.“

„Za pokus nic nedáte. Na shledanou později.“

„To víte, že ano,“ ujistil ho Tragg pochmurně.

Mason si dal velice záležet, aby se rozjel nenucené a volně a nezvýšil rychlost, dokud nebyl dobré půl míle od horské chaty. V restauraci s celonočním provozem na okružní třídě měli telefon, a tak Mason zavolal do Hastingsovy nemocníce a přál si mluvit s doktorem Wilmontem.

Asi za minutu uslyšel z aparátu jeho hlas.

„Doktore, tady je Mason. Jak to vypadá s Esther Dilmeyerovou?“

„Dostane se z toho.“

„Byly ty bonbóny otrávené?“

„Ano. Každý kousek byl naplněn jedem.“

„Jaký to byl jed?“

„Podle příznaků a podle testů, které jsme si udělali, bych soudil, že to bude nějaký barbiturát, pravděpodobně veronal. Tahle droga má mírně štiplavou chuť, která se dá velmi dobře zamaskovat hořkou čokoládou. Je to hypnotikum, ale je veliký rozdíl mezi medicinální a smrtelnou dávkou. Obvykle se předepisuje pět až deset gránů, to stačí, aby člověk usnul. Smrt nastává po dávce šedesáti gránů, ale na druhé straně máme případy uzdravení po požití tří set šedesáti gránů. Po dvou stech gránech se dokázalo uzdravit spousta lidí. Ještě jsme neprovedli definitivní analýzu, ale soudíme-li podle chuti a jiných faktorů, bude v každém bonbónu pět až sedm gránů. Zřejmě je jedla dost pomalu, takže mezi prvními deseti nebo dvaceti grány a zbytkem požité dávky vznikla přestávka, která způsobila, že droga začala účinkovat dřív, než toho snědla tolik, aby to pro ni bylo osudné.“

„Jste si tím jist?“ otázal se Mason.

„Skoro úplně, vycházím jednak z rozboru bonbónů a jednak ze stavu pacientky. Tváře jsou překrveny, dýchání pomalé a chroptivé, žádné reflexy, zornice poněkud rozšířené. Teplotu má zvýšenou asi o jeden stupeň. Já osobně tvrdím, že je to veronal a že ho bylo v každém bonbónu asi pět gránů. To znamená, že vzala asi padesát gránů a že se tedy téměř určitě uzdraví.“

„Výborně, pokračujte v práci,“ poděkoval Mason. „Dohlédněte, ať se o ni starají co nejlíp. Ať má u ní neustále službu zvláštní sestra.

Hlídejte její jídlo. Chci mít naprostou jistotu, že jí už nikdo nevylepší polívku nějakým jedem.“

„O všechno je postaráno,“ podotkl doktor Wilmont suše.

„Kdy asi nabude vědomí?“

„Nebude to tak hned. Vypumpovali jsme jí žaludek, udělali lumbální punkci a odebrali nějaké šťávy. Tím se vše urychlí, ale má v organismu tolik drogy, že bude ještě nějaký čas spát. Myslím, že by nebylo dobré to nějak uspěchat.“

„Dejte mi vědět, až se probere,“ požádal Mason, „a udělejte všechno proto, aby se jí nic nestalo.“

„Myslíte, že by se o to někdo mohl pokusit?“

„Nevím. Měla přijít ke mně do kanceláře a dát mi nějaké informace. Je to svědek. Nevím, co vlastně ví. Někdo se zřejmě důkladně postaral o to, abych nic nezjistil.“

„Nechte ji v klidu ještě čtyřiadvacet hodin a pak bude mluvit,“ slíbil doktor Wilmont.

Mason se zamyslil. „Možná že ten, kdo jí poslal tu otrávenou bonboniéru, ji ani nechtěl zabít, ale přál si jen, aby mi během těch čtyřiadvaceti hodin neřekla, co ví. Jinými slovy, pak už může být příliš pozdě na to, aby se dalo něco podniknout.“

„Nic se jí už nestane,“ řekl doktor Wilmont. „Bez mého dovolení k ní nepustí žádnou návštěvu. Střídají se u ní tři sestry – a všechny jsou zrzavé.“

„Dobrá, doktore, nechám to na vás.“

Mason zavěsil a vydal se do domu Mildreth Faulknerové na Whiteley Pines Drive. Octl se na příkrém svahu, z kterého přehlédl celé město. Dům byl na svahu pod silnicí, vpředu měl jedno patro a vzadu tři.

Dotkl se jemně zvonku, ale Mildreth Faulknerová otevřela téměř okamžitě. „Co jste zjistil?“ vyrazila ze sebe.

„Bude v pořádku,“ odpověděl Mason. „Byla to nějaká droga, zřejmě veronal. Žijete si tu pěkně na čerstvém vzduchu.“

Nervózně se zasmála a vedla ho do obývacího pokoje.

„Ano, koupila jsem ten dům před půl rokem, potom co Carla onemocněla. Chtěla jsem být blízko ní.“

„A jste?“

„Ano. Bydlí na Chervis Road. Za výběžkem kopce.“

„Jak daleko?“

„Je to asi pět minut pěšky. Řekla bych – nevím, prostě asi čtvrt míle.“

„Takže – hop a skok, šup do auta a jste tam?“

„Přesně tak. Prosím vás, proč a jak se otrávila? Nepřebrala prostě prášky na spaní?“

„Ne. Byla to otrava. Totiž bonbóny byly otrávené. Expert z oddělení vražd říká, že každý bonbón byl napuštěn jedem. Ještě nestačili udělat úplný rozbor.“

Mildreth Faulknerová přešla k mřížce topení v podlaze a vybídla Masona: „Posaďte se. Je mi zima.“

Mason se uvelebil na židli a pozoroval ji, jak stojí nad mřížkou a stoupající horký vzduch rozevlává její sukni.

„Copak?“ zeptal se. „Nachladila jste se?“

„Myslím, že ano. Bylo to strašné vypětí. Ale pokračujte, prosím, a řekněte mi všechno. Jak dopadla vaše výprava? Předpokládám, že moc dobře ne.“

Přikývl.

„Toho jsem se bála. Lynk se nedá tak lehce zastrašit!“

„Proč si vlastně myslíte, že to nedopadlo dobře?“

„Kdyby bylo všechno v pořádku, řekl byste mi to hned, když jste vešel. Něco k pití? Dáte si skleničku?“

„Malou, prosím,“ souhlasil Mason.

Otevřela malý bar a vyndala skotskou, kostky ledu a sodu.

„Docela pěkná věcička,“ poznamenal Mason.

„Ano, je v tom malá elektrická lednička. Ale co říkal Lynk? Snad ještě nepředal akcie Peavisovi?“

„To nevím.“

„On vám to neřekl?“

„Nemohl mi to říci.“

„Nemohl? To byl tak opilý?“

Nalévala whisky z láhve a ruka se jí tak chvěla, ze hrdlo láhve naráželo do okraje sklenice. Mason počkal, až nalila whisky a sáhla po láhvi se sodovkou.

„Lynk byl kolem půlnoci zavražděn.“

Okamžik se zdálo, že nic nepochopila. Vstřikovala dál sodovku z láhve do sklenice, pak sebou najednou škubla a bezděky stiskla páčku, až nápoj přetekl přes okraj. „Proboha. Slyšela jsem dobře? Mrtev!“

„Zavražděn.“

„O půlnoci?“

„Ano.“

„Kdo… to udělal?“

„To se neví. Byl střelen do zad revolverem dvaatřicítkou.“

Postavila láhev a podala mu jeho sklenici. „Bude to mít dopad na mou záležitost?“

„Nějaký menší nepochybně ano,“ řekl Mason.

„O půlnoci?“

„Přesně tak.“

„Mimochodem, já mám ale alibi,“ zasmála se nervózně.

„Jaké?“ otázal se Mason.

„To myslíte vážně?“

„Vy ne?“

„Ne.“

„Pak tedy buďme vážní. Kde jste byla?“

„Byla jsem… k čertu! To je naprosto absurdní! Nic pro mne přece není horší než to, co se mu stalo, když ještě nemám ty akcie.“

Zastavila se u baru a vyndala láhev brandy. „Skotská je skvělá na popíjení ve společnosti, ale mně je zima a tohle je pro mne šok. Dám si pořádného panáka brandy. Nepřidáte se?“

„Ne, a myslím si, že byste si žádné brandy dávat neměla.“

Soustředěně si nalévala brandy. Pak se otočila a podívala se na něho. „Myslíte, že ne?“

„Ne.“

„Proč?“

„Protože když si loknete toho brandy a dáte si navrch tu skotskou, budete mít za takovou půlhodinku mírně zkreslený úsudek. Budete si myslet, že se vyvléknete z věcí, ze kterých se vyvléknout nemůžete.“

„O čem to proboha mluvíte?“

„Kde je kožich, který jste měla na sobě, když jste přišla do kanceláře?“

„Přece na ramínku v šatníku.“

„To je v hale?“

„Ano.“

Mason postavil sklenici, vstal a šel ke dveřím, které mu ukázala. Otevřel šatník a vyndal ramínko, na němž visel kožich ze stříbrné lišky, který měla na sobě v kanceláři.

Najednou se k němu rozběhla. „Ne, ne! Dejte to zpátky! Přece nemůžete…“

Mason vjel rukou do pravé kapsy a vytáhl revolver dvaatřicítku.

„Všiml jsem si, že máte v kapse něco těžkého, už když jste přišla do kanceláře,“ poznamenal.

Stála tu nehybná a mlčenlivá, jako by ji jeho objev zbavil schopnosti pohybu. Mason otevřel zbraň a viděl, že byl vypálen jeden náboj. Přičichl k hlavni, zavřel zbraň, pověsil kožich do skříně a pečlivě zavřel dveře. Pak se vrátil ke své židli a pohodlně se usadil. Položil zbraň na stolek u opěradla židle, pozvedl sklenici a prohlásil: „Tak to bychom měli.“

Mildreth udělala pár kroků pro svoji whisky se sodou, aniž z něho spustila oči. Potom se přemístila k topení. „Smím… smím to vypít?“

„Samozřejmě,“ povzbudil ji Mason. „Jen do toho. To vám udělá dobře. Jenom to nepřežeňte.“

Upila do poloviny sklenice a pořád ho pozorovala, očima rozšířenýma strachem.

„Na tuhle roční dobu je poněkud chladno,“ podotkl Mason. „Všiml jsem si, že i když dny jsou horké a suché, zafouká obvykle vítr z pouště a v noci se rychle ochladí. Ale váš kožich by vás měl zahřát.“

„Je mi strašně zima. M-m-mám teď t-t-třesavku z rozčilení.“

„Ta whisky vás zahřeje,“ řekl Mason bezmyšlenkovitě. „Jak dlouho máte tu zbraň?“

„Dva roky.“

„Máte na ni povolení?“

„Ano.“

„Koupila jste ji tady ve městě?“

„Ano.“

„Víte, co s kulkou dokážou balističtí experti?“

„Ne. Co?“

„Každá kulka vypálená z revolveru má zcela nezaměnitelné znaky, podle nichž se bezpečně zjistí, z jaké zbraně byla vystřelena.“

„Pokoušíte se mi to vyložit jako – zkrátka jako můj advokát?“

„Nejsem váš advokát.“

„Ne? Ale já jsem myslela…“

Potřásl hlavou. „Ne v tomto případě.“

„Proč ne?“

„Vím o tom příliš málo. Neprodávám se. Můj mozek není zboží jako třeba auto, které si může koupit každý, kdo na to má. Člověk si může koupit neprůstřelný vůz a vyloupit s ním banku, ale nemůže si koupit moje právnické znalosti a použít jich ke spáchání zločinu.“

„Pane Masone, to přece nemyslíte vážně? Snad se nedomníváte, že jsem ho zabila já?“

„To nevím. I kdybyste to snad udělala, mohlo by to být zabití v sebeobraně. Ale znovu opakuji, že vás nebudu zastupovat, dokud nebudu znát fakta.“

„Domníváte se, že…“

Mason se netrpělivě podíval na hodinky a řekl: „Domnívám se, že policie tady bude každým okamžikem. Mám-li vás zastupovat, měl bych se do té doby všechno dozvědět. Jestliže má ta vaše historka nějaké slabiny, neškodila by menší zkouška. Můžeme začít.“

„Nechci, abyste zastupoval mě.“

„Ne?“

„Chci, abyste zastupoval mou sestru Carlottu.“

„Co ta s tím má společného?“

Mildreth se na několik vteřin odmlčela, ale pak rychle řekla: „Pane Masone, kdybyste byl Carlottin advokát a já vám všechno řekla, nemohou vás donutit, abyste to prozradil?“

„Všechno, co mi řeknete, zůstane jen mezi námi.“

„Ale je to podle zákona? Kdybych vám něco řekla, vy jako Carlin právník…“

„K čertu se zákony!“ skoro vykřikl Mason. „Nechte toho kličkování! Mám-li něco podniknout, musím vědět, co v tom k sakru vězí.“

„Je to velice jednoduché. Včera večer jsem se zastavila u Carly a Boba. Mluvila jsem s Bobem a řekla jsem mu, že ráno potřebuji

akcie a že Peavis vyrukoval se svými pěti podíly. Bob byl ohledně celé záležitosti velice bezstarostný, ale měl tisíc výmluv, proč mi akcie nemůže vydat, takže jsem ho začala podezřívat a – nevím to jistě, ale myslím si, že Carla poslouchala nahoře na schodech.“

„Nemohla byste to trochu zkrátit?“ vybídl ji Mason.

„Dobře. Víte, co se asi stalo. Bob dal ty akcie jako záruku. Musel je nějak dostat zpět, aby mi je mohl ukázat. Musel okamžitě mluvit s Lynkem.“

„A proč si myslíte, že s ním mluvil?“

„Já… totiž ta zbraň…“

„Co je s ní?“

„Já jsem si všechno promyslela a rozhodla jsem se promluvit si s Bobem o tom, co jsem se dozvěděla od Esther Dilmeyerové. Myslela jsem si, že se všechno zjednoduší, když budu moci přijít k vám do kanceláře, vyložit vám celou situaci a…“

„Na tom nezáleží, co jste si myslela. Co jste dělala?“

„Šla jsem za Bobem.“

„Co říkal?“

„Nic. Nebyl doma.“

„Kde byla Carla?“

„Taky tam nebyla.“

„Možná šli pryč spolu.“

„Ne, vy mi nerozumíte. Carla byla celé měsíce zavřená doma. Více než dva měsíce ležela v posteli. Teď chodí jenom trochu kolem domu nebo si někdy vyjede.“

„Možná si s Bobem vyjeli.“

„Ne. Jela vlastním autem.“

„Myslíte, že řídila?“

„Určitě. Nikdy nikoho nenechala řídit své auto.“

„Bob tedy někam šel. Vy si myslíte, že jel navštívit Lynka. Ale kam myslíte, že šla vaše sestra?“

„Myslím, že ho sledovala.“

„Myslíte, že Bob zabil Lynka?“

„Myslím, že Carla… Já nevím, co se doopravdy stalo.“

„Dobrá. Jak jste přišla k tomu revolveru?“

„Když jsem byla podruhé nahoře a zjistila, že jsou všichni pryč, trochu jsem se rozhlížela. Našla jsem revolver na Carlině prádelníku.“

„Mám dojem, že jste říkala, že je to vaše zbraň.“

„To je, ale půjčila jsem ji asi přede dvěma měsíci Carle. Byla často v domě úplně sama a chtěla jsem, aby měla něco na obranu.“

„Bob býval často pryč?“

„Ano. Nedalo se od něho očekávat, že se na všecko vykašle a bude sedět za pecí jen proto, že Carla je nemocná. Skutečně se s tím nedalo počítat, ale… však víte, jak to je. Myslela jsem si, že…“

„Hraje hazardně?“

„Ano.“

„Byla zbraň na prádelníku, když jste tam byla večer poprvé?“

„Ne. A taky bylo pryč pár Carliných věcí. Nevšimla jsem si toho hned, ale když jsem se rozhlížela dál, zjistila jsem, že zmizely její léky a nějaké šatstvo.“

„Co se podle vás stalo?“

Slova se z ní přímo řinula a zaznívala z nich hysterie. „Myslím, že sledovala Boba k té Lynkově chatě. Myslím, že Bob měl můj revolver a zabil ho. Carla to asi ví. Panebože, kdybych tak věděla, kde je! Jsem kvůli ní strachy úplně bez sebe. Muselo být pro ni dost zlé už to, že vstala z postele a řídila auto, a k tomu ten šok, když se dozvěděla o Bobovi a o té vraždě – to je prostě strašné.“

„Myslíte, že pak šla zpátky domů?“ přesvědčoval se Mason.

„Ano.“

„A kdy?“

„To nevím. Odešla jsem odtamtud kolem tři čtvrtě na jednu. Proto jsem se trochu opozdila na schůzku s vámi. Přišla jsem tam asi pět minut před tři čtvrtě a těch pět minut jsem ztratila zjišťováním, co se vlastně stalo. Potom jsem se rozhodla jet co nejrychleji do vaší kanceláře. Tam jste mi řekl o Esther Dilmeyerové, že byla otrávena a že půjdete za Lynkem, a já jsem si myslela… prostě, snažila jsem se přesvědčit sama sebe, že je všechno v pořádku.“

„Takže jste tušila, že je Lynk mrtev už předtím, než jsem odjel?“

„Nevěděla jsem to určitě. Jenom jsem věděla, že té zbraně bylo použito.“

„Jak jste se to dozvěděla?“

„Podívala jsem se dovnitř a našla jsem prázdnou nábojnici.“

„Takže na revolveru jsou vaše otisky?“ podotkl Mason.

„Řekla bych, že ano.“

„A pak jste ho strčila do kapsy svého kožichu?“

„Ano.“

„Myslíte, že se s ní Bob vrátil?“

„Ne, myslím, že určitě někam odjel. Víte, Bob nemá tak dobré nervy, aby dokázal čelit podobné situaci. Myslím, že toho člověka zabil a pak utekl.“

„Jestliže tedy logicky domyslíme vaše úvahy, Bob ho zabil a předal Carlottě vražednou zbraň,“ podotkl Mason suše.

Sevřela rty a odvrátila se, aby jí neviděl do obličeje.

„Je to tak?“ zeptal se Mason.

„A-a-ano.“

„To přece není logické a vy to víte.“

„Ale co je logické?“

„Nevím, ale musím zjistit, na čem jsem. Chcete, abych zastupoval vaši sestru?“

„Ano.“

„A vás ne?“

„Ne, umím se o sebe postarat sama.“

„Jen si tím nebuďte tak jistá. Jeli toto vražedná zbraň, je vaše a jsou na ní vaše otisky prstů.“

„Říkám vám, že se o sebe postarám sama. Nemohou mi nic přišít a jsem zdravá a silná. Mohou mě klidně vyslýchat, stejně mi nic nedokážou.“

„Kde jste byla o půlnoci?“

„Byla jsem… byla jsem ve své kanceláři a probírala účetní knihy, abych zjistila, kolik peněz mohu obětovat, kdybych musela znovu koupit ty akcie.“

„Chcete tedy, abych zastupoval jenom vaši sestru?“

„Ano, prosím vás, chci, abyste jí pomohl.“

„Nikdo nemusí vědět o tom, že odjela. I kdyby Lynka zabil její muž, ona do toho nemusí být zapletena.“

„Vy mi nerozumíte. Vy neznáte její stav, vy jste ji vlastně neviděl. Musí to být pro ni strašné vypětí. Kdyby ji začali vyslýchat nebo kdyby se k ní dostali novináři a začali se jí vyptávat na Boba a kde byla ona a jak získala ten revolver a na všechno ostatní – všechna námaha vynaložená na její léčení by byla tatam. Buď by zemřela nebo by to tak ochromilo její srdce, že už by se nikdy neuzdravila.“

„Kdo bude platit její účty?“

„Já.“

„Budu-li ji zastupovat, nebudu zastupovat už nikoho jiného.“

„To je samozřejmé.“

„Její zájmy budou na prvním místě.“

„To právě chci.“

„Je možné, že se ocitnete v pozici našeho protivníka. Pak vás zničím tak dokonale, jako kdybyste byla naprostá cizinka.“

„Ale to právě po vás chci.“

„Slyšela jste někdy o parafinovém testu?“ zeptal se náhle Mason.

„Parafinový test? Co to má být?“

„Zjišťuje se jím, zda určitá osoba střílela nedávno z nějaké zbraně.“

„A co s tím má společného parafin?“

„Když se vystřelí z revolveru, neviditelné částečky střelného prachu se rozptýlí a usadí v kůži střelcovy ruky. Jsou to mikroskopické částečky a pouhé oko je nerozezná, ale rozptylují se vždycky a usazují se v pokožce. Výzkumné oddělení kriminální techniky vypracovalo nový způsob, jak zjistit, zdali určitá osoba vystřelila z revolveru. Vylijí rozpuštěný parafin na ruce podezřelé osoby, přiloží tenkou vrstvu bavlny a pokryjí ji voskem. Jakmile parafin ztuhne, všechno opatrně sejmou z ruky. Malinké částečky prachu, které se zadřely do kůže, jsou zachyceny parafinem. Potom se na parafin nalije jistá chemikálie, která reaguje s dusičnany ve střelném prachu, a díky této chemické reakci můžeme stopy prachu uvidět pouhým okem.“

„Chápu,“ řekla a hlas se jí lehce třásl.

„Jestliže Carlotta nevystřelila z tohoto revolveru, udělala by nejlíp, kdyby šla hned teď na policii a řekla jim svou historku, ať už je

jakákoliv. Pak by ji policie podrobila parafinové zkoušce a zjistila, že z revolveru nestřílela. A byla by mimo podezření.“

„Ale… ale… co když střílela?“

„V tomto případě, kdy bylo z revolveru vypáleno pouze jednou, kdy policie může lehce zjistit, že Carlotta měla zbraň u sebe, dále vzhledem k parafinovému testu, který odhalí, že nedávno střílela, a díky balistickým expertům, kteří potvrdí, že kulka, která zabila Harveye Lynka, byla vypálena z tohoto revolveru, je vaše sestra vážnou kandidátkou pro plynovou komoru v San Quentinu… A fakt, že Harvey J. Lynk byl střelen do zad, mi při obhajobě zrovna moc nepomůže,“ podotkl Mason suše.

Mildreth Faulknerová pomalu přešla ke stolečku u Masonova křesla, na němž ležel revolver.

„Myslím, že by na něm neměly být moje otisky.“

„To je pravda,“ souhlasil Mason.

„Nemůžeme je setřít?“

„Já nemohu.“

Popadla revolver, zamířila ke své kabelce, vyndala z ní kapesník a začala zuřivě drhnout kov.

Mason se pohodlně usadil, usrkával svou whisky se sodou a mlčky pozoroval její horečné pohyby.

„Opatrně s tou bouchačkou,“ upozornil náhle, „máte prst na spoušti.“

Nablízku najednou zaječela siréna, její zvuk stoupal a klesal a nakonec naříkavě dozněl, když vůz zabrzdil u chodníku.

„Nemýlím-li se, je to poručík Tragg z oddělení vražd, a když zjistí, že na tomhle revolveru nejsou vůbec žádné otisky, určitě… Dávejte přece pozor!“

Mason náhle vyskočil, vrhl se k ní, popadl ji za zápěstí, ale bylo pozdě. Vyšla rána, kulka proletěla okenním sklem a posypala cinkavými úlomky skla betonovou podlahu verandy.

Rozhostilo se zaražené mlčení, které bylo přerváno naléhavým zvoněním. Na dveře dopadaly rány a poručík Tragg křičel: „Policie! Otevřete, nebo ty dveře vyrazím!“

„To máte za to,“ řekl Mason klidně. Uvelebil se znovu ve svém křesle, pozvedl skleničku a zapálil si novou cigaretu. „Co jste si navařila, to si snězte.“

Mildreth Faulknerová stála a zírala na revolver. „Panebože! Neměla jsem tušení, že to spustí! Kapesník asi zachytil za pojistku a odjistil ji. Měla jsem zrovna prst na kohoutku a…“

„Pusťte raději poručíka Tragga dovnitř,“ přerušil ji Mason, „myslím, že se chystá rozbít okno.“

Shýbla se a strčila revolver pod pohovku v rohu pokoje.

Mason shovívavě potřásl hlavou. „To je ale ošklivé! A poručíkovi se to už vůbec nebude líbit.“

Prošla rychle dveřmi do vstupní haly, pak se rozběhla a otevřela dveře. „Co se děje?“ otázala se.

„Kdo to tady před chvílí střílel?“ ptal se poručík Tragg a dral se dovnitř. „Není tam venku auto Perryho Masona? A není on náhodou uvnitř?“

„Ano, je tady.“

„Kdo střílel?“

„Proč by tady měl někdo střílet?“

„Cožpak jste neslyšela výstřel?“

„Ne, vlastně jsem slyšela něco, co vypadalo, jako když střílí výfuk.“

Poručík vydal zvuk, který byl něčím mezi zafrkáním a odkašláním, a vydal se do obývacího pokoje. „Ale, pane Masone, vy jste šel určitě jen tak kolem.“

„Inu, teď je turistika v módě,“ odpověděl Mason. „Jak již nepochybně víte, toto je slečna Mildreth Faulknerová. Poručík Tragg, slečna Faulknerová. Dále se dovíte, že slečna Faulknerová má vynikající skotskou a že já nejsem jejím právním zástupcem.“

Tragg nevěřícně shlížel dolů na Masona. „Vy ji nezastupujete?“

„Ne.“

„Tak co tady sakra děláte?“

„Vedu společenskou konverzaci a popíjím výbornou whisky se sodou.“

„Vy jste střílel?“

„Ne.“

Poručíkův zrak se rozběhl po pokoji. Spatřil díru v okenním skle a vykročil k ní, aby si ji prohlédl.

„Proboha!“ vykřikla Mildreth. „V okně je díra po kulce! Byl to opravdu výstřel! Určitě po mně někdo střílel, pane Masone.“

„Skrz okno?“ ujišťoval se Tragg.

„Ano.“

„Neslyšela jste výstřel?“

„Ne. Slyšela jsem přijíždět vaše auto. Totiž domnívám se, že to bylo vaše auto, a myslela jsem, že střílí výfuk. Neměla jsem tušení, že je to výstřel.“

„Aha,“ poznamenal chladně Tragg. „Někdo tedy na vás střílel zvenčí.“

„Ano, to jistě.“

„Dobrá, podíváme se na to. Tady máme otvor v zácloně a tady ve skle. To nám dává dráhu střely. Postupujeme-li podle této dráhy, vidíme, že… Prosím, odhrňte záclonu. Teď vidíte moje auto parkovat u chodníku. Dráha směřuje právě k předku auta.“

„Máte pravdu, skutečně tam směřuje,“ souhlasila Mildreth.

„Takže někdo musel stát zrovna před mým autem a vystřelit. A musel mít aspoň pětimetrové chůdy.“

„Ale vy jste nestřílel?“

Tragg otázku ignoroval. „Kromě toho, kdybyste měla tolik zkušeností s kulkami jako já, dokázala byste určit, kterým směrem procházela přes sklo. A tady v pokoji je cítit střelný prach. Slečno Faulknerová, obávám se, že se tady budu muset trochu porozhlédnout.“

„Nesmíte. Já vám to zakazuji.“

„Stejně to udělám.“

„Přece to nesmíte udělat bez mého povolení, že ne, pane Masone!“

„Pan Mason vás nezastupuje,“ připomněl Tragg.

„Já vím, ale tohle mi přece může říct.“

Mason popíjel skotskou se sodou, pokuřoval mírumilovně cigaretu a neříkal nic: Poručík Tragg pokračoval: „Víte co, slečno Faulknerová, my si teď přestaneme hrát na slepou bábu a přijdeme celé té věci na kloub. Když mi řeknete, kdo vypálil tu ránu a co se stalo s revolverem, nevezmu vás s sebou na ředitelství, nebudu vás

vyslýchat a nepošlu sem detektivy, aby prohledali dům. Tak podívejte. Vy jste stála asi tady. Slyšela jste mě přijíždět. Musela jste vystřelit, zrovna když jsem zastavoval. Bereme-li v úvahu úhel výstřelu… já jsem zazvonil… nejpříhodnější skrýš pro revolver je někde pod polštáři na tamté pohovce.“

Nevzrušeně přistoupil k pohovce a začal zvedat polštáře.

„To přece nemůžete,“ vykřikla a chytila ho za paži.

Tragg ji odstrčil. „Nechte toho, děvče,“ varoval, „nebo se to tady během dvaceti minut začne hemžit policajty.“

„Ale to nemůžete! Vy… bože…“

Tragg poklekl, sehnul hlavu a podíval se pod pohovku. „A hele!“ utrousil. Mason zaslechl motor auta, které namáhavě stoupalo strmou příčnou ulicí. Pečlivě zamáčkl cigaretu, odložil ji do popelníku, protáhl se, zívl a prohodil: „No, jestliže mě poručík omluví…“

„Poručík vás neomluví,“ odvětil Tragg a zašátral levou rukou pod pohovkou.

„Znamená to, že mi musíte vysvětlit tuhle záležitost, než někam půjdete.“

„Seržant Holcomb mě nikdy neměl rád nablízku, když se snažil něco vymáčknout z podezřelé osoby. Vždycky říkal, že jsem něco jako rušivý prvek. Je to legrační, ale když jsem u toho, nemohu prostě odolat a musím dotyčného upozorňovat na jeho práva, varovat ho před léčkami a tak.“

„Vyhrál jste. Jděte k čertu,“ prohlásil vztekle Tragg.

Mason se povzbudivě usmál na Mildreth Faulknerovou: „Ještě se uvidíme. Nemusíte mě vyprovázet, trefím sám.“

Když Mason vyšel z obývacího pokoje do chodby, poručík Tragg řekl: „Dobře, slečno Faulknerová. Promluvme si o tom revolveru. Proč jste z něho vystřelila?“

„Byla to náhoda.“

„Možná jste chtěla vystřelit na Masona nebo on se vám snažil vyrvat zbraň nebo…“

Mason za sebou opatrně zavřel dveře a vyšel na verandu.

Dvousedadlové auto zastavilo rovnou za Traggovým sedanem. Vystoupila z něho nějaká žena. Mason zvedl ruku a naznačil jí, aby zůstala stát. Pak rychle spěchal k autu.

„Co se děje? Co je…“ otázala se ta žena značně unaveně.

Vy jste paní Lawleyová?“ zeptal se Mason tlumeným hlasem.

„Ano. Jsem sestra Mildreth Faulknerové.“

„Nasedněte do vozu, otočte a jeďte dolů, dokud vás nedohoním. Udělejte to rychle a tiše. Uvnitř je policie.“

Lapala po dechu: „Vy jste Perry Mason, ten advokát?“

„Ano, vaše sestra chce, abych vás zastupoval.“

„Zastupoval? Ale proboha proč?“

„Nevím,“ poznamenal Mason, „ale pokud nechcete být dopravena na policejní ředitelství, kde vás budou vyslýchat, obraťte raději vůz a vyrazte.“

Sel ke svému autu, nastartoval a začal dělat strašný rámus. Couval, otáčel, hlučně řadil a hnal motor do vysokých obrátek. Když Carlotta otočila vůz a začala sjíždět dolů, Mason se rozjel a hnal se rychle za ní. Asi sto metrů od domu zajel stranou a dal jí znamení, aby zastavila.

„Jela jste domů?“

„Já… víte…“

„Nechoďte domů,“ řekl Mason. „Jděte do hotelu Clearmont a zapište se jako paní Dunkurková ze San Diega. Pro jistotu své jméno hláskujte. Jděte do pokoje, vlezte si do postele a zůstaňte tam. Nevycházejte ven, nečtěte noviny, neposlouchejte rádio. Prostě tam zůstaňte, dokud za vámi nepřijdu, a to nebude dřív než zítra – nebo možná dnes pozdě večer.“

„To tam budu muset čekat.“

„Ano, nechci budit pozornost tím, že bych vás přišel navštívit ve tři ráno. A taky mezitím musím něco zařídit.“

„A nechcete si se mnou promluvit už teď – na něco se mě zeptat nebo…“

„Nechci,“ přerušil ji Mason. „Mám teď na práci důležitější věci a vás chci mít pěkně schovanou.“

„Ale – můj manžel…“

„Zapomeňte na něho,“ přikázal jí Mason, „a už ať jste v hotelu Clearmont. Víte, kde to je?“

„Ano.“

„Tak jdeme. Poručík Tragg není hlupák. Teď je celý rozčilený kvůli tomu revolveru, který našel u Mildreth, ale velice brzy si uvědomí, že jsem dělal nápadný rámus, když jsem couval a otáčel.“

Carlotta Lawleyová beze slova nastartovala a vyrazila kupředu.

6. KAPITOLA

Když Tragg zůstal s Mildreth Faulknerovou sám, čekal, až v dálce dozní zvuk Masonova auta, a pozoroval, jak se její oči snaží potlačit výraz paniky a stávají se vzdorovitými. Nebylo v ní ani za mák zbabělosti. Stála se vztyčenou hlavou a ze všech sil se snažila ovládnout. Vzrušeni dodalo jejím očím lesku a jejím tvářím barvu. Tragg musel přiznat, že je to krásná žena, zřejmě zvyklá obdivu mužů – a teď byla v pasti. A jenom on mohl tu past otevřít.

Protože byla tak úplně v jeho moci a tak naivně si neuvědomovala nebezpečí, které jí hrozí při jednání se zkušeným policistou, na okamžik zaváhal, ale potom potlačil svůj obdiv k její kuráži a řekl příkře: „Slečno Faulknerová, položím vám dvě otázky. Odpovědi na tyto dvě otázky ovlivní veškeré naše budoucí vztahy. Když mi řeknete pravdu, možná že vám budu schopen pomoci.“

„Jaké jsou to otázky?“ zeptala se drsným, napjatým hlasem.

„Za prvé: poslala jste Esther Dilmeyerové otrávené bonbóny?“

„Ne.“

„Za druhé: zabila jste Harveye Lynka?“

„Ne.“

Tragg si přisunul křeslo a pohodlně se v něm usadil. „Dobrá, věřím vám. Kdybyste zabila Lynka nebo poslala Esther Dilmeyerové ty bonbóny, musel bych vám nejdřív poradit, abyste využila svých práv a na moje otázky neodpovídala.“

Do jejího hlasu se vkradl náznak pohrdání. „Jinými slovy, kdybyste se mě zeptal, zda jsem poslala Esther Dilmeyerové otrávenou bonboniéru, a já odpověděla, že ano, byl byste natolik velkorysý, že byste řekl: ‚Slečno Faulknerová, protože jste mi řekla pravdu, radím vám, abyste neodpovídala na moje otázky, protože byste se mohla sama obvinit.“

„Samo sebou mě ani nenapadlo, že byste se přiznala, kdybyste byla vinna,“ ušklíbl se. „Totiž slovy. Ale mluvilo za vás vaše chování, slečno Faulknerová.“

„To znamená, že když někomu položíte takové otázky, poznáte ze způsobu, jak na ně odpovídá, zda mluví pravdu?“

„Ne vždycky, ale občas mě přitom něco napadne.“

V jejím hlase byl pořád ten náznak pohrdání, když řekla: „Když jste se tedy ujistil, že jsem nespáchala ani jeden z těch zločinů, splnil jste vlastně svou povinnost a není třeba, abyste tady ztrácel dál svůj vzácný čas.“

„Ne tak zhurta! Především jsem neřekl, že jsem přesvědčen o vaší nevině. A za druhé, i když nejste vinna, můžete mi třeba poskytnout některé cenné informace.“

„Vy mě tedy stále ještě podezříváte?“

„Ano.“

„Ale vždyť…“

„Řekl jsem, že kdybyste byla vinna, musel bych vám nejprve poradit, abyste neodpovídala na moje otázky, poněvadž bych vás nachytal.“

„Nejsem vinna. A i kdybych byla, myslím, že byste mě nenachytal, aniž bych si toho všimla.“

„A já myslím, že nachytal. Aspoň devětkrát z deseti případů.“ Významně se odmlčel. „Pamatujte, slečno Faulknerová, jestliže jste vinna, neodpovídejte, prosím, na následující otázky. Prostě řekněte, že neodpovíte.“

„Nejsem vinna.“

„Dobrá, beru na vědomí a vy můžete odpovídat, ale varoval jsem vás.“

„Od sedmi hodin musím čelit velice obtížným a vyčerpávajícím obchodním těžkostem,“ vyhrkla prudce, „snažím se dostat z té kaše – nehodlám vám vykládat, oč jde nebo co jsem v tom podnikla. To nemusím. Já ne…“

„Dobrá, dobrá,“ přerušil ji, „pusťme se do toho. Můžete mi říci aspoň něco o vašich obchodních nesnázích?“

„Ne.“

„Došlo k nim snad proto, že váš švagr dal akcie vaší společnosti Collovi jako záruku na dluh v kartách a Coll je dal Lynkovi a Harry Peavis, váš konkurent…“

Zarazil ho výraz její tváře.

„Jak jste se to dozvěděl?“ otázala se.

„Náhodou jsem se to dozvěděl od pana Magarda, společníka pana Lynka.“

„On v tom jel taky?“

„Ne. Řekl mi, že se o tom dozvěděl teprve dnes odpoledne. Pohádal se kvůli tomu s Lynkem. Řekl mu, že mu odprodá svůj podíl nebo odkoupí jeho, ale že jejich spolupráce končí.“

„Jak to vůbec Magard zjistil?“

„Začal si dávat dohromady dvě a dvě a nakonec Lynka přiměl, aby vyložil karty a přiznal barvu.“

„Nevidím žádný důvod, proč bych měla vypovídat.“

„Pročpak?“

„Jak mám vědět, že se mě nesnažíte nachytat? Byl jste natolik slušný, že jste mě před tím sám varoval.“

„Jedna nula pro vás,“ prohlásil. „Teď vás chci požádat, abyste mi pomohla vysvětlit některé věci.“

„Které?“

„Znáte Sindlera Colla?“

„Ne.“

„Slyšela jste o něm mluvit svého švagra?“

„Ano.“

„Co o něm Lawley říkal?“

„Chtěl ho přivést někdy večer na návštěvu, až na tom moje sestra bude zdravotně líp.“

„Je nemocná?“

„Ano.“

„Zmínil se pan Lawley o dostihových sázkách v souvislosti s panem Collem?“

„Ne. Jenom řekl, že myslí, že se nám Coll bude líbit.“

„Co jste na to řekla vy?“

„Nic.“

„Mám tomu rozumět tak, že se svým švagrem nevycházíte zrovna nejlépe?“

„Ale ne, on je docela prima, ale – prostě ptal jste se mě, co jsem říkala – a já jsem neříkala nic.“

„A vaše sestra?“

„Nevím to už přesně. Myslím, že Carla říkala, že to bude báječné.“

„Slečno Faulknerová,“ pokračoval Tragg, „budu teď říkat různá slova. Potřebuji, abyste se dokonale uvolnila a řekla, jakou představu každé to slovo ve vás vyvolává.“

„To má být další léčka?“

Pozvedl lehce obočí. „Moje drahá mladá dámo, řekl jsem vám, že kdybyste byla vinna, nachytal bych vás. To, že se k tomu pořád vracíte, mě přivádí na myšlenku, že jste… ale nechme toho.“

„Vzhledem k tomu, že jste policista, který přichází otravovat lidi o půl třetí ráno, předpokládám, že když jsem nevinná, sedím tady s vámi celou noc jen proto, abych s vámi hrála šarády.“

„To zrovna ne. Už to potrvá jen chviličku. Slečno Faulknerová, buďte tak laskavá a uvědomte si, že se jen pokouším objasnit některá fakta. Když se bojíte říct mi pravdu, nespolupracujte. Jestliže neexistuje žádný důvod, proč bych se ji neměl dozvědět, budu umět vaši spolupráci ocenit.“

„To už jste říkal předtím.“

„Ovšem.“

„Tak tedy začněme. Co je to za slova? Je to zřejmě jeden z těch asociačních testů.“

„Ne tak úplně,“ podotkl Tragg. „Asociační test vyžaduje spoustu všelijakých psychologických serepetiček a čas se hlídá se stopkami v rukou, aby se vědělo, jak dlouho dotyčnému trvá, než odpoví. Budu k vám upřímný. Je to trik, kterého někdy užívají psychologové. Nejdřív předkládají svědkovi úplně nevinná slovíčka, aby zjistili, jak rychle reaguje. Pak přijdou na řadu slova, která by mohla vzbudit v svědkovi pocit viny. Ten se snaží, aby se neprozradil, a reakce na tato slova je o něco pomalejší než na předcházející.“

„Chápu, ale tohle všechno vím. Nemusíte mi vysvětlovat základy psychologie.“

„Takže vám snadno vysvětlím, co vlastně chci. Řekněte mi vždycky slovo, které vás napadne po slově, které vám řeknu já.“

Mildreth souhlasila.

„A přál bych si, abyste mi odpovídala okamžitě. Jakmile řeknu slovo já, ihned odpovězte slovem, které se vám vybaví.“

„Dobrá, začněme.“

„Domov,“ řekl Tragg.

„Utéci,“ reagovala okamžitě se zábleskem zlomyslného triumfu v očích.

„Květina.“

„Zákazník,“ řekla skoro ještě dřív, než slovo dokončil.

„Orchidej.“

„Dekolt.“

„Rychleji,“ požádal ji, „odpovídejte mi, jak nejrychleji můžete.“

„Copak to nedělám správně?“

„Kdybyste mohla trošinku rychleji.“

„Tak dál.“

„Kupé.“

„Sestra,“ řekla lehce zvýšeným hlasem.

„Revolver.“

„Náhoda,“ téměř vykřikla.

Traggův výraz se nezměnil. „Akcie.“

„Převod.“

„Konkurence.“

„Peavis.“

„Policie.“

„Vy.“

„Parafín.“

„Test.“

Poručík Tragg se pohodlně opřel a usmál se na ni. „Říkal jsem vám, že vás nachytám, slečno Faulknerová,“ řekl klidně. „Teď byste si měla sednout a všechno mi vyklopit.“

„Já… nechápu, co tím myslíte.“

„Ale ano, chápete. Víte, že pomocí parafinového testu můžeme zjistit, zda určitá osoba střílela z nějaké zbraně. Řekl vám o tom pan Mason a máte to dosud v živé paměti. Velice jste se snažila dávat

správné odpovědi, když jsem dospěl k revolveru, a byla jste natolik chytrá, že jste poznala, kam směřuji, ale pak vaše pozornost ochabla a nechala jste se nachytat na parafinový test.“

„Čili člověk, který o tom testu ví, musel někoho zavraždit?“

„To ne, ale když má jistá dáma u sebe revolver, kterým byla pravděpodobně spáchána vražda, když u ní najdu o půl třetí ráno známého advokáta, který se specializuje na vraždy, když ta dáma vystřelí z revolveru při příjezdu policejního auta a v souvislosti se slovem parafin se jí vybaví slovo test, pak se nutně musím domnívat, že jí ten právník o testu řekl a ona jako inteligentní žena pochopila, že jediný způsob záchrany není odstranit střelný prach z rukou, ale naopak zajistit si perfektní vysvětlení pro to, že prach na rukou má. Víte, slečno Faulknerová, kdybyste se zeptala policajta, jaké slovo se mu vybaví v souvislosti s parafinem, velice pravděpodobně by řekl test, ale jde-li o ženu, která lidem prodává květiny – potom spojení parafinu s testem na dusičnany – to je prostě příliš.“

„Myslíte si, že jsem ho zabila?“

„Nevím. Vím, že z revolveru, který jste se pokoušela schovat pod pohovku, bylo nedávno dvakrát vystřeleno. Vím, že druhý výstřel byl vypálen schválně. Vím, že s vámi krátce předtím mluvil Perry Mason. Jasně z toho vyplývá, že vás varoval, že pokud jste nedávno z toho revolveru vystřelila, dá se to zjistit parafinovým testem. A vy jste dostatečně bystrá na to, abyste věděla, co máte udělat.

Chvilku jsem si myslel, že to byl Masonův nápad, ale šikovnost, s jakou jste vyklouzla z pastí, které jsem vám nachystal, a rychlost vašich reakcí mě přesvědčily, že jste velmi chytrá žena a že jste na to přišla sama.“

„Nehodlám se k tomu vyjádřit,“ prohlásila Mildreth. „Nejednal jste čestně. Předpokládám, že mě teď zatknete.“

„Ne, vůbec vás teď nehodlám zatknout. Nejdřív musím na tom revolveru prozkoumat otisky prstů. Potom musím porovnat kulku vypálenou z tohoto revolveru s kulkou, která zabila pana Lynka.“

„Už jste přece řekl, že tohle je vražedná zbraň.“

„To si také myslím. Podívejte, odborník na balistiku zjistil, že kulka proletěla skrz Lynkovo tělo. Určil ráži, druh nábojnice a určitá fakta o střelivu. Já jsem shledal, že tahle vaše zbraň se nabíjí úplně,

stejným střelivem. Teď byste mi možná mohla konečně říci, jak jste k tomu revolveru přišla.“

„V obchodě se sportovními potřebami.“

„Ne, já myslím dnes večer.“

„Proč – proč bych ho nemohla mít s sebou pořád?“

„Slečno Faulknerová, vy se pokoušíte někoho chránit, někoho, koho milujete nebo komu se cítíte být zavázána.“

„Proč ne sebe?“

„Možná i sebe,“ přiznal.

„No a?“

Poručík Tragg se náhle zvedl. „Jste velmi inteligentní a chytrá žena. Řekla jste mi skoro všechno, co jsem potřeboval, aspoň prozatím. Ten revolver si vezmu s sebou. Až budu vědět víc, zase si popovídáme.“

„Takže kromě svých obchodních nesnází se ještě mohu těšit na pravidelné návštěvy policie,“ podotkla sarkasticky.

„Slečno Faulknerová, setkali jsme se přece teprve jednou. Po našem dalším rozhovoru vás buď zbavím viny nebo vás zatknu pro úkladnou vraždu.“ V jeho pohledu se na okamžik objevilo zaváhání. „Bůh ví, že tohle nenávidím,“ řekl tiše. „A varoval jsem vás – a ne jednou.“

Mildreth mlčela.

„Obávám se, že nemám žádnou šanci, abyste se na mne dívala jako na lidskou bytost. Koneckonců se jenom snažím najít vraha. Když jste ho nezabila, nemáte se mě proč bát. Myslíte, že opravdu není žádná naděje, že bychom mohli být – no, prostě přáteli?“

„Obvykle si vybírám přátele z jiných důvodů, než že jsou zaměstnáni u policie,“ prohlásila kousavě.

Beze slova zamířil ke dveřím.

Poděšeně se dívala, jak nese revolver za provázek, provlečený lučíkem, a tiše otvírá přední dveře.

„Dobrou noc, poručíku,“ hlesla, když přecházel práh.

Mlčky za sebou zavřel dveře.

Stála na místě, dokud neviděla jeho auto odjet, pak se vrhla k telefonu a zuřivě začala vytáčet Carlottino telefonní číslo. Nikdo se neozýval.

7. KAPITOLA

Mason bez skrupulí využil prestiže, kterou získal svým stykem s poručíkem Traggem. Správcová, která byla opět donucena přiběhnout ke dveřím v časných ranních hodinách, se ze všech sil snažila skrýt podrážděnost – ostatně pochopitelnou.

„Ale, to je zase policie," řekla.

Mason se usmál. „Víte, to se zrovna o mně říct nedá. Totiž nejsem tady oficiálně, ačkoliv na tom případu taky pracuju."

Počínal si, jako by bylo zcela samozřejmé, že je tady vítán, a hned při vstupu do vestibulu prohlásil: „Potřebuju jít na pár minut nahoru za Collem a nechci, aby věděl, že už jsem na schodech. Mohla byste mi půjčit klíč a já vás vůbec nebudu obtěžovat."

Správcová měla obličej napuchlý spánkem, vlasy jako provázky, pleť se jí leskla jakýmsi krémem, ale přesto se upejpavě usmála: „Klíč od bytu pana Colla? Víte, bojím se, že…"

„Jenom od vnějších dveří," pospíšil si Mason.

„Tak to půjde, mám jich několik zvlášť. Počkejte, hned jsem zpátky."

Zatímco se šourala v pantoflích zpátky do bytu, Mason zavřel domovní dveře a podíval se na hodinky. Byl si až příliš dobře vědom, s jakou rychlostí na jejich číselníku ubíhají drahocenné minuty.

Správcová se vrátila s klíčem.

Mason jej převzal a poděkoval. „Vyběhnu nahoru a podívám se, jestli je doma. Které má číslo?"

„Dvě stě devět."

„Dobrá. A mockrát děkuji. Ujišťuji vás, že budeme obtěžovat už jen jednou."

„Ještě jednou?" zeptala se nechápavě.

Mason se usmál: „Myslím, že můj společník, poručík Tragg, tady bude každou chvíli. Obávám se, že jsme vám pěkně zpřetrhali spaní."

„Ale to je v pořádku," prohlásila poněkud neupřímně, „to vůbec nevadí. Je to přímo potěšení spolupracovat s policií – zvlášť když je takhle milá."

Byla každou minutou čilejší a zcela zřejmě ji začala těšit její role neoficiální policejní asistentky. Minuty však byly příliš cenné na to,

aby s ní Mason sdílel její potěšení, proto se na ni jen usmál na znamení díků a vyjel výtahem do druhého patra.

Dvěstědevítku našel bez obtíží. Zpod dveří se prodíralo světlo. Mason jemně zaklepal a vzápětí uslyšel hluk odsunované židle a kroky na koberci. Coll otevřel. Zcela zřejmě očekával někoho jiného a pohled na Masona ho vyvedl z míry.

„Co vy tady?“ zeptal se. „Dal jsem vám její adresu. Nic jiného nemám.

„Potřebuji se vás na něco zeptat.“

„Zrovna teď je po čertech vhodná doba na nějaké otázky. Kdo vás pustil do domu? A co jste vůbec zač? Taky polda?“

„Jmenuji se Mason a jsem právník.“

Mužova tvář ztratila naráz jakýkoliv výraz. Vypadalo to, jako by pohnul nějakou pákou, která vypnula veškeré myšlenkové pochody v jeho mozku a zbavila jeho rysy všech reakcí. Výraz rozmrzelosti zmizel, zůstal nehybný obličej sochy.

„Prosím?“ řekl bezbarvě.

Právník byl dost vysoký na to, aby mohl přes Collovo rameno přehlédnout pootevřenými dveřmi část bytu. Pokud mohl vidět, v bytě nikdo jiný nebyl.

„Vyptávat se tady na chodbě není zrovna vhodné,“ podotkl.

„Mít vás v tuhle hodinu v bytě zrovna tak. Taky jste to mohl nechat na zítřek,“ prohlásil Coll.

„Tyhle otázky ne,“ opáčil Mason. „Víte, kdo zabil Lynka?“

Collovy oči se nepatrně zúžily a zase rozšířily. Byly tak tmavé, že ve světle, které přicházelo z chodby, nebylo možné rozeznat hranici mezi duhovkou a panenkou.

„To má být vtip?“

„Vy jste nevěděl, že je Lynk mrtvý?“

„Nevím to ani teď.“

„Byl zavražděn kolem půlnoci.“

„A proč se o to zajímáte zrovna vy, pane Masone?“

Mason klidně pokračoval: „Původně jsem se zajímal jenom o to, kdo otrávil slečnu Dilmeyerovou.“

„Otrávil?“

„Ano.“

„Vy jste se zbláznil, nebo si myslíte, že takhle lidi pobavíte?“

„Ani jedno, ani druhé. Slečna Dilmeyerová je zrovna teď v Hastingsově nemocnici.“ Mason si prostudoval výraz chladného zděšení na Collově tváři a dodal poněkud melodramaticky: „Potácí se mezi životem a smrtí.“

„Proboha, jak se to stalo?“

„Někdo ho střelil do zad dvaatřicítkou.“

„Ale ne, já myslím Esther.“

„Ach tak, slečnu Dilmeyerovou. Někdo jí poslal otrávené bonbóny. Potřebuji zjistit, kdy je dostala. Bylo to po jejím odchodu od vás, nebo je tady měla s sebou?“

Coll už nevypadal překvapeně. „Co tím proboha myslíte, že je měla s sebou tady?“

„Víme, že tady byla někdy k večeru.“

„V kolik hodin?“

„Přesný čas vám nemohu říct. Bylo to mezi desátou a půl jedenáctou. Doufali jsme, že nám to upřesníte.“ Načež Mason s výrazem muže, prokazujícího se pověřovacími listinami, vytáhl z kapsy kapesník, který našel v telefonní kabině.

Coll napřáhl mechanicky ruku, vzal kapesník a podíval se na něj,

„Patří slečně Dilmeyerové?“

„Jak to já mám vědět?“

„Ale vy to víte, ne?“

Mason zvedl skepticky obočí.

„Totiž nevím to určitě,“ dodal Coll. „Vypadá to podobně jako monogramy, které si vyšívala na některé svoje věci. Ale já se nestarám o její šatník, aby bylo jasno.“

„Chápu,“ přikývl Mason.

Uslyšel kovové cvaknutí, kterým se zapíná výtah. Osvětlená kabina hlučně sjížděla dolů. Coll se podíval Masonovi přes rameno a spěšně řekl: „Lituji, že toho pro vás nemohu udělat víc. Kdybyste dovolil, pane Masone, šel bych si lehnout. Necítím se úplně dobře a…“

„Ale samozřejmě,“ zahlaholil Mason, „nezlobte se, že jsem obtěžoval. Ujišťuji vás, že jsem to dělal jen proto, že to bylo naléhavé a…“

„To je v pořádku,“ přerušil ho Coll, „úplně to chápu. Dobrou noc, pane Masone.“

„Ještě maličkost. Pokud tomu rozumím, vy nevíte, jestli tady slečna Dilmeyerová dnes večer byla?“

„Přesně tak.“

„Čili vy jste nebyl ve svém bytě?“

„Ne celou dobu. Podívejte, nehodlám odpovídat na otázky, které se týkají mých soukromých záležitostí.“

„Kdy jste viděl slečnu Dilmeyerovou naposledy?“

„To nevím… A dejte mi s tím pokoj v tuhle dobu, pane Masone. Říkám vám, že vám nemohu pomoct. Nemám ani ponětí, kdo jí poslal ty bonbóny. A teď promiňte, pane Masone.“

Pokusil se zavřít dveře, ale překáželo mu Masonovo rameno.

„Masone, nechci být hrubý, ale jdu do postele!“ prohlásil vztekle a opřel se vší silou do dveří.

„Ale samozřejmě,“ přitakal Mason a náhle uhnul. Dveře se s prásknutím zabouchly. Mason spěšně vykročil po chodbě. Výtah drnčel nahoru. Mason se nezastavil před ním, ale ustoupil asi o deset kroků a přitiskl se ke zdi slabě osvětlené chodby. Výtah zastavil. Dveře se tiše otevřely a do chodby vystoupil malý, podsaditý chlapík ve večerním obleku, tmavém převlečníku a s cylindrem na hlavě. Vypadal jako člověk, který velice spěchá. Obrátil se doprava, šel rychle po chodbě a díval se na čísla na dveřích. Zastavil se na druhém konci chodby, ohlédl se přes rameno a pak zaklepal na Collovy dveře. Ty se otevřely a světlo ozářilo mužovu tvář, takže si ji Mason mohl dobře prohlédnout. Muž měl silný krk a výrazné rysy, které se dobře hodily k širokým ramenům a zavalité postavě. Mason zaslechl, jak ho Coll zve dovnitř.

8. KAPITOLA

Mason zaklepal na dveře pokoje paní Dunkurkové v hotelu Clearmont a vešel dovnitř. Ranní slunce, prodírající se krajkovými záclonami, vrhalo oranžové světlo na přikrývku na lůžku. Skrze otevřené okno doléhal dovnitř nezřetelný hluk vzdálené dopravy. V

pokoji však byl slyšet především namáhavý dech ženy, ležící na posteli.

„Dobré jitro, paní Lawleyová,“ pozdravil Mason.

Ženě se podařilo usmát.

„Jak se cítíte?“

„Moc dobře ne.“

„Máte nějaké léky?“

„Ano.“

„Ty, které jste si vzala s sebou z domu?“

Přikývla.

„A nějaké šaty?“

„Něco málo.“

Mluvení ji zřejmě vysilovalo. Vzrušení předcházejícího večera ji přinutilo se vzchopit, ale teď se dostavila reakce. Pod očima měla tmavé kruhy a víčka skoro šedivá, zato rty byly zřetelně modré.

„Spala jste?“ otázal se Mason.

Zavrtěla hlavou.

„Seženu vám doktora,“ rozhodl Mason.

„Ne, ne, to bude… bude v pořádku.“

„Mám jednoho, kterému mohu důvěřovat.“

„Ale on bude vědět, kdo jsem.“

„Samozřejmě. Jste paní Dunkurková ze San Diega. Přijela jste se se mnou poradit o velmi závažné věci a rozčilení podlomilo vaše zdraví.“

Mason přešel k telefonu a zavolal do kanceláře doktora Wilmonta. Zjistil, že doktor je v nemocnici, a nechal mu vzkaz, aby zavolal do hotelu. Potom se vrátil k paní Lawleyové. „Můžete mi teď říci, co se vlastně stalo?“ zeptal se jí.

„Byl to otřes,“ zašeptala.

Mason s pochopením přikývl. „Řekněte mi jen to nejnutnější. Většinu vám mohu říct sám. Potřebuji si jen doplnit jednu nebo dvě maličkosti.“

„Ptejte se.“

„Vaše sestra přišla včera večer k vám. To, co řekla, budilo dojem, že váš manžel má nějaké dost vážné nesnáze. V návalu hněvu

mluvila hodně nahlas, vy jste ji uslyšela, vstala z postele a chystala se jít dolů.“

„Ne, tak to nebylo. Poslouchala jsem za dveřmi. Millie a Bob spolu nikdy moc dobře nevycházeli. Vždycky jsem cítila, že ona…“

„Já vím,“ přerušil ji Mason. „Zkrátka jste toho slyšela tolik, že jste se rozhodla zjistit ještě víc. Když váš manžel odjel, jela jste za ním.“

Chtěla něco říci, ale pak se zarazila.

„Lynk byl zabit v Šeříkovém kaňonu,“ pokračoval Mason. „Vaše sestra ví něco, kvůli čemu si myslí, že jste to udělala vy.“

„Já že jsem zabila Lynka?“

„Ano.“

„To si přece nemůže myslet.“

„Buď to, nebo je tady nějaký důkaz, pro který vás podle ní policie hodlá zatknout.“

Žena na lůžku neodpověděla, ale její pohled míjel Masona se zasněnou roztržitostí.

„Řeknete mi, jak to bylo?“

„Ne.“

„Zabila jste Lynka?“

„Ne.“

„Lynk měl nějaké akcie, které dostal jako dodatečnou záruku – byly to akcie Faulknerových květinářství.“

„To je omyl. Neměl je.“

„Ne?“

„Ne.“

„A kdo je má?“

„Já.“

„Kde?“ otázal se Mason.

„Náhodou je mám s sebou.“

Mason tiše hvízdl. „Tak je to tedy,“ řekl po chvilce.

„Co?“

„Dostala jste ty akcie od Lynka.“

„Nesmysl. Měla jsem je po celou dobu.“

„Poslyšte,“ pokračoval Mason, „Lynk měl společníka. Clint Magard včera odpoledne Lynka zmáčkl a zjistil si všechno kolem téhle záležitosti.“

„Nevím, co to má společného se mnou.“

„Velmi mnoho. Magard ví, že když Lynk odjížděl včera večer do Šeříkového kaňonu, měl ty akcie s sebou.“

„Mýlíte se, pane Masone.“

„V tom případě vám asi nebudu moci být užitečný, paní Lawleyová. Neobhajuji vrahy. Jestliže převezmu případ, chci mít nějakou záruku, že můj klient je nevinný.“

Nejistě sebou v posteli pohnula.

„Promiňte,“ pokračoval Mason, „nebudu vás už déle unavovat. Rád bych vám pomohl, ale za téhle situace to není možné.“

Povzdechla si, zavřela oči a sepjala ruce. „Povím vám to… jak to bylo,“ řekla unaveně.

„Vynechejte všechny zbytečnosti a řekněte mi jen to nejdůležitější,“ vybídl ji Mason.

„Když Millie odjela, chtěla jsem se Boba zeptat na několik věcí, ale nepřála jsem si, aby věděl, že jsem poslouchala. Šla jsem zpátky do ložnice a oblékla jsem se. Slyšela jsem, jak dole přechází a pak také telefonuje. Mluvil s nějakým přítelem, který se jmenuje Coll, a taky vytáčel nějaké číslo, které se neozývalo. Asi v půl jedenácté jsem ho slyšela odjíždět. Chvilku jsem rozvažovala, jestli si to mohu troufnout. Pak jsem se rozhodla využít příležitosti. Moje auto bylo v garáži. Nezapjala jsem světla. Vyrazila jsem, ještě než přejel dva bloky, a podařilo se mi ho dostihnout.“

„Kam jel?“ otázal se Mason.

„Do Šeříkového kaňonu.“

„Sledovala jste ho?“

„Bez obtíží. Nevšímal si ničeho kolem sebe. Neměla jsem vůbec žádné problémy až do Šeříkového kaňonu. Potom se cesta tak kroutila a zatáčela, že jsem neviděla, kam odbočil.“

„Takže jste ho ztratila?“ zeptal se Mason, ale jeho oči ani hlas neprozrazovaly žádné vzrušení.

„Z toho, co jsem vyslechla při jeho telefonování, jsem věděla, že nějaký člověk jménem Lynk bydlí tam v tom kaňonu.“

„Takže jste jela k Lynkovi?“

„Ano.“

„A jak jste to našla?“

„Zeptala jsem se.“

„Kde?“

„Na úpatí svahu je malý obchůdek a autoservis. Vzpomněla jsem si, že jsem jela kolem. Všude se svítilo a venku stála spousta aut. Majitel zrovna oslavoval narozeniny. To jsem samozřejmě tehdy nevěděla, jenom jsem viděla ta světla. Řekli mi to, když jsem vešla dovnitř… Zeptala jsem se, jestli nevědí, kde bydlí pan Lynk… Neptala jsem se přímo.“

„Řekli vám to?“

„Ano, jeden z hostů to věděl.“

„A vy jste jela nahoru?“

„Ano.“

„Mohla byste aspoň přibližně říci, jak dlouho to trvalo od chvíle, kdy jste ztratila z očí svého manžela, do vašeho příchodu do Lynkovy chaty?“

„Deset minut.“

„Dobrá, pokračujte.“

„Přišla jsem k chatě a zaklepala jsem. Nikdo se neozýval. Dveře byly pootevřené – tak na dva prsty.“

„Šla jste dovnitř?“

„Ano.“

„A co jste našla?“

„To přece víte. Byl tam nějaký muž – předpokládám, že Lynk –, ležel zhroucený na stole. Byl mrtvý – zastřelený.“

„Co jste udělala?“

Naznačila, že si musí odpočinout. Víc než minutu ležela se zavřenýma očima a těžce oddechovala. Pak pokračovala:

„Ten otřes by mě měl vlastně zabít, ale kupodivu jsem se vůbec nelekla – aspoň tehdy ne. Bůhví proč jsem si připadala, jako bych se dívala na detektivku v televizi.“

„Nebyla jste vyděšená?“

„Myslím, že jsem necítila vůbec nic. Otřes – ten citový – přišel až později.“

„Prosím, pokračujte,“ požádal Mason.

„Samozřejmě jsem věděla, že tam byl Bob, že se pohádali a že ho Bob zastřelil.“

„Jak jste to mohla vědět?“

„Jednoduše – můj revolver, totiž ten, co mi dala Millie, ležel na podlaze.“

„Jak jste mohla poznat, že to je tentýž revolver?“

„Protože na rukojeti chyběl maličký kousek perleti.“

„Kde byl ten revolver?“

„Na podlaze.“

„Co jste s ním udělala?“

„Sebrala jsem ho.“

„Měla jste rukavice?“

„Neměla.“

„Čili všude jsou vaše otisky prstů?“

„Patrně, ano.“

„Vůbec jste si to v té chvíli neuvědomila?“

„Ne.“

„Proč jste brala ten revolver? Myslela jste, že ho budete potřebovat na svou ochranu?“

„Ovšemže ne. Myslela jsem, že je to důkaz proti Bobovi. Chtěla jsem ho chránit… Já ho miluju. Jsem jeho žena.“

„Tak dobrá, vzala jste revolver. Co jste s ním udělala?“

„Dala jsem ho do kapsy kabátu.“

„A pak?“

„Na stole byly nějaké papíry.“

„Prohlížela jste je?“

„Ne. Ale něco mě na nich upoutalo. Byly to akcie Faulknerových květinářství.“

„Jak to, že jste si jich všimla?“

„Mají velice zvláštní tisk. Padl mi do oka, vzala jsem ty papíry a hned jsem věděla, co to je.“

„Co jste s nimi udělala?“

„Dala jsem si je do kabelky.“

„A potom?“

„Potom jsem šla pryč.“

„Nechala jste dveře pootevřené?“

„Nenechala. Byl na nich patentní zámek, tak jsem je přibouchla.“

„Sáhla jste na kliku?“

„Samozřejmě.“

„Bez rukavic?“

„Ano.“

„A pak?“

„Nasedla jsem do auta a jela pryč.“

„Kam?“

„Přímo domů. Uvědomovala jsem si, co Bob udělal, a chtěla jsem slyšet taky jeho verzi.“

„Potom?“

„Chvilku jsem čekala, a když se Bob neobjevoval, propadla jsem panice. Začala jsem si uvědomovat, co se stalo – umrtvující účinek šoku zmizel a mně to všechno začalo docházet. Ozvalo se srdce a musela jsem si vzít lék. Trochu to pomohlo.“

„Co jste udělala potom?“

„Jednoduše jsem věděla, že musím najít Boba. Nic strašnějšího mě v životě nepotkalo – ta představa, že muž, kterého miluji, kterého jsem si vzala – a to tělo tam… Vlastně teprve v této chvíli jsem všechno naplno pochopila – že Bob je vrah.“

Zase zavřela oči a minutu nebo dvě odpočívala.

„Šla jste hledat svého manžela?“ zeptal se Mason po chvilce.

„Ne. Vím, že on nedokáže nesnázím čelit přímo. Bylo mi jasné, že utekl, a cítila jsem, že už ho neuvidím. Věděla jsem, že už ho ani vidět nechci, ale že ho přesto stále miluji.“

„Co jste podnikla?“

„Potřebovala jsem někoho, komu bych se mohla svěřit. V úvahu připadala pouze jediná osoba.“

„Vaše sestra?“

„Ano.“

„Setkala jste se s ní?“

„Ne. Nemohla jsem zůstat doma sama. Vzala jsem si pár věcí na noc, hodila je do auta a jela k Millii. Nebyla doma a ani auto nebylo v garáži. Věděla jsem, že často pracuje v kanceláři na Broadwayi – je tam taky jedna prodejna.“

„Šla jste tedy tam?“

„Ano.“

„A ona tam nebyla?“

„Ne.“

„A potom?“

„Potom přišla reakce na to všechno.“

„Co jste dělala?“

„Chvilku mi bylo opravdu špatně. Šla jsem do haly v jednom hotelu a sedla jsem si. Možná že jsem na chvilku ztratila i vědomí. Poslíček mi nabídl trochu vody a zeptal se, jestli nejsem nemocná. Řekla jsem mu, že jsem trochu víc namáhala své srdce a jestli tam budu moci chvilku zůstat, bude to zase dobré.“

„Cítila jste se pak lépe?“

„Ano.“

„Z celé situace tedy vyplývá, že jste sebrala vražednou zbraň, odvezla jste ji domů a nechala ji na prádelníku ve svém pokoji přímo posetou vašimi otisky?“

„Bojím se, že ano.“

„A váš manžel patrně upláchl.“

„Asi ano.“

„Kde jsou ty akcie?“ otázal se konečně Mason.

„Mám je v kabelce.“

Mason jí podal kabelku. „Postarám se o ně.“

Otevřela kabelku a vyndala složené akcie.

Zazvonil telefon. „To bude patrně doktor Wilmont,“ podotkl Mason a zvedl telefon. Řekl: „Haló,“ a v telefonu se ozvalo:

„Tak copak je to tentokrát?“

„Další pacient, doktore.“

„Něco násilného?“

„Ne. Potřebuji, abyste co nejrychleji přišel do hotelu Clearmont. Budu vás čekat v hale. Je to možné?“

„Jde o nějaký naléhavý případ?“

„V jistém smyslu ano.“

„Hned jsem tam.“

„Jak se vede slečně Dilmeyerové?“

„Dosud se neprobrala.“

„Nemůžete to trochu uspíšit?“

„Mohu, ale nechci. Příliš mnoho lidí se na ni hodlá vrhnout, jakmile jen nabude vědomí. Dohlédnu na to, aby zůstala v klidu tak

dlouho, dokud to bude možné. Kdeže jste říkal, že jste? V hotelu Clearmont?“

„Ano. To je takový hotýlek na…“

„Vím, kde to je. Budu tam za deset minut.“

Mason přešel k psacímu stolu, vzal odtud obálku a vložil do ní akcie. Pak ji adresoval sám sobě do kanceláře a nalepil známky.

Paní Lawleyová ho mlčky pozorovala.

„Doktor tady bude za deset minut,“ vysvětlil jí Mason. „Budu na něho čekat dole v hale. Co jste podnikla se svým autem?“

„Hotelový zřízenec je zavezl do garáže.“

„Máte stvrzenku?“

„Ano.“

„Dejte mi ji. Musím s tím autem něco podniknout, nechci, aby vás vyslýchali.“

Podala mu stvrzenku. „Pane Masone, začínám se cítit líp. Udělalo mi moc dobře, že jsem vám všechno řekla. Jste velice rozhodný a schopný. A s jednou věcí si rozhodně nedělejte starosti.“

„S kterou?“

„S mou účastí v celé té záležitosti.“

„Proč?“

„Bob nemá dost kuráže čelit všem důsledkům, ale na mně vinu nenechá. Napíše policii dopis nebo něco takového a všechno jim řekne a potom…“

„Co potom?“ zeptal se Mason, když se odmlčela.

„Potom uprchne.“

„Jak to udělá s penězi? Máte společné konto?“

„Má moji plnou moc. Když na to teď myslím, mám dojem, že většina mých příjmů šla na jeho konto. Nestarala jsem se teď o obchodní záležitosti. Doktor řekl, že na ně nesmím ani pomyslet. Přenechala jsem to všechno Bobovi.“

„Jaký je stav vašich financí?“

„Já nevím, pane Masone… Po tom, co Millie naznačila o Bobovi a o koních… opravdu nevím.“

„Máte dost peněz na zaplacení účtu?“

„Ale ano. Mám asi sto dolarů v hotovosti a cestovní šeky.“

„Máte je s sebou?“

„Ano, vždycky je nosím v peněžence.“

„Kolik peněz to asi je?“

„Skoro tisíc dolarů – myslím, že přesně devět set dvacet. Mám nějaké dvacetidolarové šeky, pár padesátidolarových a taky stodolarové.“

„Vezmu si je k sobě,“ řekl Mason.

Šel k psacímu stolu, Vzal hotelový dopisní papír, odtrhl záhlaví a psal: *Za obdržený obnos tímto prodávám, převádím a přiděluji Delle Streetové cestovní šeky dále popsané a peněžní částky v nich obsažené. Tímto zplnomocňuji řečenou Dellu Streetovou jako svého zástupce, aby podepisovala mým jménem uvedené šeky, nechala si je proplatit a peníze předala Perrymu Masonovi. Tímto jmenuji řečenou Dellu Streetovou svým zástupcem a zplnomocňuji ji k proplácení uvedených šeků jednotlivě i hromadně, na vhodném místě, ve vhodné době a nejvhodnějším způsobem.*

Mason předal papír paní Lawleyové a vybídl ji: „Přečtěte si to, podepište a potom napište dolů vaším rukopisem popis šeků, čísla a částky. Jistě chápete, že tento dokument je nutný pro získání peněz. Budete nějaké potřebovat, než se to všechno vysvětlí. Nemůžete si nechat proplatit šeky jako Carlotta Lawleyová, když jste se tady zapsala jako paní Dunkurková. Tady jsou nějaké drobné a další peníze vám dám, jakmile je budete potřebovat.“ Otevřel svou náprsní tašku a napočítal tři sta dolarů v desetidolarových bankovkách.

„Já vám asi nerozumím. Nepotřebuji tolik peněz v hotovosti, a když mě budete objahovat, budu vám muset zaplatit, vezměte si tedy ty šeky na úhradu palmáre a…“

„Vaše sestra řekla, že výdaje bere na sebe. To ale může počkat. Mám plán. Ty šeky potřebuji pro jeho provedení. A prosil bych stvrzenku na těch tři sta dolarů.“

Šel znovu k psacímu stolu naškrábal stvrzenku a podal ji paní Lawleyové.

„Prosím vás, nesnažte se pochopit, co vlastně provádím,“ řekl Mason a vyndal z kapsy plnicí pero. „Neptejte se mě na nic, protože bych vám neodpověděl. Důvěřujte mi. Stejně vám nic jiného nezbývá.“

„Ale pane Masone, proč nemohu prostě vypovědět, jak to bylo? Proč bych nemohla…“

Mason ji přerušil: „Nepřímý důkaz je často ten největší křivopřísežník, který se objeví na stanovišti svědků. Strčila byste hlavu do oprátky. Chránila jste Boba. Vám se to zdá úplně přirozené, ale ostatním to tak přirozené připadat nebude. Taky jste přehlídla jednu moc zapeklitou věc.“

„Kterou?“

„Zastavila jste se u toho servisu a obchodu. Byla tam společnost a vy jste se ptala na cestu k Lynkově chatě. Někdo ji znal a řekl vám, jak se tam dostanete. Za těchto okolností vás bude moci identifikovat celý houf svědků. Byla jste rozčilená, vyčerpaná, trápilo vás srdce a vůbec jste musela vypadat velice podezřele.“

„Budou si myslet, že jsem to udělala já?“

„Budou si tím tak jisti,“ řekl Mason pochmurně, „že pokud něco nepodniknu a nenasadím je vrahovi na stopu, tento případ pro ně skončí, jakmile objeví tento důkaz.“

Zavřela oči, na okamžik se zamyslela a pak prohlásila: „A proč ne? Pane Masone, já si rozhodně nic nenamlouvám. Jsem na tom špatně se srdcem. Včerejší noc mi ještě dodala. Bob – prostě Bob chce žít, a to, co udělal, udělal kvůli mně. Nemohu mu to nikdy odpustit, ale mohu pochopit, proč to udělal. Proč bych nemohla nést za to odpovědnost?“

„Za okamžik budeme o vašem srdci vědět víc. Pěkně se opřete a odpočívejte. Najděte si čísla těch cestovních šeků, napište je na plnou moc a podepište obě listiny. Já zatím sejdu dolů do haly a počkám na doktora Wilmonta. Až se s ním vrátím, dáte mi oba papíry a cestovní šeky. Doktor Wilmont by neměl vědět, co je to. Prostě to všechno složte dohromady a podejte mi to.“

Vstal a povzbudivě se na ni usmál. „Žádná kaše se nejí tak horká, jak se uvaří, však se to nějak vystříbří. Uvidíte, že doktor Wilmont je velice šikovný.“

Vyšel na chodbu, zavřel za sebou dveře a sešel do haly. Nečekal snad ani dvě minuty.

„Tak co je to tentokrát?“

„Žena, která potřebuje pečlivý dohled.“

„Kdo je to?“

„Jmenuje se paní Dunkurková a je ze San Diega.“

„Co mám udělat?“

„Potřebuji od vás několik věcí. Především omezte své otázky pouze na nejpodstatnější věci. Nevyptávejte se na ni samu.“

Doktor Wilmont se na něho ostře podíval: „Nepřeháníte to trochu?“ zeptal se.

„Až ji uvidíte, přesvědčíte se sám, že to jinak nejde.“

„To znamená, že se jí nemám vyptávat, kde bydlí, zdali je vdaná a tak?“

„Přesně tak. Kdybyste se jí vyptával na osobní věci, vzbudil byste v ní vzpomínky, které by vyvolaly nervový otřes. Budete-li si myslet, že to vydrží, zkuste to. Ale na vaši odpovědnost!“

„Dobrá. Co ještě?“

„Pořádně ji vyšetřete. Až budete hotov, řeknete mi přesně, co jste zjistil. Nechci vás nijak předem ovlivnit.“

„Jak to myslíte?“

„Jestliže ta žena může vydržet otřes, způsobený tím, že ji odvedou do kanceláře státního zástupce, budou ji vyslýchat a možná ji i zatknou, nic proti tomu nepodniknu. Pokud toho nebude schopna, musím na to jít jinak.“

„Dobrá, podíváme se na ni. Co je jí? Nervy?“

„Srdce.“

„To by mělo celou záležitost zjednodušit,“ podotkl doktor Wilmont s úlevou. „Už jsem se bál, že mám zase krýt nějaké vaše nekalé čachry.“

„Ne, tohle je na rovinu.“

„V pořádku, jdu se na ni podívat.“

Vyšli nahoru do pokoje paní Lawleyové. Mason doktora představil. „Něco vám předepíše a bude vám klást jenom nezbytně nutné otázky.“

Doktor Wilmont přikývl a usmál se.

Mason se rozloučil a obrátil se k odchodu. „Počkám v hale, doktore.“

Doktor Wilmont přišel dolů za necelou půlhodinu a usedl vedle Masona. Vyndal z kapsy doutník, přiřízl jeho konec a zapálil si.

„Budu se vám to snažit vysvětlit co nejlíp a pokud možná bez odborných výrazů. Normální lidé si myslí, že srdeční onemocnění je něco velmi vážného, co může skončit jenom špatně. Ve skutečnosti je srdce normální orgán. Skládá se ze svalů, nervů, chlopní, tepen a blan. Kterákoliv z těchto částí může být v nepořádku a pak mluvíme o srdeční chorobě nebo o slabém srdci.

Aniž bych zacházel do podrobností, mohu vám říci toto: srdce té dámy nese všechny známky toho, že bylo skutečně velmi poškozeno. Řekl bych, že to byl zánět srdeční nitroblány, který se hodně zlepšil, jenže pak utrpěla otřes, který její srdce mimořádně namohl, a všechno se vrátilo do původního stavu. Zvláštní péčí a svědomitým léčením bychom však mohli získat zpět ztracené pozice. Řekl bych, že už na tom byla docela dobře.“

„Jak by snesla předvedení před státního zástupce nebo možná…“

Doktor Wilmónt potřásl hlavou. „Jen tu paní pěkně držte tady v pokoji v klidu. Ať jí přinášejí jídlo nahoru, postarejte se, aby měla dobrou náladu a nedělala si starosti. Ať bere svoje léky a za pár dní bude zase dobrá. Perry, neptal jsem se jí, co se vlastně stalo. Určitě utrpěla nějaký otřes, ale koneckonců by jí to mohlo i prospět.“

„Jak to myslíte?“

„Je to vlastně psychická záležitost. To je u kardiaků vždycky. Tato žena se snažila nesnázím vzdorovat, ale tolik ji strašili, že se nesmí rozčilovat a rozrušovat a že musí být v klidu, až nakonec rezignovala a proměnila se v invalidu. Snažila se být statečná, ale podvědomě nevěřila, že se někdy uzdraví. To, že vydržela všechny trable, do kterých se teď dostala, je pro ni překvapení. Mohlo by jí to prospět – pokud ovšem bude mít mimořádnou péči.“

„Zrovna tohle jsem chtěl vědět,“ řekl Mason. „Zůstane tedy zde.“

„Kdo je to?“ zeptal se doktor Wilmont.

„Nevykládejte si to špatně, doktore. Je to paní Dunkurková ze San Diega.“

Doktor Wilmont přikývl.

„A co jste zjistil o Esther Dilmeyerové?“

„Byl to přece jen veronal, pět gránů v každém bonbónu.“

„Nějaké otisky?“

„Žádné.“

„A nějaké jiné stopy?“

„O ničem nevím.“

„Kdy se probere?“

„Možná dnes večer, možná zítra ráno a možná až večer. Vůbec na to nespěchám. Dostává se z toho velice pěkně. Teď už se to dá skoro nazvat normálním spánkem.“

„Myslím, že sám víte, co je pro ni nejlepší. Rád bych s ní mluvil, ale asi by mě v tom davu ušlapali. Předpokládám, že policie a parta státního zastupitelství táboří na prahu pokoje.“

„Je to ještě horší. Jsou přesvědčeni, že pacientka by měla být přivedena k vědomí všemi dostupnými prostředky.“

„Ale vy ne, doufám?“ přerušil ho Mason.

„Já rozhodně ne,“ zamrkal na něho doktor Wilmont.

„Půjdu kousek s vámi,“ nabídl se Mason.

„Mám tady auto, svezu vás.“

„Ne, dík, není to daleko.“

„Mám tady nějaké recepty.“

„Dejte mi je. Vyzvednu je a pošlu sem.“

Mason převzal recepty, vyšel z haly a díval se za automobilem doktora Wilmonta. Pak šel do garáže, kde se vykázal stvrzenkou a vyzvedl auto paní Lawleyové. Jel kousek obchodní čtvrtí, našel místo k zaparkování a pak pečlivě otřel vlastním kapesníkem volant, kliky u dveří, rychlostní páku a zadní stranu zpětného zrcátka. Auto zamkl a šel pryč. Když přešel asi dva bloky, hodil klíče do kanálu u chodníku.

9. KAPITOLA

Bylo po desáté, když Mason otevřel dveře své soukromé kanceláře. Pověsil si kabát a klobouk, pozdravil Dellu Streetovou a ona mu podala poštu.

„Dello, sedněte si na chvilku a nechte poštu plavat. Jsem v rejži.“

„Jak to?“

„Ještě nevím, jak se to vyvine. Četla jste noviny?“

„Ano. Je to něco s Lynkovou vraždou?“

„Souvisí to s tím.“

„Mildreth Faulknerová?“

„Ne, její sestra Carlotta Lawleyová.“

„V novinách se o ni nepíše.“

„Policie s ní ještě nemůže vyrukovat. Za prvé si myslí, že toho mají víc proti Mildreth, a za druhé toho o Carlottě ještě moc nevědí.“

„A dozvědí se to?“

„Ano.“

„Kdy?

„Pravděpodobně dnes.“

„Myslela jsem, že obhajujete slečnu Faulknerovou.“

„Ne. Nechci se zabývat jejím případem a ani ona nechce mě.“

„Proč proboha?“

„Protože chce, abych zastupoval její sestru, a je natolik chytrá, aby věděla, že jakmile se do toho dám, musím mít volné ruce.“

„Ta sestra to ví?“

„Ne.“

„A proč jste teď kvůli tomu v rejži?“

Mason jí nabídl cigaretu, ale odmítla. Vzal si sám, škrtl zápalkou o podrážku a zapálil si. Chvilku seděl a díval se do plamene zápalky, pak ji zhasl.

„Mohla to udělat,“ řekl zamyšleně.

„Kdo?“

„Jedna z nich. Carlotta nebo Mildreth.“

„Tu vraždu?“

„Ano.“

„Jak to?“

„Vždycky se snažím zastupovat klienty, kteří jsou nevinní,“ začal Mason. „Zatím jsem měl kliku. Sázel jsem na intuici a vycházelo to. Všechno svědčilo proti obžalovanému, ale já jsem si všiml něčeho v jeho chování, toho, jak odpovídá na otázky, nebo něčeho podobného, a to mě přesvědčilo, že je nevinný. Vzal jsem případ a klaplo to. Nejsem neomylný, vychází mi to půl na půl, ale zatím jsem byl pořád aktivní. Teď mám ale pocit, že by se to mohlo obrátit a že bych mohl pěkně prodělat.“

„Jak moc?“ zeptala se Della.

„To nevím," řekl Mason přímo. „Jenom vím, že advokát se prostě nemůže držet zpátky a odmítnout nějaký případ jenom proto, že není přesvědčen o nevině svého klienta. Klient má právo na obhajobu. O jeho vině rozhodne jednohlasý verdikt dvanácti porotců. A rozhodně není v pořádku, když se advokát změní v soudce, zváží všechny důkazy a pak řekne: ‚Váš případ neberu, protože si myslím, že jste vinen.' Pak by vlastně pro obžalovaného byl normální soudní proces zbytečný."

Della se na něho starostlivě podívala: „To si pískáte, abyste se nebál?"

Ušklíbl se a přisvědčil.

„Hned jsem si to myslela."

„Průšvih je v tom, že Carlotta má slabé srdce. Bylo toho na ni moc a pumpa se prostě poroučela. A teď bude potřeba spousta času, odpočinku, léků a opatrování, než se všechno vrátí do původního stavu. Bude-li obviněná ze zločinu, postavená před porotu, vyslýchána státním zástupcem nebo dokonce pronásledovaná novináři, nedopadne to dobře."

„Co se stane?"

„Nepřežije to."

Po chvilce pokračoval: „Je to vlastně rozsudek smrti. Když víte, že nějaký člověk zemře už proto, že bude obžalovaný – prostě to nejde."

„Je tady nějaká jiná možnost?" zeptala se Della.

Mason si třel bradu. „Je to malér. Zákon takovou situaci prostě neuznává. Snad bych mohl jít k soudu a získat příkaz, že má zůstat pod lékařským dohledem bez jakýchkoli návštěv, dokud to nedovolí doktor. Ale doktora by pravděpodobně vybral soud a byl by více nebo méně vystaven nátlaku státního zástupce. A co je hlavní, v ten moment, kdy bych přišel k soudu, byl by z toho můj případ. Mohl bych si přivést doktora, aby oznámil svůj lékařský nález, jenže státní zástupce by určitě chtěl, aby to ověřil jeho doktor. Soudce by ji pravděpodobně chtěl vidět. Musela by být aspoň částečně seznámena s průběhem jednání. A taky by věděla, že jakmile jí bude líp, obviní ji z vraždy… Ne, tohle by nešlo. Nemohu jí nechat viset nad hlavou Damoklův meč."

„Kde jste ji nechal?" otázala se Della.

„Vzal jsem zákon do vlastních rukou. Zařídil jsem, že ji nemohou najít.“

„Nepřeháníte to? Co když ji už doopravdy hledají?“

„To mi právě dělá starosti. Je jenom jeden způsob, jak jim v tom zabránit – a zároveň tím dosáhnu ještě něčeho jiného.“

„Čehopak?“

„Chci, aby policie dostala Roberta Lawleye.“

„Copak ho nehledají?“

„Ne moc důkladně. Pro ně je to v krajním případě svědek, který upláchl, aby chránil svou vlastní kůži, a všechno, co potřebují zjistit, jim mohou říci jiní svědkové.“

„Takže co teď podniknete?“

Mason se ušklíbl: „Už jsem podnikl. Jenom se ohlížím, abych viděl věci ze správné perspektivy – jako když šplháte na nějakou horu. Díváte se zpátky, abyste viděla, jak vysoko jste vylezla.“

„Anebo jak hluboko spadnete,“ nadhodila Della.

„Obojí,“ přiznal Mason.

Chvíli oba mlčeli, pak Della náhle řekla: „Už jste to udělal, tak proč si děláte starosti?“

„Ale o to vůbec nejde.“

„Tak o co?“

„O to, že do toho zatáhnu i vás.“

„A jak?“

„Dělám to strašně nerad, ale nevidím jiné východisko. Když se budete držet instrukcí a nebudete se na nic vyptávat, nebudete v tom zapletená, ale…“

„Ale já chci být zapletená,“ vykřikla Della netrpělivě. „Kolikrát vám mám říkat, že patřím do party? Když vy riskujete, chci taky riskovat.“

„To nejde, Dello,“ odmítl.

„Co mám udělat?“

„Řídit se instrukcemi a na nic se neptat.“

„Jaké jsou instrukce?“

„Tady je cestovní šeková knížka. Je na jméno Carlotta Lawleyová. Nacvičte si důkladně její podpis, ale zase ne moc, protože potřebuji,

aby vypadal podezřele. Ale nemělo by se na to přijít, dokud nevyinkasujete aspoň několik šeků.“

Její oči ho napjatě pozorovaly. Úzkostlivě se snažila, aby jí neunikla ani sebemenší maličkost, seděla, ani se nehnula, dívala se a poslouchala.

„Nejvíc bude záležet na prvních šecích. Běžte domů a oblečte si parádní šaty. Pak skočte do zastavárny a kupte nějaký mírně opotřebovaný kufr s monogramem C. L. Pak jděte do hotelu a řekněte tam, že ještě nevíte, zda se ubytujete u nich nebo budete bydlet u známých, ale že se to dozvíte za půl hodiny. Zeptejte se pokladní, zda by vám neproplatila stodolarový šek, ale že se spokojíte i s šekem na nižší částku, kdyby s tím měli mít nějaké problémy. Mělo by to proběhnout hladce, hlavně pořád vysvětlujte, že ještě nevíte, zda si u nich vezmete pokoj. Potom běžte k telefonu. Řekněte recepčnímu, že přece jen budete spát u známých, a můžete odejít. Zrovna tak to udělejte v několika dalších hotelích. Pak jděte do obchodního domu, kupte nějakou maličkost a zaplaťte šekem na nízkou částku. Až do té chvíle by neměly být žádné těžkosti.“

„A kdy nastanou?“

„Asi bude nejlepší provést to v obchodním domě,“ uvažoval Mason. „Kupte nějakou tretku za pět dolarů a zkuste platit stodolarovým šekem. Pokladní bude velice úslužná, ale poněkud nedůvěřivá. Požádá vás o řidičský průkaz nebo nějaký jiný průkaz totožnosti. Začnete prohledávat kabelku, potom zpanikaříte a prohlásíte, že jste nechala peněženku i s řidičským průkazem na dámské toaletě. Řeknete pokladní, že jste hned zpátky, a uděláte tohle: když budete odcházet, zavoláte přes rameno, že jste v té peněžence měla přes tři stovky.“

„A co potom?“

„Potom zmizíte a už se nevrátíte. Odejdete a vypadnete ze hry.“

„A cestovní šeky?“

„Necháte je pokladní.“

„Nemám se je snažit získat zpět?“

„Ne, v tom je právě ten trik.“

„Jaký?“

„Pokladní se začne divit, proč se nevracíte. Pak ji napadne, proč chcete platit pětidolarový nákup cestovním šekem, když máte v peněžence tři sta dolarů v hotovosti. Podívá se pořádně na podpis a zavolá policii.“

„Dobrá,“ řekla Della. „Kdy mám začít?“

„Ihned.“

Della šla k věšáku, nasadila si klobouk a oblékla kabát, pak se před zrcadlem napudrovala a trochu si přimalovala rty. „Prima, šéfe. Dejte mi ty šeky.“

„Ještě jste se mě nezeptala, jestli z toho nekouká kriminál,“ zasmál se Mason.

„Dneska je den, kdy se na nic neptám!“

Mason vstal, položil jí paži kolem pasu a doprovodil ji ke dveřím. „Dello, dělám to strašně nerad. Kdyby tady byl ještě někdo jiný, komu bych mohl plně důvěřovat, tak…“

„Tak bych vás nenáviděla až do smrti.“

„Kdyby se něco semlelo, zavolejte mi a já…“

„Co uděláte?“

„Dostanu vás z toho.“

„V tom případě váš válečný plán padne.“

„Když vás sbalí, můj plán padne stejně… a já taky.“

„V tom případě se sbalit nenechám.“

„Zavolejte mi, jak to probíhá. Budu mít starost.“

„Nemějte.“

Poklepal jí na rameno: „Jste prima.“

Věnovala mu výmluvný pohled a rychlý úsměv a vyklouzla do chodby. Mason zůstal stát a poslouchal klapot jejích střevíčků na dlaždicích. Mračil se a tvářil se zamyšleně. Sotva se dveře výtahu zavřely, vrátil se ke svému stolu.

O půl dvanácté se objevil Harry Peavis a Mason řekl děvčeti v přední kanceláři, aby ho uvedla dovnitř.

Zatímco Peavis pochodoval přes kancelář, advokát si důkladně prohlédl vysokou a nemotornou postavu pěstitele květin.

Jeho chování prozrazovalo umíněnou odhodlanost.

„Dobrý den, pane Peavisi,“ přivítal ho Mason a podal mu ruku.

Peavis byl čerstvě oholený a zřejmě absolvoval masáž a manikúru. Jeho oblek prozrazoval zoufalou snahu krejčího zakrýt ramena, svěšená následkem těžké dřiny. Vázanka za šest dolarů a košile na objednávku se vyjímaly velice nepatřičně na větrem ošlehané kůži na jeho krku. Silné, sukovité prsty objaly Masonovu dlaň a pevně ji stiskly.

„Posaďte se," vyzval ho Mason.

Z Peavisova chování jasně vyplývalo, že opovrhuje diplomacií a přetvářkou.

„Vy víte, kdo jsem," řekl a nebyla to otázka, ale konstatování.

„Ano," přikývl Mason.

„A víte, co chci."

Znovu přikývnutí.

„Dostanu to?"

Masonovy rty se pohnuly v úsměvu. „Ne."

„A já myslím, že ano."

„Já zas myslím, že ne."

Peavis vyndal z kapsy doutník a z kapsičky u vesty vylovil nůž. Pečlivě seřízl konec doutníku, zvedl oči pod huňatým šedým obočím a zeptal se Masona: „Chcete taky?"

„Ne, díky, zůstanu u cigaret."

Peavis si zapálil doutník a řekl: „Rozhodně nejsem tak hloupý, abych vás podceňoval."

„Děkuji vám."

„Ale vy zase nepodceňujte mne."

„To rozhodně nemám v úmyslu."

„Nechte toho. Když něco chci, dostanu to. Já nespěchám. Neříkám hned: *To chci!* a nezkouším to dostat. Když o něco stojím, pořádně si to prohlídnu dlouho předtím, než se rozhodnu, že to opravdu chci. Ale když se jednou rozhodnu, je to moje."

„A zrovna teď chcete Faulknerovo květinářství."

„Nechci Mildreth Faulknerovou dostat pryč."

„Chcete, aby zůstala a pracovala pro vás?"

„Ne pro mne, pro společnost."

„Ale vy tu společnost chcete mít pod palcem?"

„Ano."

„Když paní Lawleyová onemocněla, důkladně jste očichal jejího manžela. Věděl jste, jak na něho jít přes jeho slabůstky, co?“

„Na tuto otázku neodpovím.“

„Ovšemže ne. Nemusíte. Ale ušetřilo by nám to spoustu času, kdybyste to udělal.“

„Já mám spoustu času.“

„Patrně jste znal Sindlera Colla – nebo to byla ta fešná blondýnka, Esther Dilmeyerová, přes kterou jste navázal kontakt?“

„Jděte k čertu,“ zamračil se Peavis.

Mason zdvihl telefon a řekl telefonistce, že chce mluvit s Paulem Drakem z Drakeovy detektivní agentury.

Zatímco čekali, Mason si prohlížel svého návštěvníka. Peavisova tvář byla naprosto bez výrazu. Buď nic neslyšel, nebo si neuvědomoval význam telefonátu. Zamyšleně pokuřoval doutník a jeho ledově modré, hluboko zapadlé oči studeně vyhlížely zpod křovinatého obočí.

Za malou chvíli telefonistka ohlásila Paula Drakea a Mason uslyšel jeho hlas.

„Nazdar, Paule. U telefonu Perry. Mám pro tebe práci.“

„To jsem si mohl myslet,“ poznamenal Paul. „Četl jsem v novinách o Lynkovi a uvažoval jsem, jestli se do toho nehodláš zaplést.“

„Poslyš,“ začal Mason, „jeden pán jménem Harry Peavis, pěstitel květin, má v rukou většinu obchodů s květinami ve městě. Snažil se získat také Faulknerovo květinářství. Jsou to tři prodejny a je to rodinný podnik. Jedna z hlavních akcionářek onemocněla a přenechala akcie manželovi. Peavis v tom viděl příležitost, jak se těch akcií zmocnit. Nevím, zdali znal přímo Lynka nebo někoho z okruhu jeho známých. Mohlo by se jednat především o dva lidi, Sindlera Colla, který bydlí v Everglades číslo 201, a Esther Dilmeyerovou, která bydlí v Molay. Někdo včera poslal té Dilmeyerové otrávenou bonboniéru – bonbóny byly plné veronalu. Pár jich snědla a poroučela se. Teď je v nemocnici a stará se o ni doktor Wilmont.

Pravděpodobně se neprobere dřív než za takových dvanáct hodin. Mimochodem, Harvey Lynk měl společníka, nějakého Clinta Magarda. Nevím, jestli v tom taky nejede.“

„Fajn,“ řekl Drake.

„Máš ta jména?“

„Ano.“

„Čiň se. Zjisti, zda Peavis znal Sindlera Colla nebo Esther Dilmeyerovou nebo pracoval přímo s Lynkem. A vůbec mi důkladně prošetři Peavise a zjisti, co s tím má společného.“

Peavis kouřil a mlčel.

„Ještě něco?“ zeptal se Drake.

„Ano,“ přisvědčil Mason. „Najdi mi na Peavise jakékoli svinstvo. Má-li nějakou slabinu, chci ji znát. Pošli za tím třeba celou smečku, ale chci mít výsledky.“

„Mám začít hned?“

„Okamžitě,“ řekl Mason a zavěsil.

Odstrčil telefon a zaklonil se ve svém otáčecím křesle.

Harry Peavis dal nohu přes nohu, odklepal popel z doutníku a řekl: „Velmi dramatické. Na někoho by to mohlo zapůsobit, ale na mne ne. Vůbec nic tím nezískáte.“

„Je to běžný postup,“ vysvětlil Mason. „Nikdy bych si neodpustil, kdybych něco přehlédl.“

„Určitě si myslíte, že jsem pěkný pitomec,“ řekl Peavis beze známky výčitky.

„Řeknu vám o tom víc, až dostanu Drakeovu zprávu,“ odpověděl Mason.

„Když nebudete švindlovat a budete jednat jako dospělý člověk, budu mluvit,“ řekl Peavis.

„Dobrá, jednejme jako dospělí lidé.“

„Peníze zmůžou moc.“

„To je pravda.“

„Vy máte peníze a já mám taky peníze. Oba o ně můžeme přijít.“

„Kam směřujete?“

„Bylo by lepší, kdyby nám zůstaly.“

„Proč?“

„Mohl byste jich použít na lepší věci. A já taky. Najal jste si detektivy. Já si je taky můžu najmout. Můžu si jich najmout tolik a zrovna tak dobrých jako vy.“

„No a?“

„Vezmu to stručně: mohu dokázat, že Mildreth Faulknerová jela navštívit Lynka. Dveře byly pootevřené. Vešla dovnitř a našla mrtvolu. Našla taky akcie. Spočítala si, že Lynk k nim nepřišel zrovna poctivě. Vzala je a odešla. A až budu s tímhle dokazováním u konce, co z toho vyplyne pro Mildreth Faulknerovou?“

„Tohle je váš koktajl,“ podotkl Mason. „Pokračujte a podávejte další jednohubky.“

„To víte, že budu. Mildreth se dostane do basy. A bude to chtít chlapíka, který je chytřejší než já i než vy, aby ji z toho dostal. A to nebude dobré ani pro jednoho z nás. Zajímám se o Faulknerovo květinářství proto, že hodně sype, a taky proto, že chci, aby Mildreth Faulknerová pracovala pro mne.“

„Pročpak?“ otázal se Mason zvědavě.

Peavis vydržel jeho pohled a řekl pomalu: „Protože to je další věc, kterou chci.“

Mason se díval zamyšleně do papírů před sebou.

„Teď znáte moje stanovisko,“ řekl Peavis.

„Ano.“

„Co s tím budete dělat?“

„Nevím.“

„Kdy to budete vědět?“

„Ani to vám teď nemohu říci.“

Peavis se zvedl. „Dobrá, já jsem obchodník a vy jste také obchodník.“

„Dovolte mi jedinou otázku,“ požádal Mason.

„Jakou?“

„Ví Mildreth Faulknerová, co chcete?“

Modrozelené oči se přímo srazily s Masonovýma. „Ne, a nedozví se to, dokud jí to neřeknu sám. Udělám to ve vhodnou dobu a vhodným způsobem. To, co jsem vám řekl, je prostě vysvětlení mého stanoviska.“

„Děkuji vám, že jste se zastavil,“ loučil se Mason.

„Kdyby něco, jsem v seznamu,“ poznamenal Peavis. Vykročil ke dveřím, ale náhle se otočil a upřeně se zadíval na Masona.

„Není to jisté,“ řekl klidně a neosobně, „ale možná se my dva dostaneme do křížku. Jestli ano, bude to takový boj, jaký jste ještě nezažil. Sbohem.“

„Sbohem,“ řekl Mason.

O půl jedné telefonovala Della z hotelu, kde si nechala proplatit stodolarový šek. Žádné problémy se nevyskytly. „Nechám si sem přinést oběd a budu pořád u telefonu,“ řekl jí Mason. „Nastanou-li jakékoli potíže, zavolejte mi. Neodejdu z kanceláře za žádných okolností, dokud to neskončíte. Snažte se to stihnout do tří.“

„Kolik peněz si mám nechat proplatit?“

„Čtyři nebo pět set, pak se snažte vzbudit podezření.“

„Prima. Budu vás průběžně informovat.“

Mason si zatelefonoval do restaurace pro chlebíčky a kávu. O půl druhé telefonovala Della znovu. „Dva obchodní domy, v každém dvacet dolarů. Vše v pořádku, teď zkusím zase jeden větší.“

„Jen dál. Budu pořád tady.“

Mason pak zavolal telefonistku a nařídil: „Odpoledne nepřijmu žádného klienta a taky chci mít volnou linku. Cekám, že bude volat Della Streetová; možná že to bude důležité. Nechci, aby bylo obsazeno, kdyby volala.“

Zavěsil a zapálil si cigaretu. Čtyřikrát potáhl a zase ji zamáčkl. Za půl minuty si zapálil další. Pak vstal a začal přecházet po kanceláři. Každou chvilku se podíval na hodinky. Najednou někdo bázlivě zaklepal. Dveře se otevřely a dovnitř vklouzla telefonistka. „Je tady pan Clint Magard a říká, že s vámi musí mluvit, že je to velice důležité, že…“

„Nepřijmu ho. Běžte do ústředny.“

Vyšla z místnosti, ale za chvilku byla zpátky, „Řekl, abych vám dala tenhle lístek.“ Proběhla kanceláří, strčila lístek Masonovi do ruky a utekla. Mason četl:

Máte povinnosti ke svému klientovi. Jestliže se teď nesejdeme, velice mu to uškodí. Uvažte to.

Mason zmačkal lístek a zahodil ho do koše. Pak zvedl telefon a řekl: „Ten ví, jak na mě. Pošlete ho dovnitř.“

Magard byl těžkopádný, měl pleš a rezavé vlasy mu rostly jen kolem uší a vzadu v týle. Nosil brýle a měl trojitou bradu. Mason v něm poznal muže ve večerním obleku, kterého viděl před bytem Sindlera Colla.

„Posaďte se a mluvte," vybídl ho. „Mám něco na práci a nechtěl jsem být vyrušován. Jsem děsně nervózní a je velice snadné mě podráždit. Jestli máte něco, co může počkat, bylo by lepší to odložit."

„To nemůže počkat."

„Dobrá, vyklopte to."

„Předpokládám, že si myslíte, že jsem pěkný lump."

„Nepokoušejte se mě zlákat k podrobnějšímu výkladu o tomhle problému. To není zrovna šťastný začátek."

Magardova tvář byla kulatá a klidná jako měsíc v úplňku za letní noci. „Chápu vás," poznamenal.

„Co jste mi chtěl říci?"

„Chci, abyste věděl, na čí straně stojím."

„Je mi to naprosto fuk."

„Zájmy vašeho klienta."

„Pokračujte," přerušil ho Mason.

„Lynk a já jsme společníky ve Zlatém rohu."

„Snad jste byli."

„Správně, byli. Moc jsme spolu nevycházeli. Neměl jsem dost peněz, abych mu zaplatil, co žádal, a prodat jsem to nechtěl, je to dobrý podnik. Vůbec jsem neměl tušení, co vyvádí bokem."

„Co vyváděl?"

„Byl v tom Sindler Coll, Esther Dilmeyerová, pokoutní sázky na koně…"

„Ale vy jste přece přítel Sindlera Colla?"

„Nikdy jsem ho neviděl, až teprve včera v noci – vlastně dneska ráno. Šel jsem k němu, protože mě o to požádal."

„Proč?"

„Právě o tom chci s vámi mluvit."

„Poslouchám."

„Coll si myslí, že bychom se měli spojit. Říká, že budete obhajovat vraha, že se ji budete snažit z toho vysekat a…"

„Proč říkáte ji? Proč ne ho?"

„Protože se domnívám, že to byla žena!“

„Jak jste na to přišel?“

„Mám své důvody.“

„Dobrá, Coll pro vás poslal. Myslí si, že budu obhajovat vraha. A dál?“

„Říká, že jste chytrý jako čert a budete se snažit z toho svou klientku dostat.“

„To je přirozené.“

„A abyste to dokázal, namočíte v tom někoho jiného. Coll říkal, že vás už dlouho sleduje, jak si počínáte u soudu. Říká, že se nikdy nespokojíte jen s tím, že dokážete nevinu svého klienta. Vždycky to hodíte na někoho jiného. Říkal, že se vám to daří až příliš často. Nejdřív obviníte někoho jiného a potom úplně zblbnete porotu.“

„A to si vás zavolal v tu nekřesťanskou hodinu, aby vám tohle řekl?“

„Ne, zavolal mě, aby mi navrhl, co podniknout na naši ochranu.“

„Jinými slovy, abych tu vraždu nemohl hodit na krk jemu, anebo vám.“

„Přesně tak.“

„To by mě vůbec nenapadlo. Díky, že jste to nadhodil.“

„Není zač,“ odpověděl Magard a pousmál se.

„Měli jste tedy poradu a teď jste tady. Proč?“

„Protože si myslím, že byste měl vědět, co Coll podniká. Chtěl, abych mu dosvědčil alibi, a on že je dosvědčí mně. Měli jsme odpřísáhnout, že jsme byli spolu.“

„A vy jste se rozhodl, že v tomhle s ním nejedete?“

„Ano.“

„Proč?“

„Protože já náhodou opravdu alibi mám,“ usmál se Magard již o něco víc. „A Coll ne?“

„Ne takové, které by mohlo obstát.“

„A vaše ano?“

„Naprosto.“

„Proč jste přišel za mnou?“

„Protože něco chci.“

„Copak je to?“

„Nejsem na hlavu padlý, pane Masone. Vím, že když vy se do něčeho dáte, rozcupujete všechno na kousky. Vím, že Lynk byl namočený do všeho možného. I kdyby se to nějak ututlalo, pořád to nebude vypadat dobře. Ale vy jste schopen z toho udělat něco úplně příšerného.“

„A vy tedy chcete, abych to zahrál do autu?“

„To ne, ale kdybyste dokázal svého klienta vysekat a nezostudil přitom můj podnik, dovedl bych to ocenit.“

„Nemohu vám nic slíbit.“

„Ani jsem to od vás nečekal.“

„Nejde po vás policie?“

Magardova trojitá brada se zavlnila a jeho rty se roztáhly do tak širokého úsměvu, že oči téměř zmizely v záhybech tuku. „To nechte na mně, pane Masone.“

„Pokusím se,“ řekl Mason. „Co navrhujete?“

„Je v mém zájmu dostat z toho vašeho klienta ještě před soudním procesem.“

„Tedy bez jakékoli publicity?“

„Rozhodně.“

„A co za to?“

„Chci, abyste to srovnal s novinami. Kdyby bylo nějaké předběžné jednání, byl bych moc rád, kdybyste z toho Zlatý roh vynechal, pokud to jen bude možné.“

„Jen žádné licitování,“ doporučil Mason.

„Počkejte okamžik,“ pokračoval Magard a pozvedl tlustý ukazovák.

„Chci dodat jednu maličkost. Chci, abyste z toho pokud možná vynechal Zlatý roh, jen když shledáte, že to přinese užitek vašemu klientovi.“

„To je něco jiného.“

„Věděl jsem, že to tak pochopíte.“

„Nechci si vázat ruce, Magarde. Nemohu vám nic slíbit. Nemohu…“

Magard ho přerušil tím, že zvedl obě ruce a mával jimi jako by zaháněl slova zpět advokátovi do úst.

„Počkejte přece, Masone, a nerozčilujte se! Když budete moci prospět svému klientovi, aniž byste přitom utopil mě, tak mě prostě neutopíte. Na tom přece není nic špatného, ne?“

„Můj klient ale má přednost.“

„Takže odpověď zní ano?“

„Ano.“

„Výborně. Budu vás informovat o všem, co se bude dít. Prozradím vám každý podfuk a budu vám opravdu užitečný. Přijdu vám sem říct všechno, hned jak se to dozvím – dokud nepošpiníte Zlatý roh. Nejste mi vůbec ničím zavázán. Můžete jít a kydat na můj podnik hnůj, kdy se vám zachce, ale od toho okamžiku se ode mne nedozvíte už vůbec nic.“

„Dobrá, začněme hned,“ navrhl Mason.

„Co potřebujete?“

„Jak je to s Peavisem? Šel na to přes Lynka nebo přes Colla?“

„Přes Sindlera Colla a Esther Dilmeyerovou. Znal je oba. Poslal je na Lawleye, aby se zmocnili těch akcií. Věděl, že Lawley by je nikdy neprodal, kdyby nebyl v úzkých. Chtěl po nich, aby Lawleye zmáčkli.“

„Udělali to?“

„Ano.“

„Jakým způsobem?“

„To nevím.“

„Bylo do toho namočené i to děvče?“

„Myslím, že ano.“

„A co potom?“

„Lawley se přirozeně nesměl o Peavisovi dozvědět. Kdyby věděl, že je do toho zapletený Peavis, šel by hned za svou ženou nebo za Mildreth Faulknerovou. Myslel, že má co dělat s Cellovým zaměstnavatelem, totiž s Lynkem. Lawley potřeboval peníze a chtěl dát akcie jako záruku. Lynk na to nechtěl přistoupit, chtěl, aby mu přenechal akcie úplně, ale nabídl mu, že počká pět dní a pak mu je prodá zpět, pokud se dostane k penězům.“

„Lawley tedy počítal s tím, že se dostane k penězům?“

„Ano.“

„A jak?“

„Na dostizích.“

„Až by Lynk dostal akcie, nemohl by je předat Peavisovi za mnohem vyšší cenu, než na jaké se dohodli?“

Magard se vyděsil. „Jak to víte?“ zeptal se ohromeně.

„Jenom se ptám.“

„Nemohu vám odpovědět – prozatím.“

„Proč?“

Magard si zamnul ruce. Z jeho chování začala vyprchávat dobrá nálada. „Pane Masone, podívejte se na to z mého hlediska. Mně přece nejste ničím povinován, máte ale povinnosti k svému klientovi. Pokud tím posloužíte jeho zájmům, pak…“

„Už jste mi to jednou objasnil,“ podotkl Mason, „nemusíte se k tomu vracet.“

„Dobře,“ souhlasil Magard, „jenom jsem chtěl, abyste se na to podíval mýma očima. Byl bych pořádný pitomec, kdybych vám toho řekl příliš mnoho už teď.“

„Mohli bychom se domluvit,“ řekl Mason.

„S vámi ne,“ poznamenal Magard. „Já vás moc dobře znám. Nesouhlasil byste s ničím, co by nějak odporovalo zájmům vašeho klienta. Taky byste byl hlupák, kdybyste to udělal. A já nechci mít s hlupáky nic společného. S tím jedním toho bylo až dost.“

„Čili vy mi chcete poskytnout informace po malých dávkách?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„Já vás převezu, Magarde. Získám od vás informace a pak vás předběhnu. Budu mít dvojnásobný náskok před vámi, dřív než se potřetí objevíte v téhle kanceláři. Potom s vámi zatočím.“

„S tím musím počítat,“ souhlasil Magard.

„Nezdá se, že by vás to nějak vylekalo“, poznamenal Mason.

„Taky že ne.“

„Předpokládám, že mi prozradíte aspoň něco o svém alibi.“

Magard si odkašlal. „Řekl jsem to už policii.“ Pak vstal a rozloučil se: „Napovídal jsem vám toho až moc na jeden rozhovor, pane Masone. Poroučím se.“

„Kdy zase přijdete?“

„Možná zítra, možná až za týden. Jsem hazardní hráč, rád riskuji a hraji nebezpečné hry.“

„Jednu hrajete zrovna teď,“ poznamenal Mason.

Magard se rozkašlal. „Přesně tak,“ přitakal a vypoklonkoval se ze dveří.

Mason přestával být nervózní. Seděl klidně ve svém otáčecím křesle u psacího stolu a pozoroval vzorek na koberci. Po chvíli se rozesmál, až se zakuckal.

Zazvonil telefon. Okamžitě zpozorněl a natáhl se po sluchátku. Ozval se, když měl sluchátko ještě půl metru od ucha. Byla to Della Streetová a hlas jí přeskakoval rozčilením.

„Hotovo, šéfe. Už mě hledají poldové.“

„Vraťte se co nejrychleji do kanceláře!“

„Už letím,“ řekla a zavěsila.

Čekal na ni a rázoval neklidně po místnosti s cigaretou v ruce. Když uslyšel její rychlé kroky na chodbě, otevřel dveře dokořán, objal ji a přitiskl k sobě.

„Neměl jsem to dělat,“ zabručel.

Della se trošičku odtáhla, aby mohla zaklonit hlavu a podívat se mu do očí. „Proboha, co se vlastně děje?“

„Když riskuju já, je to úplně v pořádku,“ prohlásil, „ale vůbec jsem si neuvědomil, co to pro mne znamená, poslat do palebné linie vás. Už nikdy neudělám nic podobného, Dello, opravdu.“

„Tomu tak věřím,“ usmála se a pootevřela rty.

Něžně ji políbil, pak ji pustil a hned se zas vrátil k psacímu stolu a rozzlobeně řekl: „Je to se mnou potíž, Dello. Když na něčem dělám, podřídím tomu všechno. Jsem jako hypnotizovaný. Vůbec nemyslím na následky, chci jen výsledek.“

„To je taky jedině správné,“ podotkla a sundala si před zrcadlem klobouček s úzkým okrajem, který měla nasazený koketně na stranu.

Pak si klidně přimalovala rty.

„Tak povídejte!“

„Nebylo to nic těžkého. V hotelích to byla úplná hračka a v obchodních domech taky. Pak jsem zahrála vysokou hru – a něco nevyšlo.“

„A co?“

„Nevím. Řekla jsem, že si chci nechat proplatit šek a podstrčila jsem knížku okénkem. Pokladní se podívala nejdřív na šek a potom na mne. Nějak divně zahýbala pravou rukou a pak jsem viděla, jak se jí pohnulo rameno – mačkala zřejmě nějaký knoflík. Řekla mi, abych se podepsala.“

Masonovi se zaleskly oči. „A co vy?“

„Řekla jsem, že jsem si zapomněla své plnicí pero, popadla jsem šeky a vzdala to. Pokladní na mě volala, že má pero, ale předstírala jsem, že neslyším. Sjela jsem dolů výtahem, zdálo se mi, že to trvá celou věčnost. V přízemí byl rozruch. Dva muži běželi k výtahům. Jeden ukázal odznak a říkal, že je policista, ať ho rychle zavezou k pokladně.“

Mason jí skočil do řeči: „Už jste někdy zapálila trávu, abyste se jí zbavila?“

„Ne. Proč?“

„Vyvolává to ten nejzatracenější pocit bezmocného úžasu. Rozhodnete se vypálit malý kousek trávy. Škrtnete zápalkou a v tu ránu je v plameni celý svah. Bezhlavě pobíháte po jeho okraji, snažíte se oheň ušlapat a on vám škodolibě šlehá do očí.“

„Dobrá, ale jak to souvisí s tím, co se stalo v obchodním domě?“

„Setkala jste se někdy s poručíkem Traggem?“

„Ne.“

„Je o trochu menší než já, asi v mém věku, nosí šedý dvouřadový oblek, má černé kudrnaté vlasy a ostrý nos s jemným chřípím a když je rozčilený, naklání hlavu tak, že zvedá bradu a jeho chřípí…“

„To byl on,“ přerušila ho.

Mason si povzdechl. „Je na mě moc rychlý,“ řekl rozladěně. „Snažil jsem se založit ohýnek a někoho vykouřit, ale teď to nějak nemohu zvládnout.“

„Jak to myslíte?“

„Dello, vy jste nepochopila, oč jsem se pokoušel?“

„Chtěl jste, aby si mysleli, že Carlotta Lawleyová byla oloupená?“

„Ne oloupená. Zavražděná.“

Della vykulila oči.

„Je to logické. Jejího muže k ní vázalo jediné pouto. Peníze. Ona ho milovala, ale pro něho představovala pouze pohodlný život, dobré

jídlo a zdroj příjmů. Nemoc své ženy pravděpodobně považoval za dar nebes. Především mu umožnila, aby se osvědčil, aby Mildreth ukázal, že umí být mazaný obchodník, pečlivý správce jmění své ženy a spolehlivý strážce jejích příjmů. Ale nedařilo se mu. Pravděpodobně hned po první ztrátě, kterou nedokázal předvídat, věc, která se může stát každému, narostla v jeho představách do ohromných rozměrů, hlavně proto, že věděl, jak by jím Mildreth za to pohrdala. Zbývalo mu jediné východisko. Musel ztrátu nahradit, změnit ji v zisk. Jeho vlastní nedočkavost ho popoháněla jako bič, neměl prostě čas čekat na nějakou rozumnou investici, musel velice rychle něco podniknout. Musel hrát. Z toho, že to s ním došlo tak daleko, soudím, že první zoufalý risk mu vyšel. Hrál a vyhrál. Bylo to velice snadné.“

„Ale šéfe, vždyť ho přece vůbec neznáte,“ namítla Della.

„Ale ano, znám ho. Nemusím člověka vidět, dívat se mu do tváře, potřásat mu rukou a slyšet ho mluvit, abych ho poznal. Stačí si všímat toho, co dělá. Mohu ho vidět očima ostatních.“

„Ale pohled těch ostatních může být zkreslený předsudky.“

„Můžete je eliminovat, pokud znáte ty ostatní lidi. Pak totiž umíte posoudit rozsah zkreslení. To je jediný způsob, kterým se dá něco vyřešit, Dello. Musíte znát charaktery zúčastněných. Musíte se dívat jejich očima, což znamená, že musíte mít pochopení pro zločin.“

Přikývla.

„Tak tedy vyhrál,“ pokračoval Mason, „a byl v sedmém nebi. Neuvědomil si, že je to totéž, jako když lev okusí maso. Už se nemohl vrátit. Už nemohl zapomenout na ten báječný pocit v celém těle. Utrpěl další ztráty, snažil se je nahradit, hrál znovu a tentokrát se mu to nepodařilo.“

„Myslíte, že hrál ruletu?“

„Ne, ze začátku ne,“ řekl Mason. „Pravděpodobně to byly zaručené tipy na koně. Dával mu je nějaký kamarád, jehož úsudku naprosto důvěřoval, někdo, kdo zřejmě znal zákulisí dostihů.“

„Sindler Coll?“

„Pravděpodobně.“

„A pak ho lákali dál…“

„A on zabředl příliš hluboko,“ doplnil Mason. „Mohl se z toho dostat jen jedním způsobem, tím, že by se zadlužil. Vypůjčil si a prohrával dál. Přišla chvíle, kdy se musel podívat pravdě do očí. Poprvé uviděl, do jaké situace se dostal. A pak mu nastražili vnadidlo. Pravděpodobně měli nějaký jistý tip, něco, co bylo tak zaručené, že ho to přímo zhypnotizovalo. Ale nemůžete hrát bez peněz a tenhle jistý tip, tu herku, kterou mu pověsili na nos, chtěli zaplatit hotovými. Musel tedy sehnat peníze a Lynk mu je nechtěl půjčit pouze na záruku. Poukazoval na to, že půjčka má být použita na hazard a že by mohly nastat komplikace. Místo toho navrhl, že prostě odkoupí akcie a do pěti dnů že si je Lawley může koupit zpět. V tu dobu byl Bob tak posedlý možností obrátit své ztráty v zisk, že si vůbec neuvědomil dosah toho, co dělá. Je velký rozdíl mezi dobrým a špatným obchodníkem. Když něco chce dobrý obchodník, vezme v úvahu poměr ceny a prospěšnosti té věci, po níž touží. Tak si počíná například Peavis. Špatný obchodník něco uvidí a musí to mít za každou cenu. Suma, kterou musí zaplatit, představuje pouze překážku, která stojí mezi ním a jeho budoucím majetkem.“

„Ale co to má všechno společného s poručíkem Traggem?“

Mason mávl rukou a usmál se: „Jen jsem si chtěl upřesnit, co asi Lawley udělal a co přitom cítil a neobyčejně mě to zaujalo… Jakmile Lawley zjistil, že opět prohrál, mohl udělat už jen jednu věc – můžete si ji sama domyslet.“

„Nechápu.“

„Vraždu,“ řekl Mason prostě. „Nemuselo ho to napadnout hned, mohl se snažit najít jiné řešení, ale bojoval se svou smůlou jako uvězněné zvíře, které se snaží dostat z klece a hledá její nejslabší místo.“

„A proto zabil Lynka?“

„Lynka ne,“ řekl Mason netrpělivě, „toho jen v tom případě, že by tím něco získal, například ty akcie.“

„A získal je?“

„V tom případě by se vrátil domů a jakoby nic čekal na svou ženu. Kdyby Lawley zabil Lynka, byla by to buď vražda ze msty nebo pro ty akcie. Jedině tak.“

„Ale akcie zmizely.“

„Kdyby Lawley zavraždil Lynka pro ty akcie, musely by zmizet," vysvětlil Mason. „Někdo zabil Lynka. Akcie jsou pryč. Ale to ještě neznamená, že to udělal Lawley. Nesmíme se nechat nachytat. Možná to Lawley udělal, možná že ne. Já se zrovna teď snažím ukázat, že pokud nezabil Lynka sám, mohl se obrátit jinam."

„Myslíte tím jeho ženu?"

„Ano."

„Ale… já nevím…"

„Bylo to jediné východisko. Jeho žena měla stále ještě peníze. I cenné papíry. Kdyby zemřela, Lawley by jí nemusel skládat účty. Nemusel by je skládat ani Mildreth Faulknerové, Smrt jeho ženy by mu vrátila všechno, co ztratil, získal by peníze na další hazard a ke všemu by si zachoval čistý štít. Pro muže Lawleyova typu je čistý štít vrcholně důležitou záležitostí."

„Určitě by ho ale podezřívali. Byl by přece jediný, kdo by tím získal…"

„Nikoliv," přerušil ji Mason, „právě v tom by se projevila jeho ďábelská chytrost. Jeviště je připraveno. Mohl spáchat dokonalý zločin. Ona zápasila se svým slabým srdcem. Doktoři ji varovali, že každé rozčilení pro ni může být osudné. Stačilo by, aby ji Lawley vystavil nějakému leknutí, něčemu, co by znamenalo zátěž pro její srdce, a k smrti by došlo ze zcela přirozených příčin."

„Vy si vážně myslíte, že by to mohl udělat – že by to vůbec nějaký muž mohl udělat své ženě?"

„Dochází k tomu prakticky denně. Manželky zabíjejí manžely, manželé zase manželky. To, že někomu překážíte, Dello, může znamenat sakramentsky silný důvod pro vraždu. Proto taky vrazi obvykle nezabíjejí zcela neznámé lidi. Čím bližší jsou vzájemné vztahy, tím ničivější důsledky z nich mohou vyplynout. Proto většinou manželky vraždí své manžely a ne cizí muže a manželé zase častěji zabíjejí manželky než lidi, s nimiž nejsou v příbuzenském vztahu."

„To mě nikdy nenapadlo," podotkla Della.

„Jen se podívejte do novin. Tyhle manželské vraždy jsou tak běžné, že je ani nedávají na první stránku. Obvykle na nich není vůbec nic záhadného. Jsou to nudné, špinavé zločiny, zaviněné

citovou rozháraností. Muž zabije ženu a spáchá sebevraždu. Žena zabije děti a pak si taky sáhne na život.“ Della přitakala.

„Právě proto jsem chtěl Traggovu pozornost přilákat k tomu, co by mohlo pravděpodobně následovat. Chtěl jsem, aby si uvědomil, že ať Lynka zabil kdokoliv, Carlotta Lawleyová je rovněž v nebezpečí. Nejlepší způsob, jak ho k tomu dostat, bylo přimět ho, aby si myslel, že k tomu už došlo.“

„Proč? Nemohl by přece chránit ženu, která by už byla mrtvá.“

„Nechtěl jsem, aby ji chránil,“ řekl Mason, „To už jsem zařídil. Chtěl jsem jenom, aby zmobilizoval veškeré policejní síly, dopadl Boba Lawleye a strčil ho za mříže;“

„A proto tedy jsem měla inkasovat šeky?“

„Ano.“

„Takže policie se měla domnívat, že Lawley měl jako komplice nějakou ženskou, že zabil svou manželku a okradl ji o její cestovní šeky a ta jeho komplicka že si je nechává proplácet?“

„Zrovna tak jsem si to představoval.“

„Zabralo to docela dobře, ne?“

„Zabralo to až moc dobře. Poručík Tragg na tohle čekal. Hledá Carlottu Lawleyovou a vyptává se v obchodních domech… Panebože!“ vykřikl najednou Mason. „Jsem to ale pitomec, že mě to neťuklo hned!“

„A copak, šéfe?“

„Carlotta Lawleyová musela mít v tom posledním obchodním domě otevřené konto. Pokladní ji pravděpodobně osobně neznala, ale znala dobře její podpis a poručík Tragg o tom kontě věděl. Řekl pokladní, aby ho okamžitě upozornila, kdyby na kontě přibyly jakékoliv další částky.“

„Tím by se opravdu dalo všechno vysvětlit,“ souhlasila Della.

„Dello, nasaďte si klobouk,“ nařídil Mason. „Musíte se ztratit.“

„Cože?“

„Musíte zmizet. Nechci, aby sem přišel poručík Tragg a řekl: ‚Slečno Streetová, nebyla jste to náhodou vy ta osoba, která se snažila dnes odpoledne inkasovat cestovní šeky podepsané Carlottou Lawleyovou?“

„Myslíte, že mě podezřívá?“ vydechla Della.

„Zatím ne, ale bude mít podrobný popis ženy, která se snažila inkasovat šek, a přijde mě navštívit sem do kanceláře. A až vás tady uvidí s tím popisem v čerstvé paměti – je zkrátka natolik chytrý, že určitě pozná, kolik uhodilo.“

„Mám se tedy skrývat?“ zeptala se Della a už si nasazovala před zrcadlem klobouk.

„Ne, to by nešlo. To by vypadalo jako útěk a útěk vypadá jako provinění. Vyrazíme prostě ven, abychom sehnali nějaké svědecké výpovědi nebo prostě pracovali na tom případu. Vy u toho zůstanete a já se vrátím do kanceláře. Nebudete tedy po ruce, ale vaši nepřítomnost bude možno lehce vysvětlit.“

Delle zazářily oči. „To by nemuselo být spatné. Napadá mě plno míst, kde by se dala prožít senzační dovolená.“

„Dello, ještě něco. Kdyby přinesl pošťák obálku s adresou napsanou mým rukopisem a se zpáteční adresou hotelu Clearmont, neotevírejte ji. Bude pro vás o moc lepší, když nebudete vědět, co je uvnitř.“

Della přimhouřila oči. „Nemohly by to být náhodou nějaké akcie?“

„Vy a poručík Tragg začínáte být zatraceně mazaní,“ prohlásil Mason s přesvědčením.

10. KAPITOLA

Della Streetová se svou příslovečnou hbitostí vyběhla dát instrukce dívce do přední kanceláře. Perry Mason stál v kabátě a s kloboukem na hlavě u svého psacího stolu a cpal do aktovky papíry, které si chtěl vzít s sebou.

Dveře kanceláře se najednou rozlétly dokořán. Della vtrhla dovnitř, strhla si z hlavy klobouk a nacpala jej do poličky nad umyvadlem. Pak otevřela svou skříň, vylovila kartáč a hřeben a začala si měnit účes.

S pusou plnou sponek zahuhlala: „Už je tady… Viděl mě okamžik v klobouku… Gertie se na mě podívala, když se po vás ptal… Říkal,

že s vámi musí okamžitě mluvit… tvrdí, že nemůže čekat… Změním se, jak to jen půjde… Který čert ho sem přinesl zrovna teď?“

Mason pozoroval, jak si kartáčuje zvlněné vlasy, rozděluje je uprostřed a uhlazuje po stranách. Konečky prstů si namáčela v tekoucí vodě a natahovala zkroucené prameny.

„Poručík Tragg?“

Přikývla, protože jí z pusy stále ještě vyčnívaly sponky. Mason si pomalu sundal kabát, pověsil jej a klobouk pečlivě umístil na háček za Dellou.

„Ten nebude čekat.“

„To vím taky,“ zamumlala. „Řekli mu, že máte klienta, ale za několik minut budete mít čas.“

Mason otevřel zásuvku svého psacího stolu, vyndal papíry z aktovky, nacpal je do zásuvky a zavřel ji. Aktovku odkopl pod stůl.

Della vyndala z pusy poslední sponku a zkoumavě se na sebe po dívala.

„Jděte,“ vybídl ji Mason. Beze slova zmizela v přední kanceláři a vrátila se s poručíkem Traggem v patách. „Zdravím vás, poručíku,“ řekl Mason.

Tragg neztrácel čas zbytečnými řečmi. „Masone, já vám ten případ předám,“ prohlásil,

„Mně?“

„Ano.“

„Proč?“

„Nachytal jste mě na hruškách. Ta věc mě taky napadla, uvízla mi v podvědomí, ale byl jsem příliš roztržitý, než abych si jí všiml. Vy jste mi nastražil návnadu, já ji spolkl a pustil jsem se po nepravé stopě.“

„Posaďte se, poručíku,“ vybídl ho Mason. „Prosím, tady jsou cigarety. Moje sekretářka slečna Streetová.“

„Těší mě, slečno Streetová,“ pravil Tragg. Vzal si cigaretu, usadil se do velké lenošky, posloužil si Masonovou zápalkou a zatvářil se poněkud rozpačitě.

„Nesnažím se vás zmást,“ řekl Mason.

„Včera v noci jsem měl hlavu v pejru, jak jsem se babral s tím revolverem Mildreth Faulknerové a zjišťoval, proč z něho vystřelila,

takže celý parafinový test by byl v háji – kdybych ho dal udělat, a vy jste si zatím vyrazil na projížďku. Jste po čertech dobrý řidič, Masone, ale včera jste při otáčení týral převodovku, túroval motor, couval a popojížděl.“

„Byl jsem asi rozčilený.“

„Ano. Asi jako želva. Na ten den, kdy bude Perry Mason tak rozčilený, že šlápne vedle, si opravdu rád počkám. Víte, proč šéf odvolal Holcomba z oddělení vražd a jmenoval místo něho mne?“

„Proč?“

„Byl už unavený tím, jak pořád chodíte k soudu a taháte tam králíky z klobouku. Já mám poskytovat lepší podívanou než Holcomb.“

„To snad není tak moc těžké.“

„Ne, pokud se nenechám rozptylovat vašimi představeními, na nichž předvádíte ty své triky,“ podotkl Tragg sklesle.

„Nevím, o čem mluvíte.“

Tragg se ani nenamáhal vzhlédnout. „Carlotta Lawleyová,“ řekl.

„Co je s ní?“

„Přijela k domu své sestry. Vy jste uslyšel auto a pochopil jste, kdo to je. Já jsem byl zrovna zaměstnán tím, že jsem se snažil vypáčit doznání z Mildreth Faulknerové. Vy jste vyšel ven a ukradl mi všechny nápady přímo před nosem.“

„Co jsem vlastně podle vás udělal?“ otázal se Mason.

„Řekl jste Carlottě Lawleyové, že jsem uvnitř, a že to pro ni nevypadá dobře. Že se vám ale podařilo odvrátit na chvíli naši pozornost k Mildreth Faulknerové. Ten nápad s náhodným výstřelem z revolveru byl přímo geniální.“

„Byla to vražedná zbraň?“ zeptal se Mason.

„To tedy opravdu byla.“

„Víte, kde nebo jak se jí dostala do ruky?“

„Ovšem. Dostala ji od Carlotty.“

„To vám řekla slečna Faulknerová?“

„Samozřejmě že ne. Slečna Faulknerová se chová daleko podezřeleji, než kdyby opravdu něco provedla. Dělá to až moc dobře, zkrátka přehrává. Pomáhá své sestře tím, že ze sebe dělá návnadu.“

„Zdá se, že máte vysoké mínění o její inteligenci,“ řekl Mason.

Tragg se na něho zadíval. „To bych řekl. Ta dáma má něco do sebe.“

„Ale nemyslíte si, že to udělala?“

„Ne. Teď už ne.“

„Co vás přivedlo k této náhlé změně názoru?“

„Sindler Coll.“

„Dejte si pozor, abyste mu nenaletěl,“ varoval ho Mason, „poslal včera pro Magarda. Prohlásil, že když mu Magard potvrdí jeho alibi, potvrdí on na oplátku Magardovo. Navrhoval, aby…“

„Vím o tom,“ přerušil ho Tragg. „Magard v tom nechtěl jet, protože už alibi má. Coll je vyděšený jak Alík. Domnívá se, že by mu policie mohla přišít tu vraždu, pokud nebude mít někoho lepšího. Předstírám, že si pohrávám s touto myšlenkou. To ho strašně rozčiluje, a tak se zoufale snaží zjistit, kdo to opravdu udělal, aby si zachránil vlastní kůži.“

„Já bych mu nevěřil,“ řekl Mason. „Podle mne všechno, s čím přijde, může být podfuk.“

„Našel paní Rockawayovou,“ podotkl Tragg.

„Kdo je to?“

„Mají s manželem servis a obchůdek se smíšeným zbožím na začátku Šeříkového kaňonu.“

„Co ta paní ví?“

„Kolem půlnoci tam přijela nějaká žena. Zdála se velice rozčilená a měla namodralé rty. Vyptávala se na ulice, na různé odbočky, a jestli nevědí, kde bydlí pan Horlick a není-li tam pan Smith, který má něco k pronajmutí hned vedle chaty pana Lynka.“

Tragg se odmlčel, aby si mohl důkladně prohlédnout Masonův obličej.

„Pokračujte,“ vybídl ho advokát.

„Paní Rockawayová jí na to parádně naletěla. Řekla jí, že Smithovi bydlí kousek pod vrcholem kopce, ale že to vůbec není poblíž Lynkovy chaty, že nezná žádného pana Horlicka a že neslyšela nic o tom, že by Smithovi chtěli svůj dům pronajmout. Že tady kolem by bylo něco k pronajmutí, ale rozhodně ne to, co patří Smithovým.“

„Předpokládám, že až se objeví u soudu, odpřisáhne, že ta žena byla Carlotta Lawleyová.“

Tragg se vítězně usmál. „Vůbec si nedělejte starosti, Masone, Rockawayovi zrovna oslavovali narozeniny a bylo tam nejméně deset dalších hostů. Ti všichni si tu ženu důkladně prohlédli. Byla to naprosto určitě Carlotta Lawleyová.“

„Žena, která se chystá spáchat vraždu, si samozřejmě zaskočí na oslavu narozenin a vyptává se na cestu, aby si ji mohli důkladně zapamatovat,“ podotkl Mason.

Úsměv z Traggovy tváře zmizel. „Tady to fakt skřípe,“ přiznal. „Což mě štve. Ale všimněte si, že nešla přímo k věci a nevyptávala se na Lynka. Šla na to tak chytře a vyptávala se tak mazaně, že by to ti lidé asi vůbec neohlásili. Kdyby mi Coll nedal tip… Ovšemže mohli poznat paní Lawleyovou podle fotografie v novinách, ale bez toho tipu by se její fotka vůbec nebyla v novinách objevila.“

„Jak to Coll zjistil?“

„Čmuchal, až to vyčmuchal.“

„Moc mě to nepřesvědčilo,“ řekl Mason. „Neměl byste Colla považovat pouze za nezištného pomocníka při vyšetřování vraždy a dívat se na něho jen jako na možného podezřelého v té věci s bonboniérou. Co když to na vás tak hraje?“

„Nebojte se. Nevěřím Collovi o nic víc než vy. V té záležitosti s bonbóny je namočený docela určitě. Poslal to někdo ze Zlatého rohu.“

„Jak jste na to přišel?“

„Papír, do něhož byla krabice zabalená, používají právě v Zlatém rohu. Adresa byla napsaná na jejich dopisním papíru. Kromě toho i cedulka s adresou byla nalepená na obal lepidlem, které užívají v Zlatém rohu. A tady je něco zajímavého: Expert z naší laboratoře tvrdí, že lepidla bylo použito před více než osmačtyřiceti hodinami. Je vám jasné, co to znamená? Ten, kdo ty bonbóny poslal, naplánoval celou věc dopředu a pak čekal na vhodný okamžik.“

„A kdy se dočkal?“

„Když Mildreth Faulknerová poslala ty orchideje. Její lístek vypadl na zem, když Dilmeyerová vyndávala orchideje z krabice. Travič lístek zvedl, dal ho do bonboniéry a zavolal poslíčka.“

Mason uvažoval. „Není to trochu za vlasy přitažené? Zjistili jste, odkud ty bonbóny poslali?“

„Ano, bylo to docela snadné. Nějaká žena přišla k přepážce zasílatelství v divadelní čtvrti, zrovna když byl největší provoz, položili balíček na pult a odešla. Na balíčku byl přišpendlen lístek s nápisem *Prosím doručit!* a u něho dvoudolarová bankovka. Travič zřejmě počkal na chodníku a sledoval skrz výkladní skříň, zda si úředník balíček vezme.“

„A popis?“ otázal se Mason.

„Vůbec žádný. Měli zrovna děsný fofr s večerní roznáškou. Úředník si pouze vzpomíná, že to byla žena, to je vše.“

„Nebo muž převlečený za ženu?“

„To není pravděpodobné. Považuji to za ženský zločin. Jed je přece ženská zbraň. Muž použije revolveru, nože nebo klacku.“

„A otisky prstů?“

„Patří pouze Esther Dilmeyerové. Travič měl rukavice.“

„Jste si naprosto jist, že papír pochází ze Zlatého rohu?“

„Úplně. Kromě toho nálepka s adresou byla napsaná přímo v Lynkově kanceláři. Byl to zcela určitě jeho psací stroj.“

Mason se zamračil. „Je to zatraceně divné, Esther Dilmeyerová přece mohla vysvětlit záležitost s lístkem a pomoci tak Mildreth Faulknerové.“

„Nezapomeňte, že Esther měla usnout a už se neprobudit.“

„Ano, asi to tak bylo,“ souhlasil Mason, ale v jeho hlase zaznívaly pochybnosti. „Je to fušersky provedený zločin a přitom to není… Lynk to mohl udělat úplně jednoduše.“

„Ne, já si myslím, že vražda je daleko důležitější,“ prohlásil Tragg. „Bonboniéru poslala žena, která má přístup do různých místností ve Zlatém rohu. Ví toho o jedech moc málo, nenávidí Esther Dilmeyerovou a byla u toho, když došly orchideje z Faulknerová květinářství. Lístek spadl, Esther si toho asi nevšimla a ta žena ho zvedla. Až se Esther probudí, určitě mi bude moci dát vysvětlení. Zatím chci objasnit tu vraždu.“

„Dobrá, tak se nedejte zdržovat.“

„Ale vy mě vůbec nezdržujete,“ zasmál se Tragg. „Naopak si s vámi začínám rozumět. Mám pro vás už jen několik otázek.

„Tak jen do toho," pobídl ho Mason. „Můj čas je vám k dispozici. Nemám vůbec nic na práci kromě toho, že musím napsat hlášení o sociálním pojištění, o důchodovém pojištění a vyhrabat nějaké informace o dani z příjmu, které vláda nutně potřebuje. Potom napíšu výklad o otázkách nemocenského pojištění a bude čas jít domů. Přál bych si, aby někdo přesvědčil vládu, že daň z mých příjmů by byla daleko větší, kdybych měl aspoň trochu času a mohl pracovat."

Tragg se zasmál. „Mám svědecky potvrzeno, že paní Lawleyová zmizela. Byl jsem si jist, že neměla dost času ani na zabalení osobních věcí. Domníval jsem se, že si bude muset koupit aspoň pár maličkostí na sebe, protože se neodváží vrátit se domů. Usoudil jsem, že půjde buď do banky a dá si proplatit šek, nebo do některého obchodního domu, kde má otevřený účet. Její banku i obchodní dům jsem si zjistil už dnes ráno a poslal jsem na obě místa své lidi. Před malou chvílí přišla nějaká žena do obchodního domu, kde má paní Lawleyová otevřený účet, a místo aby si něco koupila a dala to připsat na účet, jak jsem předpokládal, šla přímo k pokladně a chtěla si dát proplatit cestovní šek. Pokladní to ohlásila smluveným signálem našemu člověku v kanceláři. Náhodou jsem byl zrovna v tu dobu také v tom obchodním domě. Té ženě se něco nezdálo v pořádku a dala se na ústup. A teď, Masone, jedna velice důležitá věc. Ta žena nebyla Carlotta Lawleyová."

„Jste si tím jist?" zeptal se Mason a vyhnul se pohledem Delle Streetové.

„Ano. Podpis na šeku je padělek. A popis té ženy vůbec neodpovídá popisu paní Lawleyové. Ta je starší, má nemocné srdce, proto se pohybuje pomalu a unaveně. Tohle děvče bylo mladé, hezké, hbité, pohotové a ostražité."

„Představte si," zamumlal Mason.

„Zdá se, že vás to nijak zvlášť nezajímá," poznamenal Tragg.

„A mělo by?"

„Jistě. Bob Lawley zabil svou ženu."

„Nerozumím vám, poručíku."

„Jeho žena měla zřejmě knížku cestovních šeků, kterou nosila v kabelce. Jestliže potřebovala naléhavě peníze, šla a kdekoliv šeky proměnila. Skutečnost, že jsou teď v rukou jiné ženy, která je

podepisuje jménem paní Lawleyové, nasvědčuje tomu, že se s Carlottou Lawleyovou něco stalo.“

„Z tohohle svědectví jste vykombinoval opravdu rozsáhlé závěry,“ uznal Mason.

„Je tady ještě něco.“

„A co to je?“

„Jeden policista dával dnes ráno pokutový lístek na auto, které přetáhlo dobu parkování. Podíval se na registrační kartu a bylo to auto Carlotty Lawleyové.“

„Našli jste v něm něco?“

„Ano. Dal jsem sejmout otisky prstů. Zjistil jsem, že někdo auto zaparkoval a potom pečlivě všechny otisky setřel.“

Mason pozvedl obočí.

„Můžete si spočítat, co to znamená. Ona by to nikdy neudělala.“

„Proč?“

„Bylo to její auto, bylo registrované na její jméno. Nebyl zde žádný důvod stírat otisky prstů. Její jméno je uvedené na průkazu.“

„Chápu.“

„Ale jestliže ji její manžel zabil, odvezl tělo a někde je ukryl a pak přivezl auto zpátky, musel setřít svoje otisky. To je instinktivní reakce všech dnešních pachatelů.“

„Ano,“ řekl Mason zamyšleně, „je v tom určitá logika. A co Magardovo alibi? Je v pořádku?“

„Magard byl s Peavisem asi od jedenácti do za pět minut dvanáct. Peavis si to pamatuje, protože si tu schůzku domluvili na jedenáct teprve v půl jedenácté, což je samozřejmě dost neobvyklé. Jednali spolu skoro do půlnoci a potom Magard odešel.“

„Neví někdo přesný čas?“

„Ne. Peavis si vzpomíná, že slyšel odbíjet půlnoc, a domnívá se, že Magard odešel asi pět minut předtím.“

„Kdy se Magard dostal do Zlatého rohu?“

„Asi ve čtvrt na jednu.“

„Kdy byla vražda spáchaná?“

„Okolo půlnoci.“

„A Coll?“

„Coll se snažil najít Boba Lawleyeho. Bob mu toho večera telefonoval a žádal ho o pomoc.“

„Našel ho?“

„Ne.“

„Co když ho hledal nahoře v Šeříkovém kaňonu?“

„Lituji, Masone, ale mé podezření nemůžete vyvrátit. Příliš mnoho důkazů ukazuje jinam. A kdyby to Coll udělal, určitě by měl lepší vysvětlení pro to, co dělal celou dobu.“

Mason chvilku přemýšlel a pak řekl: „Nemám ho rád, Traggu. Jsem si jist, že je zapletený do té záležitosti s otrávenou bonboniérou. Mohl mít společníka – ženu. Je to ten typ, co rád všude nastrkuje ženskou.“

„Já mu taky nedávám vysvědčení zachovalosti, prostě ho využívám,“ řekl Tragg.

„Jak dlouho by trvalo Magardovi, než by se dostal od Peavise do Šeříkového kaňonu, a kolik času by to zabralo Collovi?“

„Z Peavisova bytu je to k Lynkově chatě šest a půl minuty, z Collova bytu patnáct minut. Změřil jsem si to na stopkách.“

„A z Peavisova bytu ke Zlatému rohu?“

„Jedenadvacet minut.“

Zazvonil telefon. Della se ohlásila: „Haló… ano,“ podívala se na Perryho Masona a řekla: „Myslím, že si bude chtít s vámi promluvit sám. Nezavěšujte, prosím.“

Významně se na Masona podívala a předala mu sluchátko.

Mason se ohlásil a uslyšel Mildreth Faulknerovou, jak rozčileně říká: „Pane Masone, nemohl byste sem okamžitě přijít?“

„Co se děje?“

„Musím s vámi mluvit. Musím! Vím o Carlottě.“

„Cože?“

„Ano, telefonovala mi. Byl s ní Bob… a s jejím srdcem to bylo velice špatné. Slyšela jsem, jak lapá po dechu, a potom Bob řekl: ‚Můj bože!‘ a zavěsil.“

„Jste si jista oběma osobami?“ zeptal se Mason obezřele.

„Naprosto. Její hlas poznám kdykoliv – a jeho také.“

„Kde jste teď?“

„V květinářství na Broadwayi.“

„Teď mám něco důležitého, ale mohu tam být během několika minut, jestliže počkáte.“

„Prosím vás, pospěšte si,“ žádala Mildreth, „jsem přesvědčená, že víte, kde je.“

„Udělám, co bude v mých silách,“ slíbil Mason.

Položil sluchátko a Tragg vstal.

„Nebudu vám překážet v práci, Masone.“

„Dello, vezměte si svůj blok,“ požádal Mason.

„To vypadá jako něco naléhavého,“ řekl pomalu Tragg.

„Je to poslední vůle,“ odpověděl Mason, „a bojujeme s časem.“

Della šla po chodbě vedle Masona a její střevíčky klapaly na dlaždičkách, jak se snažila s ním udržet krok.

„Myslíte, že něco tuší?“ zeptala se.

„Čert ho vem, asi ano. Říkám vám, že ten chlapík není hloupý.“

„Ale co budeme dělat?“

Mason stiskl knoflík výtahu.

„S tím si zatím nebudeme lámat hlavu.“

„Určitě jsem nezanechala žádnou stopu, která by vedla k vám,“ řekla Della.

„Je to moje chyba,“ přiznal Mason. „Měl jsem tak dlouho co dělat se seržantem Holcombem, že jsem začal policii poněkud podceňovat. Traggovi to myslí rychle. Napadlo ho, že by mohla použít svého úvěru, a poslal tam svého člověka. Kdybyste nebyla tak bystrá…“

Rozsvítilo se červené světlo a výtah zastavil. Vešli dovnitř, Mason si rychle prohlédl ostatní pasažéry a varoval Dellu pohledem, aby mlčela.

„Myslíte, že tady někoho nechal, aby vás sledoval?“ otázala se Della, jakmile vyšli do haly.

„Pravděpodobně. Stejně to ale není důležité, protože někdo určitě hlídá Mildreth Faulknerovou, takže Tragg bude informován okamžitě, jakmile se sejdeme.“

Za pultem v květinářství stála Lois Carlingová a zvědavě se na ně podívala, když vešli dovnitř. „Čím mohu posloužit?“ otázala se. „Přáli byste si…“

Mildreth Faulknerová vyběhla z kanceláře a přivítala je. Lois ustoupila a pozorovala je se špatně skrývanou zvědavostí.

„Okamžitě mě k ní zavezte, pane Masone, je to nutné,“ žádala Mildreth.

„Váš telefon mohou odposlouchávat. Dello, běžte do drogérie na rohu a zavolejte do hotelu Clearmont. Chtějte mluvit s paní Dunkurkovou. Až přijde k telefonu, představte se jí a zeptejte se, zda před chvilkou volala své sestře.“

„Ale to byla určitě ona,“ naléhala Mildreth. „Poznám její hlas naprosto bezpečně.“

„Jen to běžte zjistit,“ vyzval Mason Dellu.

Prošla rychle chodbou a vyšla ze dveří. Mason se zadíval na okno kanceláře, na kterém stála spousta kytek v květináčích.

„To je jen výzdoba.“ vysvětlila Mildreth, „objednávky vyřizujeme z…“

„Jak zvukotěsné je to okno?“

„To je v pořádku.“

„Všiml jsem si, že to děvče za pultem se o nás velice zajímá.“

„To nic není, je prostě trochu zvědavá.“

„Přátelila se s tou ženou, co tady byla dřív – co měla těch pět akcií?“

„Ano.“

„Scházejí se i po její svatbě?“

„Ano, jsou to velké kamarádky.“

„Takže se pravděpodobně setkala s Peavisem.“

„Ale ona zná Peavise už dávno. Peavis se z ní obvykle snaží vytáhnout informace o našich obchodech. Nosí jí bonbóny a pokouší se jí trochu dvořit, ale zatím se moc daleko nedostal. Peavis se vždycky pokouší získat si dívky bonbóny. Je nevzdělaný a naivní a taky nebezpečný a to děvče je až moc dobré pro tu práci a to je všechno.“

„Nechci, abyste šla za sestrou, dokud nebudu vědět trochu víc. Mohla by to být léčka, poručík Tragg není hloupý.“

„Proboha, znám přece hlas své sestry. Slyšela jsem…“

Zarazila se, protože Harry Peavis v doprovodu muže s lstivým výr rázem v obličeji a s úzkými rameny v křiklavém obleku otevřel dveře obchodu a hrnul se ke kanceláři.

„To je Peavis. On…“

Peavis dorazil ke dveřím kanceláře, otevřel je a řekl: „Je mi líto, že to musím udělat, Mildreth.“ Pak se obrátil k malému, nervóznímu človíčkovi po svém boku.

„To je ona.“

Muž postoupil dopředu. „Mildreth Faulknerová, předávám vám jakožto předsedkyni akciové společnosti Faulknerová květinářství tuto žalobu, předvolání, příkaz k předběžnému jednání a předběžný soudní příkaz k omezení a kontrole činnosti.“

Mildreth ucouvla.

„Jděte a vezměte si to,“ nařídil jí Mason a zeptal se Peavise: „Kde se to bude projednávat?“

„U civilního soudu,“ řekl Peavis a pozoroval tvář Mildreth Faulknerové. „Nechci, aby někdo vyrukoval s těmi akciemi dřív, než budu moct vznést svoje nároky.“

„A jaké jsou vaše nároky?“ zeptal se Mason, zatímco Mildreth Faulknerová nejistě napřáhla ruku, aby převzala dokumenty, které jí předával nervózní pán s bystrýma očima.

Soudní úředník spustil: „Chceme soudně prohlásit část akcií za ztracené nebo zničené a vydat místo nich nové; žádáme bezpečné záruky, které ochrání společnost i zaměstnance před závazky, které by vyplynuly z případného objevení se starých akcií s rubopisy; předvolání a žalobu lze odeslat do zítřka do dvou hodin, přičemž žalovaná společnost má nepřetržité právo nabídnout akcie k prodeji; soudní dozor má zabránit společnosti, aby mezitím převedla akcie na kohokoli kromě pana Peavise. To by bylo prozatím všechno, slečno Faulknerová.“

Mildreth Faulknerová byla jako omámená tou záplavou právnických termínů.

„Zní to velice učeně,“ řekl jí Mason, „ale vůbec si s tím nedělejte starosti.“

„Je to ve skutečnosti jednoduché,“ vysvětloval Peavis. „Mám těch pár akcií. Ale s dalšími se něco přihodilo. Muž, který mi je měl předat, byl zavražděn. Ty akcie byly pravděpodobně zničeny.“

„Byl to váš agent?“ zeptal se Mason.

„Přečtěte si noviny, tam to najdete.“

Mildreth Faulknerová promluvila: „Harry Peavisi, znamená to snad, že přiznáváte, že jste najal hazardní hráče, aby svedli mého švagra…“

„Nikoho jsem nenajímal a nikoho nesváděl,“ prohlásil Peavis zatvrzele. „Jenom jsem věděl, že Lawley sází na koníčky, dělá dluhy a vůbec žije na vysoké noze. Roztočil všechno, co mu vaše sestra dala už dřív, aby se dostal z peněžních nesnází. Tenkrát z toho vylezl jen taktak a nějaký čas se hazardu zdržel. Ale já jsem věděl, že to nebude trvat dlouho a pustí se do toho zas. Někdo bude mít kliku a získá akcie tohoto obchodu. Rozhodl jsem se, že bych to mohl být docela dobře já.“

„Nastražil jste past,“ prohlásila Mildreth opovržlivě.

„Dobrá, máte na to svůj názor,“ souhlasil Peavis, „možná jsem ho nalákal, ale spadl tam sám.“

Mason se podíval ke dveřím a uviděl Dellu Streetovou. „V pořádku, Peavisi, dosáhl jste svého. Sejdeme se u soudu a tam celou věc projednáme.“

„Mohli bychom se nějak dohodnout,“ navrhl Peavis.

„Ne,“ vykřikla rozhořčeně Mildreth.

Della Streetová zůstala stát u dveří, vyndala z kabelky blok, napsala něco na lístek a vešla do kanceláře. „Dobré odpoledne, slečno,“ pozdravil ji Peavis. „To vypadá, jako bych vpadl doprostřed nějakého jednání.“

„Taky že ano,“ řekla Mildreth.

Della podala Masonovi složený lístek. Rozbalil jej a četl: „Paní Dunkurková zaplatila účet. Nějaký muž se pro ni zastavil asi před hodinou.“

Mason podal lístek Mildreth.

Přečetla jej, podívala se rychle na Masona a odvrátila zrak.

„Lituji, Masone,“ přihlásil se Peavis, „ale neodejdu, protože jsem ještě neskončil.“

„A pročpak?“

„Čekám ještě na nějaké papíry. Aha, už je nesou.“

Dveře obchodu s květinami se otevřely. Vešel poručík Tragg a s ním asi pětačtyřicetiletá žena.

„To není ono,“ řekl Peavis, „spletl jsem se. Čekám na poslíčka.“

„Co je to za papíry?“ zeptal se Mason.

Peavis se usmál a potřásl hlavou.

Della Streetová si stoupla těsně k Masonovi a pořádně mu stiskla paži. Mason ucítil její stisk a povzbudivě se na ni usmál. Jakmile však uviděl výraz jejího obličeje, okamžitě obrátil pozornost k ženě, kterou do obchodu přivedl poručík Tragg.

Měla vysedlé lícní kosti, nepoddajné černé vlasy bez lesku a široká ústa s tenkými rty. Její oči hleděly skrze silné brýle klidně a sebevědomě.

„Pokladní?“ zamumlal Mason,

„Ano.“

„Jsou zde ještě nějaké jiné dveře?“ zjišťoval Mason a nenápadně se postavil tak, že se jeho široká rameny octla mezi Dellou a dveřmi.

Mildreth Faulknerová zavrtěla hlavou.

Peavis se díval zvědavě na Masona.

Kancelář byla umístěna za prodejnou. Její dvě stěny tvořily zároveň boční a zadní stěnu prodejny, další dvě byly ze dřeva a sahaly do výšky asi jednoho metru. Zbytek tvořila skleněná okna, rozdělená na tabulky o rozměrech pětadvacetkrát třicet centimetrů. Traggův pochod uličkou přes prodejnu vůbec neprozrazoval spěch a ani se nezdálo, že by věnoval nějakou pozornost skupince, která se shromáždila v kanceláři. V jeho klidném, neuspěchaném příchodu bylo něco hrozivého. Nic nemohlo být lépe vypočítáno na znervóznění kohokoliv, kdo má špatné svědomí, než stejnoměrný, zlověstný rytmus jeho kroků.

Dorazil ke dveřím kanceláře a podržel je ženě, která šla s ním. Vstoupila dovnitř.

„Zdravím vás,“ zahlaholil Tragg, „zdá se, že je tady menší sešlost.“ Nikdo neodpověděl.

„Mám něco, co chci projednat s vámi, Masone, a tak…“

„To je ta žena!“

Zděšený hlas pokladní, která při tomto obvinění přímo zaječela, prozrazoval, že ji Tragg neupozornil na to, koho tady doufá najít.

Mason konejšivě objal Dellu Streetovou kolem ramen a přinutil ji k mlčení stiskem paže. „Míníte tu ženu, která zkoušela inkasovat cestovní šeky?“ zeptal se, jako by o nic nešlo.

„Ať nám o tom něco řekne slečna Streetová,“ požádal Tragg.

Mason zavrtěl hlavou. „Není třeba.“

Tragg se zatvářil podrážděně.

„Je to ona, řekla pokladní tentokrát tišším hlasem, ale stejně přesvědčeně.

„Ovšemže je,“ poznamenal Mason nedbale.

„Obávám se,“ řekl Tragg, „že pokud slečna Streetová nebude moci celou záležitost uspokojivě vysvětlit, budu ji muset zatknout.“

„Z čeho ji obviníte?“

„Ze zpronevěry a padělatelství.“

„Přečtěte si pořádně zákoník, než si spálíte prsty, poručíku,“ poradil mu Mason.

Traggovi se nepodařilo ovládnout jistou podrážděnost. Bylo jasné, že očekával doznání přímo od Delly Streetové.

„Vy jste právník, Masone,“ řekl, „já se v zákonech moc nevyznám. Já jsem jen hloupý policajt. Patrně existuje nějaký paragraf, podle kterého vaše sekretářka může jít do obchodu, prohlásit se za Carlottu Lawleyovou a padělat její podpis na šeku, aby dostala peníze, aniž tím poruší jen jeden jediný zákon na světě.“

Mason řekl klidně: „Za prvé Della nedostala žádné peníze. Za druhé netvrdila, že je Carlotta Lawleyová. Řekla pouze, že má cestovní šeky, které chce proměnit za hotové peníze. Traggu, uvědomte si, že cestovní šeky jsou něco jiného než ostatní šeky. Neexistují platné cestovní šeky, které nejsou kryty penězi. Zaplatí se za ně při jejich nákupu a peníze zůstanou na kontě.“

„Předpokládám tedy, že je rovněž všechno v pořádku s tím podpisem paní Lawleyové,“ poznamenal Tragg.

Mason vytáhl z kapsy složený papír, který podepsala Carlotta Lawleyová, a podal jej Traggovi. Tragg si to přečetl a na okamžik se ušklíbl pevně sevřenými rty. Potom mu v očích vítězně zablýsklo. Složil dokument a strčil jej do své vlastni kapsy.

„V pořádku, Masone, tu výměnu beru.“

„Jakou výměnu?“

„Dostal jste z toho Dellu Streetovou, ale spadl jste do toho sám.“

„Do čeho?“

„Ten papír je buď podvržený, nebo jste se dopoledne sešel s Carlottou Lawleyovou.“

„Sešel jsem se s ní,“ přiznal Mason. „Tehdy mi podepsala ten dokument.“

„Uvědomujete si, co to znamená?“

„Co?“

„Napomáhal jste a naváděl ke spáchání zločinu.“

„Nemyslím, že by spáchala nějaký zločin.“

„Ale prchá před zákonem!“

„O tom mi nikdo nic neřekl.“

Tragg se ze všech sil snažil zachovat si rozvahu. „Dobrá, teď to tedy víte. Potřebuji ji.“

„Proč?“

„Protože já si myslím, že zločin spáchala.“

„Jaký?“

„Vraždu.“

„To je něco jiného,“ řekl Mason.

„Proto se vás teď ptám, kde je.“

Mason docela klidně začal: „Nemyslím si, že je vinna, ale vzhledem k vašemu prohlášení mi nezbývá, než vám sdělit, že včera v noci, zatímco jste hovořil s Mildreth Faulknerovou, uslyšel jsem přijíždět auto. Vyšel jsem na chodník a zjistil, že je to Carlotta Lawleyová. Uvědomil jsem si, že je natolik nemocná, že potřebuje okamžitý odpočinek a že námaha spojená s dlouhým výslechem by pro ni mohla být osudná. Poradil jsem jí, aby jela do hotelu Clearmont, zapsala se jako paní Dunkurková ze San Diega a počkala tam na mne. Zatím si měla podle možnosti co nejvíc odpočinout.“

V očích poručíka Tragga se nejdřív objevil výraz překvapené nevíry, ale brzy byl vystřídán vzplanutím hněvu. „K sakru, Masone, není tohle historka uplácána ze samých výmyslů, abyste mě navedl na falešnou stopu? Jestli ano, přísahám, že vás zatknu a odvleču na policejní ředitelství.“

„Nikam mě odvlékat nemusíte,“ pronesl Mason zlověstně.

„Kde je teď?“ zeptal se Tragg. „Pořád v hotelu?“

Mason pokrčil rameny a odpověděl: „Všechno jsem vám řekl. Když jsem vcházel do této kanceláře, byla paní Dunkurková, pokud vím, pořád v hotelu Clearmont.“

Dveřmi květinářství vešel spěšně někdo v uniformě. Byl to poslíček, který vtrhl do kanceláře, nechal za sebou otevřeno a zeptal se: „Je tady pan Peavis?“

„Ano,“ ušklíbl se oslovený.

Hoch mu podal nějaké složené listiny, které Peavis okamžitě předal soudnímu úředníkovi. Ten spustil: „Pane Masone, předávám vám tímto obsílku *duces tecum*, kterým se váni nařizuje, abyste se dostavil k soudu v době určené soudním předvoláním ve věci Peavis versus Faulknerovo květinářství, s. r. o. Upozorňuji vás, že toto předvolání vám přikazuje, abyste k soudu přinesl akcie, které jsou ve vašem vlastnictví nebo pod vaší kontrolou a které obžalovaná společnost vydala jisté Carlottě Faulknerové, provdané Lawleyové.“

Hněv z Traggovy tváře zmizel. Usmál se a jeho úsměv se vzápětí změnil v úšklebek. Podíval se souhlasně na Peavise, potom na Masona: „A teď jste v bryndě, doktůrku!“ Přešel k telefonu, vytočil číslo a začal mluvit: „Poručík Tragg z oddělení vražd. Potřebuji něco zařídit a pověřuji tím seržanta Mahoneye. Ať jede okamžitě do hotelu Clearmont. Může si vzít pár rádiovozů. Bydlí tam nějaká paní Dunkurková ze San Diega. Potřebuji ji, a to hned.“

Praštil telefonem a řekl pokladní: „To je všechno, slečno Nortonová. Můžete se vrátit do práce.“

Věnoval Masonovi rychlý pohled. Na okamžik se triumf v jeho očích změnil v sympatii. „Pěkný průšvih,“ poznamenal, „ale koledoval jste si o to.“ Rozrazil dveře zasklené kanceláře a téměř poklusem proběhl obchodem.

11. KAPITOLA

Poručík Tragg s detektivem Copelandem seděli v zadní místnosti jednoho dragstóru. Billy Copeland si četl v časopise s kriminálními příběhy, který si vzal na pultu s novinami. Pamětník Copeland bral všechno s neochvějným klidem. Často říkal: „Viděl jsem je přicházet

a odcházet. Když jsem je chytil, nadřízení mě chválili, když mi vyklouzli, posílali mě do horoucích pekel. Je to práce jako každá jiná a nemůžete ji dělat, když jste rozčilením celí bez sebe. Však se dočkáte.“

Poručík Tragg byl nervózní. Velice často vyhlížel obdélníkem barevného skla, kterým prodavač léků viděl do jasně osvětleného obchodu. Pečlivě si prohlížel každého zákazníka a mezitím nervózně rázoval po místnosti nebo se díval na dveře, jako by chtěl přilákat svou oběť soustředěným pohledem.

Prodavač vzal recept a řekl: „Nemusíte mít obavy, poručíku. Znám ho osobně. Jestliže sem přijde, bude chtít lék na recept. Budete mít spoustu času.“

Billy Copeland vzhlédl od svého časopisu a změřil si Tragga s výrazem nelibosti nad tím, že byl vytržen z něčeho příjemného, podobně jako si kráva na pastvě prohlíží nějaký pohybující se předmět, který ji ruší v přežvykování. Zdálo se, že vůbec nedovede pochopit Traggův neklid.

Tragg se během pěti minut už podruhé podíval na hodinky. „Nemůžu už tady déle ztrácet čas. Stejně je to jen výstřel naslepo.“

Copeland položil krátký, tlustý prst na řádek, který četl naposled. „Já to zvládnu, poručíku. Buďte u telefonu a půl minuty po tom, co ho chytnu, to budete vědět.“

Tragg unaveně souhlasil: „Asi to tak budu muset udělat. Chtěl jsem…“ Zmlkl, protože do obchodu vešel spěšně muž v proužkovaném dvouřadovém obleku a řekl velice zřetelným hlasem dívce, která k němu vykročila od pultu s cigaretami, že potřebuje něco na recept.

Tragg se obrátil na prodavače: „Podíval byste se laskavě?“ Muž nahlédl přes Traggovo rameno, potom ho lehce odstrčil stranou, aby lépe viděl. „To je váš muž,“ řekl prostě.

Tragg dlouze vydechl. Copeland se chystal zavřít časopis, pak ho ale napadlo něco lepšího a položil ho otevřený, obálkou vzhůru, na roh stolu, na němž se psaly recepty.

Tragg vydával rychle příkazy. „Já vyjdu bočními dveřmi. Dejte mu recept okamžitě, nenechávejte ho čekat. Jakmile vykročí ke dveřím, běžte, Bille, za ním a začněte ho sledovat. Máte venku svoje

auto a já taky. Neměl by nám utéct, ale neponecháme nic náhodě. Jakmile budeme vědět, kam míří, předjedu ho. Když si vás všimne, nebo když se začne chovat, jako by měl nějaké podezření, dvakrát zatrubte. Já se mu postavím do cesty a sbalíme ho.“

„Fajn,“ řekl Copeland.

Prodavač vyšel za pult a za okamžik se vrátil s receptem. „Je to hodně silný povzbuzující prostředek pro srdce. Ten člověk velice spěchá, prý je to naléhavé.“

Copeland si urovnal vázanku a přihladil kabát, který mu trochu odstával na boku. „Vemte si ten časopis, jestli chcete, pane,“ vybídl ho prodavač a Copeland poděkoval, sroloval časopis a strčil ho do podpaží. Poručík Tragg vyklouzl postranními dveřmi do uličky, došel k průčelí dragstóru a nasedl do svého auta.

Nemusel čekat ani dvě minuty. Jeho muž naskočil do buicku a nastartoval. Hned za ním se ve dveřích dragstóru objevil Copeland s časopisem pod paží, přešel chodník a nacpal svá široká ramena za volant svého autíčka.

Tragg vyrazil první. Ve zpětném zrcátku viděl, že buick jede hned za ním, a z toho, že se držel hodně vlevo, usoudil, že řidič hodlá odbočit doleva. Tragg ukázal, že bude odbočovat doleva, a opatrně vjel na křižovatku, aby počkal, až bude mít volno. Auto za ním se přiblížilo těsně k jeho nárazníku a Tragg spatřil svého muže docela zblízka. Billy Copeland se připlížil ve svém autíčku a ani se neobtěžoval dát signál o změně směru. Lawley spěchal. Pokusil se dostat před Tragga a ten ho nakonec nechal předjet a jel těsně za ním. Copeland se přizpůsobil změněným podmínkám a držel se za Traggem.

Tragg pozoroval muže před sebou a byl přesvědčen, že nemá ani tušení o tom, že ho sledují. O několik bloků dál měl možnost dostat se opět dopředu, ale Lawley hned nato prudce odbočil doprava. Tragg pokračoval svým směrem a viděl, že Copeland je jejich oběti v patách.

Na další křižovatce odbočil Tragg rovněž doprava a jel k první příčné ulici. Sledované auto nikde neviděl, proto popojel o jeden blok a uviděl Copelandův vůz parkovat uprostřed bloku. Po modrém buicku nebylo ani stopy.

Tragg prudce stočil své auto k protějšímu chodníku a zaparkoval proti Copelandovu kupé.

Copeland vystoupil a ploužil se přes cestu.

„Máte ho?“ zeptal se Tragg a snažil se potlačit nervozitu v hlase.

„Ale jo, je támhle,“ řekl nedbale Copeland.

„Kde?“

„V tom domku. Zabočil na příjezdovou cestu a zajel ke garáži. Zastavil jsem asi dvacet metrů za ním a čekal jsem, jestli si toho všimne. Ale myslím, že ne.“

„Kam šel?“

„Dovnitř, zadními dveřmi.“

Bylo asi čtvrt hodiny po západu slunce a chladné stíny se tiše snášely do houstnoucího šera. Tu a tam v domech svítila světla, ale v oknech malého domku byla tma.

„Jděte dozadu,“ přikázal Tragg. „Zaklepejte na dveře a řekněte, že si potřebujete prohlédnout anténu. Jste od rozhlasové společnosti a někde v sousedství něco není v pořádku. Já půjdu k předním dveřím a silně zazvoním, zrovna když s ním budete mluvit. Měl by přejít dopředu a pravděpodobně nechá zadní dveře odemčené. Běžte dovnitř, a kdybych měl nějaké problémy, čapněte ho a nijak se s ním nemazlete.“

„Fajn,“ souhlasil Copeland.

Tragg mu dal deset vteřin náskok, potom přešel po chodníku, vystoupil po schůdkách na verandu tmavého domu a poslouchal. Slyšel kroky a domníval se, že slyší zezadu hlasy.

Stiskl tlačítko zvonku, počkal chvilku a stiskl znovu. Zvonil dlouze a naléhavé.

Ke dveřím se přiblížily kroky. Tragg si připravil zbraň, kterou měl v podpažním pouzdře. Zrovna si upravoval vázanku, když se otevřely dveře a Bob Lawley řekl: „Co si přejete?“

„Vy jste se zrovna nastěhovali, že ano?“

„Do toho vám nic není.“

„Ale ano, mládenče, já jsem z berňáku.“

„Tento dům je zařízený a byl jako zařízený pronajat. Nechci být vyrušován a…“

Tragg se podíval dozadu za Lawleye a pár kroků za ním spatřil Copelanda, plížícího se chodbou jako kočka.

„Nemám čas na zbytečné řeči," uzavřel Lawley a chystal se zavřít dveře. Tragg mezi ně strčil nohu, kývl na Copelanda a oznámil: „Lawleyi, jste zatčen."

Muž ucouvl, a jakmile se Tragg vedral do dveří, dal se na útěk. Okamžitě ovšem narazil na obrovitého Copelanda, který ho uchopil do svých paží jako do svěráku. „Je to dobrý, poručíku," řekl naprosto nevzrušeně.

Tragg vytáhl z kapsy pouta, a zatímco se Bob snažil uvolnit ze sevření, zacvakl mu je kolem zápěstí.

Jakmile Bob Lawley ucítil na kůži dotek studeného kovu, začal sebou divoce a hystericky zmítat. Tragg škubl řetízkem, který spojoval obě části pout, a ta bolestivě sevřela zajatcova zápěstí.

Když se Lawley, bledý bolestí a bezmocným vztekem, trochu uklidnil, Tragg mu řekl: „Lawleyi, buďte rozumný. Kde je vaše žena?"

„Je… v ložnici."

„Dobrá, půjdeme si s ní pohovořit," řekl Tragg.

„Co jí chcete říct?"

„Chci jí položit několik otázek."

Lawley těžce oddychoval po boji a díval se zachmuřeně a vzdorně, „To nemůžete."

„Proč ne?"

„Ona… nemůže s nikým mluvit."

Tragg se na okamžik zamyslel a potom řekl: „Lawleyi, povím vám, co teď s vámi udělám. Chci vám dát šanci."

Lawleyova tvář vyjadřovala opovržení a nedůvěru.

„Sundám vám tyhle náramky," pokračoval Tragg, „a půjdeme do ložnice. Vy představíte tady Copelanda a mne jako svoje kamarády, na které jste náhodou narazil, když jste šel pro léky. Řeknete jí, že já bych vám mohl pomoci z bryndy, a pak budete pěkně zticha a necháte mě se vyptávat."

„Co z toho budu mít?"

„Dohlédnu, abyste dostal spravedlivý trest, ani moc mírný, ani moc tvrdý."

„Ne že byste se předal.“

„Okay, zkoušel jsem to s vámi po dobrém. Když nedáte jinak, šlápneme do toho zostra.“

„Jakpak?“

„Nechte se překvapit. Vaše situace vám rozhodně nedovoluje klást podmínky.“

Bob Copeland se sehnul a chtěl zvednout časopis, který mu upadl, když sevřel Lawleye. Lawley zaklel a pokusil se prudce kopnout Copelanda do obličeje. Copeland zachytil kopanec ramenem a začal se narovnávat, potom si to rozmyslel, zvedl časopis a zaťal pěst.

Tragg si stoupl mezi ně. „Bille, teď ne. Jenom ho hlídej a drž ho v klidu.“

Copeland si povzdechl, rozevřel pěst a oprášil si prsty rameno. Pak bohorovně přitakal: „Samozřejmě, poručíku.“ Šťouchl Lawleye ke zdi a Tragg mu vyndal z kapsy krabičku s léky.

„Co chcete dělat?“

„Ty drž hubu,“ řekl Copeland, popadl Lawleye za límec košile a zakroutil jím.

Hned druhé dveře, které Tragg zkusil, vedly do ložnice. Záclony byly zatažené, takže v místnosti byla tma. Tragg zůstal stát hned u dveří a čekal, až se jeho oči přizpůsobí příšeří v pokoji. Uslyšel přerývané oddechování a ženský hlas řekl namáhavě: „Bobe.“

Tragg postoupil kupředu. „Váš manžel mě požádal, abych vám co nejrychleji donesl léky,“ řekl.

„Kde… kde je?“

„Musel jít zařídit nějakou neodkladnou záležitost. Bude tady hned, ale chtěl, abyste měla ten lék okamžitě.“

„Ano… lék pro případ nouze… vypotřebovala jsem jej minulou noc…“

Tragg našel světlo u postele. Rozsvítil je a rozbalil léky. Byly dva, ampulka, která se měla rozbít a vdechovat, a prášky v kapslích. Podle návodu se měly vzít dva a pak každou půlhodinu po jednom, dokud jich nebude šest. Potom se měly brát po jednom každé dvě hodiny. Tragg přinesl z koupelny sklenici vody a podal ženě prášky. Okamžitě je spolkla. Potom nasel v koupelně ručník, rozbil ampulku a podržel ji nemocné pod nosem.

Pět minut nikdo z nich nepromluvil. Tragg stál a pozoroval ji. Začala trochu lehčeji dýchat. Usmála se na něho statečně, ale její ústa s chvějícími se rty prozrazovala slabost. „Tohle všechno je z těch nesnází, co teď máme. Myslím, že to jsou hlavně nervy. Už se cítím líp, děkuji vám.“

Tragg si přistrčil židli k lůžku a posadil se. „Nechci vám dělat starosti, paní Lawleyová,“ začal.

Podívala se na něho s údivem.

„Musím se vás na něco zeptat a nechci, aby vás to moc namáhalo.“

„Kdo jste?“

„Snažím se zjistit, co se včera v noci doopravdy stalo. Patrně víte, že na vašeho manžela byl vydán zatykač.“

„To… to jsem nevěděla.“

„Jestliže to udělal váš manžel nebo vy,“ pokračoval Tragg, „nechci, abyste o tom mluvila. A jestli se cítíte slabá, nemusíte se o mluvení vůbec pokoušet. Ale kdybyste přece jen mohla odpovědět na několik otázek, velice by to pomohlo.“

„Komu?“

„Vašemu manželovi, pokud je nevinný, vaší sestře i vám.“

Přikývla.

„Ale abyste mi rozuměla správně,“ spěchal ji ujistit Tragg, „na moje otázky nemusíte odpovídat.“

Nejistě se pohnula na lůžku.

Z chodby, kde Copeland zadržoval Lawleye, bylo slyšet zvuky krátkého boje, zdušený výkřik a pak nastalo ticho.

Tragg byl velice pohotový. „Stěhováci přivezli nějaké věci, které váš manžel koupil.“

„Aha,“ řekla a opřela se se zavřenýma očima o polštář. „Nemusel nic kupovat. Je to pořád ještě kluk. Peníze ho zrovna pálí v kapse.“ Pleť na jejím obličeji měla smetanový nádech, ale pod ním prosvítal odstín modři, kterého si Tragg všiml už dřív.

Začala dýchat lehčeji a zdálo se, že usíná. Tragg vyšel po špičkách z místnosti a šel za Copelandem, který pořád ještě pevně držel Lawleye. Lawleyovi začínalo pěkně otékat oko.

„Vezmi ho do auta, Bille,“ přikázal Tragg.

Copeland sevřel ještě pevněji límec Laeyovy košile. „Tak, kamaráde, slyšels, co říkal šéf. Jdeme!“

Lawley už nekladl žádný odpor a dal se odvést k autu. Tragg se vrátil do ložnice a posadil se.

Asi za čtvrt hodiny otevřela paní Lawleyová oči. „Už se cítím líp. Jste lékař?“

„Ne,“ odpověděl Tragg, „jsem vyšetřovatel.“

„To znamená soukromý detektiv?“

„Spíš veřejný.“

Chvilku uvažovala. „Jste tedy policista?“ zeptala se.

„Ano.“

Zoufale se snažila vzpřímit. „Neberte si to tak, paní Lawleyová,“ uklidňoval ji Tragg. „Jenom se snažím zjistit pravdu.“

„Co chcete vědět?“

„Jak se mohlo stát, že jste odnesla ty akcie z místa vraždy, paní Lawleyová?“

Opět zavřela oči. „Jaké vraždy?“

Tragg sevřel ruce. Hluboce si povzdechl, na okamžik zaváhal a potom řekl: „Našli jsme ty akcie u pana Masona. Řekl, že jste mu je dala vy.“

Otevřela oči a zakašlala. „To řekl?“

„Ano.“

„Sám mi to navrhl.“

„Já vím. Proč jste je vzala?“

„Byly moje.“

„Byl Lynk mrtev, když jste přišla do jeho chaty?“

„Ano.“

Otevřela oči, pak znovu přivřela chvějící se víčka. „Jsem velice unavená,“ zašeptala.

„Můžete si chvilku odpočinout,“ navrhl Tragg.

„Zdá se, že jste hodný člověk,“ řekla ospale. „A poctivý. Představovala jsem si policii jinak. Vy jste… hodný.“

„Odpočiňte si, paní Lawleyová,“ řekl znovu. Pevně sevřené ruce ho rozbolely, měl je vlhké potem. K čertu, koná přece jen svou povinnost. Když vyšetřujete zločin, musíte hrát podle toho, jaké karty padnou.

„Velice… hodný… člověk,“ zamumlala žena na lůžku.

12. KAPITOLA

Della Streetová řekla Masonovi, když odcházeli z květinářství Mildreth Faulknerové: „Myslíte, že celou dobu věděl, že já jsem se pokoušela proměnit ty šeky?“

„Zřejmě to považoval za možné. Pěkně mě doběhl, čert aby ho vzal!“

Nasedli do Masonova auta. Mason nastartoval a zuřivě zařadil zpátečku.

„Ale jak to mohl vědět?“

„Dal si dohromady dvě a dvě. Věděl, že se snažím chránit paní Lawleyovou, dokud se situace nevyjasní, a taky věděl, že se do toho snažím namočit Boba Lawleye.“

„Myslíte, že Lawley bude mluvit, až ho Tragg vypátrá?“

„Ten?“ odpověděl Mason pohrdavě. „Samozřejmě že bude mluvit. Tyhle typy znám moc dobře. Nejdřív se bude vytahovat, co udělá a co neudělá. Bude tvrdit, že ho mohou utlouct nebo vláčet divokými koňmi, ale nedostanou z něho ani slovo. Potom se sesype, vyzvaní všechno, co ví, a bude se snažit přehrát ten malér na svoji ženu.“

„Proč paní Lawleyová odešla z toho hotelu?“

„Nejste nějak moc zvědavá?“ prohodil Mason. Zastavil na červenou a kývl na kamelota, který prodával večerník. „Ostatně tady je odpověď.“

„Myslíte, že si dala inzerát?“

„Ona ne, ale on, ten pitomec!“

„Myslela jsem, že jste jí nedal žádné noviny.“

„Řekl jsem jí, aby je nečetla. Ale nařídit něco nějaké ženské, to je totéž, jako vsadit si v ruletě.“

Naskočila zelená. Mason podal chlapci čtvrťák, vzal noviny a podal je Delle.

„Hledejte v inzerátech *Došlo po uzávěrce*.“

Prodíral se pomalu hustým provozem a Della prohlížela noviny.

„Tady to je,“ oznámila.

„Přečtěte to.“

„Carlo, jsem bez sebe strachem, co je s tebou, drahoušku. Zatelefonuj na číslo Grayview 6-9841 a řekni mi, že jsi v pořádku. To je všechno, co chci vědět. Všechno zvládnu, jen když budeš v pořádku.“

„A značka?“

„Miláček.“

„Zatracený blbec!“

Mason uviděl volné místo u chodníku. Zastavil těsně za požárním hydrantem a řekl Delle: „Na rohu je drogérie. Zavolejte Drakeovu detektivní agenturu. Chci vědět, kdo je v telefonním seznamu pod Grayview 6-9841.“

„Nemohla bych zkusit vytočit to číslo a…“

„Ne,“přerušil ji, „Drake je na tyhle věci specialista a ví, jak na to.“

„Jak dlouho mu to bude trvat?“

„Pravděpodobně jen několik minut.“

„A potom pojedeme do kanceláře?“

„Nikoliv. Potom poctíme návštěvou pana Sindlera Colla.“

Della vyskočila z auta a šla rychle do drogérie. Za několik minut byla zpátky.

„Pracuje na tom,“ hlásila. „A tady je pár věcí, které jste po něm chtěl. Zapsala jsem je těsnopisem.“

„Dobrá, pojedeme a vy mi je předčítejte.“

Nastartoval vůz. Della otevřela svůj blok a luštila různé vlnovky a smyčky.

„Peavis, chlap, se kterým nejsou žádné žerty, hrabe oběma rukama. Obchodem s květinami se zabývá od osmadvacátého roku. Předtím dělal v lihovinách. Tam měl nějaké trable s chlápkem, který se jmenoval Frank Lecklen a pokusil se ho obrat o nějaké zboží. Lecklen se ocitl ve špitále s dvěma kulkami v těle, ale nepromluvil. Policii tvrdil, že se postřelil sám. Peavis ho navštěvoval a platil mu doktora a zvláštní ošetřovatelku. Lecklen je nyní znám pod jménem Sindler Coll. Esther Dilmeyerová, třiadvacetiletá, animírka v baru a hráčském doupěti. Její minulost není bez poskvrny. Byla propuštěna z Rockawayské čokoládovny pro porušování kázně a nedodržování předpisů – zdá se, že snědla bonbónů za víc peněz, než si vůbec

vydělala. Potom pracovala v dílně, kde se přešívaly košile. Šéfka na ni začala žárlit. Pak se setkala s Irmou Radinovou, která pracovala ve Zlatém rohu. Irma dřív dělala s Esther v čokoládovně. Představila ji Lynkovi. Esther mu padla do oka, a tak začala pracovat v jeho podniku na procenta. Coll se s ní blíže spřátelil asi před třemi měsíci. Ona do toho spadla až po uši, ale Coll za nějaký čas ochladí. Patrně měl zástoj jinde, ale dělal s tím velké tajnosti. Zdá se, že nikdo neví, co je ta druhá zač.

Paul Drake říká, že je to zatím všechno, co mohl sehnat, ale že na tom pracuje dál. Pomůže vám to nějak, šéfe? Je toho dost?“

„Ať se propadnu, jestli to vím, Dello. Všechno to do sebe zapadá. Ta Irma Radinová ji tedy zná opravdu dobře… Proto se chovala tak divně, když ji Tragg zpovídal ve Zlatém rohu. Myslím, že je taky pěkně udělaná do Colla. Ten chlap musí být pro ženské úplný magnet… Zkrátka budeme koukat, abychom viděli.“ A Mason věnoval svou pozornost řízení.

U Collova domu vyzval Dellu, aby raději počkala venku, a zazvonil na zvonek s Collovým jménem.

Žádná odezva.

Po chvilce stiskl tlačítko s nápisem *Správce*. Bzučák dal znamení, že dveře jsou otevřené. Mason vešel do domu, přešel přes halu, dal se doleva a zazvonil u bytu správcové. Paní Farmerová otevřela, a jakmile ho poznala, celá se rozzářila. Strávila zřejmě nějakou dobu v salónu krásy a její pevně stažená, apartně oblečená postava byla úplně jiná než ochablé, do kimona zahalené tělo den předtím.

Mason dal najevo překvapení. „Vypadáte prostě báječně!“

Uculila se a stydlivě řekla: „To je od vás laskavé.“

Mason opět využil svého dřívějšího spojení s Traggem.

„Nevíte, kde je Coll?“

„Ne, ale myslím, že doma není.“

„To si myslím taky, neozývá se totiž.“

„Mám dojem, že nebyl doma celý den. Šel ven kolem deváté dopoledne.“

„Sám?“

„Ne, s nějakým mužem.“

„Nevíte, kam šel?“

„Ne.“

„Rád bych si prohlédl jeho byt. Máte univerzální klíč?“ zeptal se tak samozřejmě, že vůbec nezaváhala.

Collův byt byl typickým příkladem levné zařízené garsoniéry. V pokoji nebylo nic, co by vypovídalo o osobnosti jejího obyvatele, ani zde nebyla žádná stopa, která by naznačovala, kam mohl Coll jít.

„Uklízí mu někdo?“

„Ano, denně.“

„Zřejmě nebyl doma od té doby, co se tady uklízelo.“

Správcová se podívala na prázdné, vyleštěné popelníky a přikývla.

„Kouří cigarety?“

„Myslím, že ano.“

Mason si všiml telefonu, který stál u dveří, a podíval se zběžně na číslo. Byl to Southbrook 2-4304.

V bytě si teprve správcová uvědomila, v jak prekérní situaci by se octla, kdyby se Coll vrátil, a že svou spolupráci možná poněkud přehnala. „Předpokládám,“ řekla rychle, „že si to tu chcete jen prohlédnout. Nechtěla bych, aby se tady s něčím hýbalo.“

„Ale ne,“ ujistil ji Mason. „Samozřejmě se ničeho nedotknu. Myslel jsem si jenom – prostě že se mu mohlo něco stát.“

„Chápu.“

Naznačila, že mu chce otevřít dveře, a významně zakašlala, když začínala mít pocit, že zůstává v bytě příliš dlouho.

Mason pochopil její narážku a vyšel na chodbu. Správcová zaklapla dveře a poznamenala: „Doufám, že se o tom pan Coll nedozví. Asi by se mu to nelíbilo.“

„Nemusíte mu nic říkat,“ ujistil ji Mason. „Já mu taky nic neřeknu.“

Dole v hale jí poděkoval, podotkl, že si musí zatelefonovat, a zmizel v kabině. Vytočil číslo kanceláře Paula Drakea. Paul tam nebyl, ale jeho sekretářka mu oznámila, že má pro něho to číslo, které ho zajímalo.

„Komu patří?“ otázal se Mason.

„Je to účastnická stanice jakési Esther Dilmeyerové, Molay Arms Apartments.“

Mason tiše hvízdl a pak řekl: „Výborně. Díky.“

Zavěsil a zavolal pracovnu doktora Wilmonta.

„Kdepak je pacientka?“ zeptal se.

„Která? Ta se srdcem? Viděl jsem ji naposled dnes dopoledne. Nevěděl jsem, že chcete.“

„Ta ne. Ta s otrávenými bonbóny, Esther Dilmeyerová.“

„Pořád v nemocnici.“

„Jste si tím jist?“

„Ano.“

„Nemohla by odejít z nemocnice bez vašeho vědomí?“

„V žádném případě.“

„Ani kdyby ji náhodou někdo nechal vyklouznout, aniž byste vy o tom něco věděl?“

„Ne v této nemocnici,“ řekl doktor Wilmont důrazně. „Běží jako hodinky. Pokud vím, slečna Dilmeyerová stále ještě spí. Mají nařízeno, aby mě okamžitě uvědomili, kdyby došlo k nějaké změně.“

„Snad byste měl raději zavolat a ověřit si, zda tam opravdu je.“

„To není třeba,“ namítl doktor Wilmont nedůtklivě. „Je tam. Stoprocentně za to ručím.“

„A nemohla se nějak vyplížit a…“

„Taková možnost prostě neexistuje. Půjdu tam, jakmile tady skončím ordinaci. Když budete chtít, můžete mi zavolat.“

„Za jak dlouho?“

„Počkejte chvilku, podívám se, kolik pacientů máme v čekárně. Sestři, kolik jich tm je? … Dva… Haló, Masone, mohlo by to být za patnáct neb dvacet minut.“

„Výborně. Možná že tam zajedu.“

Zavěsil a přisedl si k Delle Streetové do auta. „Mám tu adresu, Dello.“

„Kdo to je?“

„Esther Dilmeyerová, Molay Arms.“

„Ale já jsem myslela, že slečna Dilmeyerová je pořád v bezvědomí?“

„To taky je,“ odvětil Mason. „Podle tvrzení doktora Wilmonta stále ještě spí.“

„Tomu nerozumím.“

„Je to jasné jako facka. Přece víme, že Bob Lawley je na ženské. Když se zapletl do té nehody, byla s ním Esther Dilmeyerová, blonďatý magnet Zlatého rohu. Pracovala pro Lynka a Sindlera Colla a ti zase pro Peavise. A šlo o velké peníze. Už se vám to rýsuje? Přirozeně si ani Boba Lawleyeho nedržela moc od těla.“

„Myslíte, že měl klíč od jejího bytu?“

„Samozřejmě že ano,“ prohlásil Mason. „Když si včera večer uvědomil, v jakém je průšvihu, utíkal rovnou do jejího bytu. Přesně to odpovídá jeho povaze a mělo mě to napadnout. Je to prostě ten typ, který potřebuje, aby ho nějaká žena hladila po čele a utěšovala ho a říkala mu, že všechno bude dobré, že ona se za něho obětuje a podobné nesmysly.“

„Ano,“ souhlasila Della zamyšleně. „Všechno, co dělá, odpovídá tomuto typu lidí.“

„Šel tedy do jejího bytu,“ pokračoval Mason. „Esther tam nebyla. Uvelebil se tam jako doma. Podal telefonicky inzerát, nechal jej připsat Esther na účet, usadil se a čekal. Carlotta neuposlechla mých příkazů, obstarala si noviny a prohlédla si inzeráty. Možná že měli s manželem takovou dohodu, že v případě nutnosti použijí tohoto způsobu, někteří lidé to tak dělají. A možná se tam podívala jen náhodou. Zkrátka vzala telefon a zavolala Boba.“

„A co udělal on?“

„Šel a odvezl ji.“

„A co pak?“

Mason si pohladil bradu. „V tom je právě ten háček. Pojedeme a uvidíme, co se dá dělat, Dello.“

Vyrazili k Molay Arms. Mason zkusil zazvonit u bytu Esther Dilmeyerové, nikdo se však neozval, a tak nezbývalo než přivolat správcovou. „Vzpomínáte si na mě? Byl jsem tady včera v noci, u toho případu otravy…“ připomněl jí.

„Ale ano, vzpomínám si na vás,“ odpověděla správcová s úsměvem.

„Chtěl bych vzít pár věcí z bytu slečny Dilmeyerové a zanést jí je do nemocnice. Budete tak hodná a půjčíte mi univerzální klíč?“

„To nepůjde,“ řekla rozpačitě, „ale vyjedu s vámi nahoru a počkám, než si vezmete, co potřebujete.“

„To bude výborné,“ souhlasil Mason, aniž dal najevo třeba jen stín zklamání.

Vyšli po schodech nahoru. Mason šel u zdi, takže jakmile otevřela dveře, vešel do pokoje jako první.

V bytě nikdo nebyl.

„Co byste potřeboval?“ zeptala se správcová.

„Její noční košili, pantofle a nějaké toaletní potřeby. Moc se v tom nevyznám, ale snad to všechno najdu.“

„Ale já vám opravdu ráda pomůžu! Myslím, že někde v šatně má kufřík. Ano, tady je. Jen si klidně sedněte a já už to nějak posbírám. Jak je jí?“

„Moc vám děkuji, jste opravdu laskavá. Už je jí líp.“

Mason se rozhlédl po bytě. Policie posypala práškem telefon, stůl a kliky u dveří, aby se daly sejmout případné otisky prstů.

Popelníky byly plné nedopalků cigaret, ale nedalo se zjistit, zda tady zůstaly po policistech, kteří prohlíželi byt, nebo zda to je důkaz pozdější návštěvy.

Zatímco správcová pečlivě ukládala věci do kufříku, Mason si důkladně prohlédl nedopalky. Patřily cigaretám celkem tří známých druhů. Na cigaretách jedné značky byly otisky rtěnky, na ostatních dvou ne. Nedopalky s rtěnkou byly jen čtyři, druhých patnáct patřilo k dalšímu druhu a dvaadvacet k třetímu. Ty zřejmě kouřil nervózní kuřák, byly vykouřené sotva do poloviny.

„Potřebujete ještě něco?“ zeptala se správcová.

„Ne, děkuji, to je všechno. Nevíte, jestli tady někdo dneska byl?“

„Dnes? Ne, myslím, že ne.“

„Ani policie?“

„Ne, skončili včera v noci – vlastně dnes brzy ráno.“

„A uklízečka?“

„Chodí jednou týdně. Jinak si slečna uklízí sama.“

„A kdy se odbývá ten týdenní úklid?“

„Obyčejně v sobotu.“

„Mockrát děkuji,“ řekl Mason nakonec, „povím slečně Dilmeyerové, jak jste mi pomohla.“

Vyšel z domu s kufříkem v ruce, hodil jej do auta a podotkl: „Asi budeme muset jet do nemocnice.“

Bylo za deset minut půl šesté, když tam dorazili. Doktor Wilmont byl již na místě.

„Pacientka je stále zde?“ otázal se Mason.

„Pacientka je stále zde.“ opáčil doktor Wilmont. „Před čtyřiceti minutami se probrala, a ačkoliv je ještě trochu nesvá, myslí jí to docela dobře.“

„Ví o tom policie?“

„Ještě ne.“

„Myslel jsem, že chtěli, abyste je okamžitě uvědomili, jakmile…“

„To ano. Ale já jsem nařídil, že informace o stavu pacientky se mají podávat mně a nikomu jinému a že nesmí přijmout žádnou návštěvu, dokud já osobně nezkontroluji její stav. V nemocnici je zkrátka pánem doktor.“

„To je báječné,“ poznamenal Mason. „Byl by z toho nějaký malér, kdybych vklouzl dovnitř a na něco se jí zeptal, ještě než přijde policie?“

„Z toho by byl velký malér,“ odsekl doktor Wilmont. „To přece víte zrovna tak dobře jako já. Vrhlo by to na mne špatné světlo a taky by to uškodilo nemocnici. Do jisté míry mohu na vlastní zodpovědnost i neuposlechnout příkazů policie, jde-li o dobro pacienta.“

„Nesmírně si vážím vašich zásad a vaší profesionální morálky, doktore,“ usmál se Mason. „Vy víte, jak to v nemocnici chodí a já ne. Jak se mohu dostat k Esther Dilmeyerové dřív než policie, abyste z toho neměl naprosto žádný malér?“

„Musel byste to udělat bez mého vědomí,“ odpověděl doktor Wilmont pohotově.

„A taky bez vědomí sestřičky, která má službu?“

„Samozřejmě.“

„A vaše instrukce jsou naprosto nekompromisní, takže je nelze nějak obejít?“

„To je úplně nemožné.“

Mason si zapálil cigaretu.

Doktor Wilmont pokračoval: „Zavolám teď sestru, která má službu, do doktorského pokoje, aby mi přinesla pacientčinu kartu. Pacientka leží v pokoji číslo 319. Potom pošlu sestru dolů do lékárny

s receptem. Lék se bude muset připravovat, takže to chvilku potrvá. Opravdu, lituji, že vám nemohu dovolit promluvit si s pacientkou, ale je to naprosto vyloučeno. Tudy, prosím.“

Popadl Masona za paži a odvedl ho ke stolku, u kterého seděla služba. „Slečna Dilmeyerová nesmí mít žádnou návštěvu, dokud s ní nepromluví policie, a ta s ní nebude mluvit, dokud k tomu nedám svolení,“ řekl přísně doktor.

„Tak to přece máme nařízeno,“ odpověděla žena.

Doktor Wilmont se obrátil k Masonovi. „Lituji, Masone, ale sám vidíte, jak to vypadá.“

„Díky, doktore, respektuji vaši autoritu. Řeknete mi laskavě, kdy ji budu moci navštívit?“

Wilmont odmítavě zavrtěl hlavou. „Pane, to vám nemohu říci v žádném případě. Jsem pouhý lékař. Jakmile bude schopna s někým promluvit, uvědomím policii. Od té chvíle, pokud nebude ohroženo její zdraví, nebudu mít na její návštěvy nejmenší vliv. To bude jen a jen věcí úřadů. Sbohem, pane Masone.“

„Sbohem, doktore,“ rozloučil se Mason a obrátil se k odchodu. Doktor Wilmont odkráčel rychlými, pružnými kroky k výtahu. Mason se vydal směrem ke dveřím, zašel do telefonní kabiny, počkal, až se služba u stolku otočí zády a vyjel výtahem do třetího poschodí. Našel pokoj Esther Dilmeyerové a počkal na chodbě, dokud neuviděl odcházet sestru, která nesla nějaké papíry sepnuté kancelářskou sponkou. Pak vešel do předpokoje a otevřel lítačky.

Esther Dilmeyerová seděla v posteli a popíjela horkou kávu. Podívala se na něho a řekla: „Ahoj.“

„Jak se cítíte?“ zeptal se Mason, přešel pokoj a sedl si na kraj postele.

„Ještě přesně nevím. Kdo jste?“

„Jmenuji se Mason.“

„Perry Mason?“

„Ano.“

„Mám dojem, že jsem vám něco dlužná. Pokud vím, zachránil jste mi život.“

„Dělal jsem, co jsem mohl,“ odpověděl Mason skromně.

„Dalo vám to moc práce, než jste mě našel?“

„To bych řekl.“

„Páni, to horké kafe je ale dobré. Myslím, že jsem dospala všechno, co jsem doteďka zameškala.“

„Nemáte ponětí, kdo vám mohl poslat ty bonbóny?“ zeptal se Mason.

Zaváhala.

„Jen ven s tím,“ vybídl ji Mason.

„Víte, já si myslím. nechci samozřejmě nikoho obviňovat, ale…“

„Pokračujte.“

„Prostě jsem se seznámila s jednou mladou ženou. Na první pohled sympaťačka. Charakter.“

„Myslíte Mildreth Faulknerovou?“

„Ano, byla to Mildreth Faulknerová. Patří jí Faulknerovo květinářství.“

„Vím o tom.“

„Řekla mi, že by se mi k šatům hodily orchideje, a poslala mi je.“

„A co potom?“

„Měla jsem všeho až po krk a rozhodla jsem se, že odejdu z podniku. Pracuji ve Zlatém rohu. Mám být něco jako hostitelka, ale znáte to, hlavně mám provokovat chlapy, aby to jaksepatří roztočili, aby si šéfstvo namazalo kapsu.“

Mason přikývl.

„Šla jsem tedy domů a asi za deset minut přinesl poslíček krabici s bonbóny. Otevřela jsem ji a uvnitř byla úplně stejná kartička jako u orchidejí.“

„Stejný rukopis?“

„Podrobně jsem to nesrovnávala, ale vypadal úplně stejně. Podpis a to ostatní taky.“

„Co jste udělala?“

Zasmála se a řekla: „Strašně miluju čokoládové bonbóny.“

„A potom?“

„Začala jsem se cítit legračně. Nejdřív jsem myslela, že jsem prostě ospalá, ale měla jsem v jednu schůzku ve vaší kanceláři, a tak jsem věděla, že nesmím jít spát. Kdyby nebylo té schůzky, asi bych usnula nadobro a o ničem nevěděla, ale kvůli ní jsem se pořád snažila udržet vzhůru. Pak jsem si najednou uvědomila, že to není ospalost,

ale nějaká droga. Bylo to strašné, ale snažila jsem se vzchopit a zatelefonovat vám. Vzpomínám si jenom, že jsem slyšela váš hlas. Pokoušela jsem se mluvit, ale pak jsem usnula uprostřed slova, s děsnou námahou jsem se probrala a zase jsem usnula. Zdálo se mi, že s vámi mluvím celé věky.“

„Je tady jedna velice důležitá věc,“ řekl Mason. „Může to mnohé změnit. Když jste se mnou mluvila, slyšel jsem úder. Znělo to, jako byste spadla ze židle.“

„V tom vám nemůžu pomoct, pane Masone. Na nic si nevzpomínám.“

„To chápu, ale když jsme přišli do vašeho bytu, telefon ležel na zemi a sluchátko bylo správně položeno ve vidlici. Neumím si vysvětlit, jak jste mohla to sluchátko položit.“

„To jsem myslím nemohla.“

„Pak ale někdo musel být ve vašem bytě po tom, kdy jste upadla do bezvědomí, a před tím, než jsem přišel já.“

„A našel mě ležet na podlaze a odešel, aniž se mi pokusil pomoct?“

„Ano.“

„To je ale divné,“ řekla a oči jí zlostně zablýskly.

„To tedy je. Kdo má ještě klíč?“

Hluboce si povzdechla. „Řeknu vám to na rovinu, pane Masone. Nejsem anděl, dělám přece v baru. Ale když za sebou zavřu dveře svého bytu, je s tím konec. Jedině tak si děvče mého rangu může uchovat aspoň kousíček sebeúcty. Vůbec nikdo v baru nemá tušení, kde bydlím. Irma Radinová je moje nejlepší přítelkyně, ale ani ta to neví. Nevědí to ani šéfové.“

„Jste si tím jista?“

„Betonově. Stoprocentně. Můžete na to vzít jed.“

„A co například Robert Lawley?“

„Ten měkkejš a poseroutka?“ ušklíbla se znechuceně. „Ani rozumu moc nepobral. Nosí frňák tak vysoko, že ho z toho musí bolet za krkem.“

„Jak jste k němu přišla? Prostřednictvím Peavise nebo…“

„Přes Sindlera Colla.“

„Jak se znáte se Sindlerem Collem?“

„Ne moc dlouho.“

„A dobře?“

„Byla jsem do něho zblázněná. On mě ale začal mít dost a zprubnul přitáhnout do podniku nějakou nánu, od které si sliboval bůhvíco. Vůbec se mi to nelíbilo.“

„Ani se vám nedivím.“

„Určitě jste si zjišťoval spoustu osobních věcí,“ řekla a dopila kávu. Mason vzal prázdný šálek a postavil ho i s talířkem na stůl.

Po chvilce se Esther zeptala: „A co říkal Sindler o mně?“

„Nic.“

Zadívala se na své nehty. „Víte to jistě?“

„Samozřejmě. Měl snad něco říci?“

„Ne, ale to víte, mužský si někdy rád pustí hubu na špacír. Myslela jsem, že třeba udělal nějakou narážku na ten jed.“

„Vůbec ne, vypadal ale velice ustaraně.“

„V tom případě je bezva.“

Mason vytáhl z kapsy kapesník, který našel v telefonní kabině. „Je váš?“

Prohlédla si jej. „Ano. Neříkejte mi, že jsem trousila kapesníky v mládeneckých bytech.“

„Ten kapesník jsem našel v telefonní kabině v Collově domě.“

„To jsem vám nechtěla říct.“

„Ne?“

„Cestou domů jsem se zastavila u Sindlera – totiž chtěla jsem, ale on sešel za mnou do vestibulu. Řekl mi, že má obchodní jednání a nemá na mě čas, abych přišla později.“

„To bylo hned po tom, co jste odešla ze Zlatého rohu?“

„Ano.“

„Co jste udělala?“

Hořce se zasmála: „Obchodní jednání! Vlasy měl rozcuchané, kravatu nakřivo a na puse rtěnku.“

„Tak co jste tedy udělala?“

„Šla jsem pryč. Zkusila jsem zatelefonovat slečně Faulknerové. Chtěla jsem jí říct, že přijdu do vaší kanceláře a všechno před vámi rozbalím, zkrátka že udělám všechno, co bude chtít.“

„Zastihla jste ji?“

„Ne. Nikdo nebral telefon ani u ní doma, ani v prodejnách.“

„A potom?“

„Nechala jsem telefonování, šla domů, pak přišel poslíček s bonboniérou a zbytek znáte.“

„Bylo by dobře, kdybyste zapomněla, že jste se mnou mluvila. Nemáte mít žádné návštěvy a policie je v těchto věcech poněkud úzkoprsá,“ požádal ji Mason.

„Ále, poldové,“ prohlásila pohrdavě. „S těmi si nedělejte starosti.“

„Povíte jim to, co jste řekla mně?“

Zasmála se. „Nebuďte bláhový. Poldům neřeknu nic, těm se přece nebudu svěřovat. Svoje záležitosti si vyřídím sama.“

„Ten nápad se slečnou Faulknerovou si vyžeňte z hlavy. Potřebuje vás jako svědka. Kdybyste byla otrávená a mrtvá, byla by v pěkné bryndě. Bonbóny vám poslal někdo jiný.“

„Fajn, pane Masone. Když to říkáte vy, asi to tak bude.“

„Hodná. Přeju vám brzké uzdravení.“

„Jděte do háje s uzdravením!“ zvolala. „Jsem už zdravá ažaž! Udělám jim tady z toho kůlničku na dříví, když mě tady budou držet!“

„O tom si můžete pohovořit s doktorem Wilmontem,“ zasmál se Mason.

„A to je kdo?“

„Doktor, kterého jsem vám sehnal.“

Najednou se zatvářila podezřívavě. Podívala se na něho a pak se rozhlédla kolem.

„Poslyšte, já si nemůžu dovolit povalovat se v nějakém privátním pokoji ve špitále. Měla bych být na sále.“

„Pokoj a doktora platím já,“ uklidnil ji Mason.

„Vy jste ale pašák! Třeba vám to někdy oplatím.“

„Kdo ví,“ řekl Mason a vyšel po špičkách z pokoje.

V autě otevřel odpolední noviny a prohlédl si rubriku *Zařízené domy k pronajmutí*. Vypsal si z nich pět, které nebyly příliš daleko od Molay Arms. Z telefonní budky pak volal na čísla uvedená v inzerátech, tvrdil, že se zajímá o zařízené domy, vyptával se na nájemné a podobně. Když vytočil třetí číslo, ženský hlas mu stručně

oznámil, že dům byl odpoledne pronajat, načež bylo spojení poněkud nezdvořile přerušeno.

Mason zastavil u své kanceláře a vyzvedl Dellu Streetovou. „Nechcete se projet?“

„Ale ano. A kam?“

„Do jednoho zařízeného domu.“

„Koho tam navštívíme?“

„Možná Carlottu Lawleyovou.“

„Proč možná?“

„Protože pro poručíka Tragga pracuje vše, čím disponuje policie. Já mohu spoléhat jen na svůj instinkt. Pokud jde o to, sledovat starou stopu, nemohu se mu naprosto rovnat. Taky jsem se mohl ukvapit a střelit pěkně vedle.“

„Myslíte, že vás předešel?“

„Jestliže ne, je to jeho chyba.“

Della se usadila vedle něho a mlčela po celou cestu.

Od dveří domu zrovna odjížděla ambulance. Před ní nabíral rychlost policejní sedan s poručíkem Traggem za volantem. Na zadním sedadle seděli dva muži, jejichž nehybné postavy těsně k sobě přitisknuté dávaly tušit, že jsou k sobě připoutáni. Mason se ani nenamáhal u domku zastavit a jel hned dál.

„Kam teď?“ zeptala se Ddla. „Na policejní ředitelství?“

„Ne, najíst se.“

„Nepokusíte se ji z toho dostat?“

Mason potřásl hlavou. „Čím víc bych do toho zasahoval, tím by to bylo pro ni horší. Když já budu táhnout jedním směrem a poručík Tragg druhým a paní Lawleyová bude uprostřed.“

„Ale šéfe, neměl byste jí zabránit, aby mluvila?“

„O čem?“

„O jejích stycích s – no prostě o tom, co vám říkala, nebo…“

„Vy jste si zřejmě nevšimla, jak se poručík Tragg tvářil, když jel kolem nás,“ poznamenal Mason suše.

13. KAPITOLA

Soudce Grosbeck, pověřený případem, pohlédl zpod brýlí na Perryho Masona. „Peavis versus Faulknerovo květinářství," ohlásil. „Předběžné jednání. Labley od firmy Labley a Cutten za obžalobu, Perry Mason za obhajobu."

Frank Labley řekl úsečně: „Obžaloba připravena," a pohlédl k místu, kde seděl Mason.

„Obhajoba rovněž," prohlásil Mason.

Labley projevil překvapení. „Vy tedy chcete, aby předběžné jednáni proběhlo?"

„Přesně tak."

„Obžalovací spis je velice stručný," upozornil soudce Grosbeck Masona. „Můžete samozřejmě požádat o odročení, pane právní zástupce."

„Děkuji, Vaše Ctihodnosti, není třeba. Jsem připraven."

Labley pomalu povstal. „Vaše Ctihodnosti, toto je skutečné překvapení. Je přece zcela běžné, že když je obžaloba takto stručná, obhájce požádá o odročení."

Mason se tvářil naprosto nezúčastněně.

„Pane žalobce," suše odpověděl Lableyovi soudce Grosbeck, „toto řízení je určeno k vyslechnutí návrhu na zřízení dozoru. Pouze obhájce obžalovaného smí požádat o odročení, vy nikoliv."

„Chápu, Vaše Ctihodnosti, ale – dobrá, udělám, co bude v mých silách."

„Předložíte nějaká místopřísežná prohlášení?" otázal se soudce Masona.

„Ne, Vaše Ctihodnosti. Chtěl bych jen předvolat několik svědků."

„Jak dlouho vám bude trvat výslech těchto svědků?"

„Jen chvíli."

„Soud by dal přednost tomu, aby se celá záležitost vyřešila místopřísežnými prohlášeními a jinými závaznými dokumenty."

„Vaše Ctihodnosti, vzhledem ke krátké době, kterou jsem měl k dispozici, jsem nemohl připravit místopřísežná prohlášení."

„Právě proto vám povolím odročení."

„Nestojím o ně, pokud pan žalobce nebude souhlasit se zrušením příkazu k dozoru do dalšího přelíčení."

Frank Labley vyskočil celý rozhořčený. Soudce Grosbeck mu pokynul, aby si opět sedl, usmál se a řekl: „Dobrá, pane Masone. Soud vyslechne vaše svědky.“

„Trvám na svých místopřísežných prohlášeních a ověřené žalobě,“ vyhlásil Labley, „dále chci zasahovat do křížového výslechu předvolaných svědků a vyhrazuji si právo vyvrátit jejich výpovědi.“

„Samozřejmě. Prosím, pane Masone.“

„Předvolávám žalobce pana Peavise,“ řekl Mason.

Peavis se přiloudal, zvedl pravici k přísaze, postavil se na stanoviště svědků a zahleděl se na Masona s chladným nepřátelstvím.

„Vy jste v téhle záležitosti žalobcem, pane Peavisi, je tomu tak?“

„Ještě okamžik,“ přerušil je Labley a zvedl se dřív, než mohl Peavis odpovědět. „Ještě než bude otázka zodpovězena, domnívám se, že mám právo vědět, zda pan Mason předložil soudu akcie v souladu se soudním příkazem *duces tecum*.“

„Mám je tady,“ přikývl Mason.

„Ty původní?“ zeptal se Labley překvapeně.

„Ano.“

Labley usedl, ale vypadal ohromeně.

Policista v civilu, který se pohodlně rozvaloval v poslední řadě, se náhle zvedl a po špičkách vyšel ze soudní síně.

Soudce Grosbeck pohlédl na Masona a zamyšleně se odmlčel.

„Odpovězte na otázku,“ vyzval Mason Peavise.

„Ano.“

„Už nějaký čas se snažíte zakoupit podíl ve Faulknerově květinářství, souhlasí?“

„Ano.“

„Věděl jste, že určitá část akcií byla na jméno Carlotty Lawleyové?“

„Neztrácejme čas, pane Masone,“ řekl Peavis. „Jsem obchodník a naskytla se mi možnost získat Faulknerovo květinářství. Věděl jsem, že nemohu ty akcie koupit osobně. Navázal jsem jednání s Harveyem Lynkem a nabídl jsem mu určitou částku, když ty akcie pro mne získá.“

„Byl pan Lynk hazardní hráč?“

„Nevím a je mi to jedno. Nabídl jsem mu jistou částku za ty akcie. Oznámil mi, že je má.“

„Ale,“ řekl Mason se zájmem. „Pane zapisovateli, přečtěte tu odpověď znovu, prosím.“

Soudní zapisovatel ji přečetl.

„Totiž,“ opravil se spěšně Peavis, „řekl jsem Lynkovi, ať mi je sežene.“

„Udělejme si jasno,“ pokračoval Mason. „Řekl jste Lynkovi, že mu za akcie zaplatíte určitou částku nebo že vám je má sehnat?“

„Protestuji, otázka je právně nepřípustná, irelevantní a netýká se podstaty věci. Jde o zcela zbytečné puntičkářství.“

„Ta otázka jde přímo k jádru věci, Vaše Ctihodnosti,“ usmál se Mason. „Jestliže pan Peavis najal pana Lynka, aby pro něho sehnal akcie jako jeho agent, v okamžiku, kdy akcie přešly do vlastnictví pana Lynka, přešlo vlastnické právo na pana Peavise.“

Peavis vehementně přikývl.

„Avšak,“ pokračoval Mason, „co když Peavis pouze sdělil Lynkovi svůj záměr zaplatit za akcie určitou částku? Lynk je získal, ale byly mu odňaty dřív, než je mohl prodat panu Peavisovi, čili na ně pan Peavis žádné právo nemá. Chtěl je koupit, ale nemá na ně žádný nárok.“

„To je zcela v souladu se zákonem,“ rozhodl soudce Grosbeck.

„Velice rád odpovím na tuto otázku,“ vyjádřil se Peavis. „Najal jsem pana Lynka, aby získal akcie jako můj agent.“

„Dal jste mu nějaké peníze?“

„Ovšemže ne, ale on věděl, že peníze dostane, jakmile bude mít důvod o ně požádat.“

„To znamená, jakmile bude mít akcie?“

„No…“ Peavis se podíval na svého advokáta a pak rychle pohled odvrátil.

„Nemůžete odpovědět na tuto otázku?“ tázal se Mason.

„Ne,“ řekl Peavis. „Akcie neměly nic společného s penězi. Najal jsem ho, aby je získal jakožto můj agent.“

„A jak jste se vůbec dostal s panem Lynkem do styku?“

„Protestuji,“ vyskočil Labley, „otázka je nepřípustná, irelevantní a netýká se podstaty věci. Vůbec není důležité, jakým způsobem navázal žalobce styky s panem Lynkem. Důležité je, že k nim došlo.“

Soudce Grosbeck podotkl: „Ovšem tento muž je jednou ze zúčastněných stran, je to nepřátelský svědek a…“

„Když soud dovolí,“ přerušil ho Mason, „ponechám tuto otázku zatím stranou. Nechci, aby soud ztrácel zbytečně čas. Pan Peavis může odejít a já předvolám jiného svědka. Jestliže další výslech ukáže nezbytnost výpovědi pana Peavise v tomto bodě, jsem přesvědčen, že soud správně zváží důležitost zjištěných faktů.“

„Nechápu, proč by měly být důležité,“ trval na svém Labley.

„Dobrá, podle návrhu pana Masona odložíme tuto otázku zatím stranou,“ rozhodl soudce Grosbeck.

„Můžete odejít, pane Peavisi,“ vyzval ho Mason. „Pane Colle, byl byste tak laskav a zaujal místo na stanovišti svědků?“

Sindler Coll složil svědeckou přísahu se zřejmou nechutí.

„Jak dlouho znáte pana Peavise?“ zeptal se ho Mason, jakmile svědek řekl soudnímu zapisovateli své jméno a adresu.

„Skoro deset let.“

„Kde jste zaměstnán?“

„Jsem obchodník-zprostředkovatel.“

„Co tím přesně myslíte?“

„Prostě spekuluji. Když se mi naskytne možnost si něco vydělat, okamžitě toho využiji.“

„K získání akcií Peavis použil vašich informací?“

„Ano.“

„Peavis vám oznámil, jaké má plány, a vy jste pak promluvil s Lynkem, je to tak?“

„Ano, souhlasí.“

„Jinými slovy – dělal jste tedy zprostředkovatele?“

„Ano.“

„A pokud je vám známo, pan Peavis se s panem Lynkem nikdy nesetkal.“

„No, já myslím, že setkal.“

„Opravdu?“

„Ano, pane.“

„Kdy?“

„V noci desátého.“

„To byla ta noc, kdy byl Lynk zavražděn?“

„Ten byl zavražděn brzy – ne, myslím, že máte pravdu. Mám dojem, že byl zavražděn desátého o půlnoci.“

„Jak to, že znáte přesný čas vraždy?“

„Z toho, co jsem četl v novinách.“

„Kdy jste viděl pana Lynka naposledy?“

„Desátého odpoledne.“

„V kolik hodin?“

„Asi ve tři.“

„Co vám říkal?“

„Řekl, že chce mluvit s Peavisem.“

„Co jste podnikl?“

„Sehnal jsem Peavise.“

„Byl jste přítomen jejich rozhovoru?“

„Ano.“

„O čem mluvili?“

Coll se zavrtěl na židli. „Lynk řekl Peavisovi, že může sehnat nebo snad že už sehnal akcie a Peavis že si tam pro ně může přijít s penězi.“

„Co myslíte tím *tam*?“

„Spatně jsem se vyjádřil. Prostě jsem chtěl říct, že Harvey žádal Peavise, aby si připravil peníze.“

„Jinými slovy Lynk hodlal předat akcie jen proti hotovým penězům?“

„Já nevím. Já…“

„To je svědectví z druhé ruky,“ prohlásil Labley.

Mason zavrtěl hlavou. „Ne, pane právní zástupce, to vyplývá ze svědecké výpovědi.“

Soudce Grosbeck se usmál.

„Takže Lynk řekl Peavisovi, aby *tam* přišel s penězi,“ řekl Mason zamyšleně.

„To je pravda.“

Labley si odkašlal. „Nejsem si jist, zda svědek porozuměl správně otázce.“

„Ať mu ji znovu přečtou,“ navrhl Mason.

Soudní zapisovatel přečetl otázku i odpověď a Coll řekl rychle: „Ne, tak to není. Tak jsem to nemyslel. Neřekl jsem, že ho Lynk požádal, aby *tam* přišel s penězi. To slovo mi vložil do úst ten advokát.“

Mason se zasmál. „Pane Colle, v každém případě Lynk chtěl, aby Peavis přišel s penězi do Šeříkového kaňonu, je to tak? Otázka je, zda ty peníze měly být odměnou za prokázané služby nebo měly uhradit cenu akcií?“

„No… to… to opravdu nevím. Nevzpomínám si už přesně, co řekl.“

„To je všechno,“ prohlásil Mason.

„Pane Colle, mělo to být opravdu v Šeříkovém kaňonu?“ zeptal se Lableyz.

Coll vyskočil, jako by ho někdo píchl špendlíkem. „Ne, vůbec ne, to jsem určitě neřekl. Neříkal jsem o Šeříkovém kaňonu vůbec nic. On jenom řekl – zkrátka povídal, aby měl Peavis prachy po ruce, protože už má ty akcie.“

„Řekl pan Lynk panu Peavisovi, kam má ty peníze přinést?“ otázal se Lableyz.

„Ne, pane, to neříkal.“

Lableyz na okamžik zaváhal, podíval se s pochybami na soudce Grosbecka, jehož tvář jasně vyjadřovala nedůvěru, a řekl, že je to všechno.

Soudce se pohodlně opřel a přivřel oči, protože věděl, že předchozí výslech dává Masonovi velmi dobrou příležitost udeřit na Colla a zdrtit ho křížovým výslechem dřív, než se může vzpamatovat. Rozhodl se nechat Masonovi volnou ruku a nasadil výraz dokonalé nestrannosti. Ale Mason všechny překvapil tím, že řekl: „To je vše, děkuji vám, pane Colle.“

Coll opustil stanoviště svědků a vyhnul se Lableyovu pohledu.

„Esther Dilmeyerová,“ oznámil Mason.

Předstoupila a zvedla ruku k přísaze. V černém vlněném kostýmu a kloboučku, který připomínal helmu, jí to velice slušelo. Od černé barvy se pěkně odrážela zlatá brož u krku a zlatý náramek na levém zápěstí.

Soudce Grosbeck se na ni zvědavě podíval, Labley se tvářil poněkud nejistě.

„Vaše Ctihodnosti," začal Mason. „Tato mladá žena byla právě propuštěna z nemocnice. Byl učiněn pokus ji otrávit a její uzdravení bylo…"

„Soudu jsou tato fakta známa," přerušil ho Grosbeck a dál si prohlížel Esther Dilmeyerovou.

Sdělila soudnímu zapisovateli jméno a adresu a usmála se na Masona.

„Slečno Dilmeyerová," zeptal se jí jakoby jen tak mimochodem, „znala jste pana Peavise?"

„Ano."

„Znala jste ho delší dobu?"

„Ano, už několik týdnů."

„A na jeho návrh jste se seznámila s panem Robertem Lawleyem?"

„Ne."

„Ne?" otázal se Mason a zvedl obočí.

„Ne, pane zástupce."

„Kdo vám to tedy navrhl?"

Labley vyskočil: „Vaše Ctihodnosti, otázka je nepřípustná, irelevantní a netýká se podstaty věci."

Soudce Grosbeck se podíval na Masona. „Rád bych slyšel vaše vyjádření k tomuto bodu, pane Masone."

Mason byl velmi klidný a věcný. „Vaše Ctihodnosti, jsou tady dva problémy, s kterými se musí žalobce během tohoto jednání vyrovnat. Buď bude vystupovat v roli budoucího kupce akcií, takže fakt, že Lynk zemřel dřív, než od něho mohl akcie odkoupit, znamená, že žalobce nemá žádné právo pokračovat v tomto jednání; nebo přistoupí na to, že Lynk byl jeho agentem a měl akcie koupit pro něho. Jedině v tomto případě může vést tuto při. Ovšem jakmile s tím bude souhlasit, zodpovídá za všechno, co udělal Lynk jakožto jeho agent. Ale místo o nápravu podle zákona jemu jde spíš o finance. Teď je u soudu. Platí zásada, že kdo hledá spravedlnost, musí přijít s čistýma rukama. Jestliže jeho agent Lynk použil při získání akcií prostředků neslučitelných s čistým svědomím, prostředků

nezákonných, triků, podvodů nebo nátlaku, žalobce nemůže požadovat žádné finanční odškodnění, protože se nemůže dovolávat práva.“

Soudce Grosbeck přikývl.

Labley vyskočil: „Vaše Ctihodnosti, já zákon chápu úplně jinak.“

„Je to tak, jak říká obhájce pan Mason,“ pronesl soudce Grosbeck pevně.

„Ale Peavis nevěděl nic o tom, co Lynk dělá.“

„Jestliže byl Lynk jeho agentem,“ pokračoval soudce, „bylo jeho povinností seznamovat Peavise se vším, co podniká. Jednal přece v jeho prospěch. Peavis nemůže těžit z jeho jednání a přitom za ně odmítnout převzít odpovědnost.“

Labley usedl tak pomalu a opatrně, jako by po tom všem očekával, že židle pod ním najednou uhne.

„Budeme pokračovat, slečno Dilmeyerová,“ řekl Mason. „Bylo vám řečeno, že pan Lawley vlastní akcie jisté společnosti, o něž má zájem pan Peavis. Požádali vás tedy, abyste byla na pana Lawleye milá a…“

„Nikdo mi neřekl nic takového.“

„Opravdu?“ zvedl Mason obočí.

„Ne.“

„Jak jste se tedy seznámila s panem Lawleyem?“

„Řekli mi, abych neodmítala jeho dvoření.“

„Kdo vám to řekl?“

„Pan Coll.“

Labley se vítězně usmál.

„A pan Peavis nemá s panem Collem vůbec nic společného,“ ohlásil soudci. „Coll nebyl jeho agentem.“

„To se bude muset ještě ověřit,“ poznamenal soudce.

„Slyšela jste rozhovor o akciích mezi Lynkem a Collem v tu noc, kdy byl Lynk zavražděn?“

„V noci ne, to bylo odpoledne.“

„Co říkal pan Lynk?“

„Povídal, že už ty akcie má a jestli je bude Peavis chtít, bude muset za ním do půlnoci přijít a vysolit peníze na stůl. Lynk nechtěl šeky, chtěl hotové peníze.“

„Toto jste tedy slyšela?“

„Ano, pane obhájce.“

„Kde to bylo?“

„Ve Zlatém rohu.“

„To je noční klub?“

„Ano.“

„Kde přesně ten rozhovor probíhal?“

„Nahoře – ano, v horních místnostech.“

„A poté, co jste vyslechla tento rozhovor, se vás někdo pokusil ohrozit na životě,“ pokračoval Mason.

„Protestuji,“ vykřikl Labley, „to je pokus ovlivnit soud. Je to jasná snaha dát na srozuměnou, že můj klient se uchýlil k pokusu o vraždu, aby si mohl koupit pár akcií.“

Soudce Grosbeck vrhl na Masona chladný a nezaujatý pohled, „Pane obhájce,“ pronesl varovně, „tvrdíte tedy, že mezi těmito dvěma událostmi je souvislost?“

„Bude-li mít soud se mnou ještě trochu trpělivosti,“ odpověděl Mason, „myslím, že se nám dostane některých dalších, dosti cenných svědectví. Vaše Ctihodnost je příliš zkušená, než aby se dala ovlivnit narážkami, které vůbec nejsou podstatné. Něco jiného by bylo, kdyby případ zkoumala porota.“

Soudce přikývl. „Pokračujte,“ svolil.

„Odpovězte na otázku,“ vybídl Mason Esther Dilmeyerovou.

„Ano,“ řekla velmi tiše.

„Vy jíte bonbóny poněkud nezvyklým způsobem, že ano? Berete si velice rychle jeden za druhým, je to tak?“

„Asi ano.“

„Jak dlouho to tak děláte?“

„Od té doby, co jsem jako devatenáctiletá pracovala v čokoládovně,“ odpověděla s úsměvem.

„Naučila jste se tedy jíst bonbóny tímto způsobem, když jste tam byla zaměstnaná?“

Pousmála se: „Ano. Děvčata nemají jíst bonbóny, na kterých dělají, ale já jsem neměla ráda šéfa a myslela jsem, že ho tím naštvu.“

„Aha,“ zareagoval Mason s úsměvem, „někdo ale musel vědět o tom, že dovedete spořádat hodně bonbónů najednou!“

Zaváhala a pak zavrtěla hlavou.

„Musíte odpovědět,“ upozornil ji soudce Grosbeck, „aby soudní zapisovatel mohl vaši odpověď zapsat.“

„Ne,“ řekla, „myslím, že nikdo – no, snad někteří důvěrní přátelé… například Irma Radinová.“

„A pan Lawley je vaším důvěrným přítelem?“

„Ne,“ odpověděla rychle.

„A pan Coll?“

„Ne,“ řekla vzdorovitě

„A třeba pan Magard?“

„To byl zaměstnavatel, a ne přítel.“

„Ale věděl o tom, jak jíte bonbóny?“

Zaváhala, zřejmě se jí nechtělo přisvědčit, protože kladná odpověď by obsahovala jasný náznak. Soudce Grosbeck se nahnul přes velký mahagonový stůl a díval se dolů na svědkyni a na výraz její tváře. Frank Labley, zřejmě zmatený a mající obavy z dalšího vývoje soudního řízení, se neodvažoval zasahovat do jednání a přerušovat je námitkami. Seděl na krajíčku židle a otáčel hlavou od Masona k svědkyni a zase zpátky.

„Odpovězte na otázku,“ naléhal Mason.

„Pan Magard věděl, že jsem pracovala v čokoládovně.“

„Jak to, že to věděl?“

„Přijímal mě do práce.“

„To znamená, že když vás pan Magard přijímal do Zlatého rohu, pracovala jste ještě v čokoládovně?“

„Ne, ale podíval se do mých záznamů.“

„A pana Colla nepovažujete za důvěrného přítele?“

„Ne.“

„A nikdy jím nebyl?“

„Ne… to záleží na tom, koho považujete za přítele.“

„A co pan Lawley? O něm to taky neplatí?“

„Ovšemže ne – vlastně jeden čas ano.“

„Nabídl vám pan Peavis někdy bonbóny?“

„Ano, několikrát. On je velice hodný.“

„A viděl vás, jak je jíte?“

„Ano.“

„Domnívám se, Vaše Ctihodnosti, že nyní bych měl požádat o odročení do zítřejšího rána,“ řekl Mason. „Jsem si samozřejmě vědom toho, že to závisí na dobré vůli soudu a…“

„Z naší strany není námitek,“ vpadl spěšně Lableyová.

„Dobrá,“ rozhodl soudce Grosbeck. „Podle přání pana obhájce se jednání odročuje na zítřek na deset hodin dopoledne.“

Na okamžik se zdálo, že se chce na něco zeptat Esther Dilmeyerové, ale potom si to zřejmě rozmyslel a rozhodl se pokračovat ve své roli nestranného posuzovatele. Vstal a odešel do své kanceláře.

Magard vstal ze sedadla, odkud pozorně sledoval jednání, a kráčel uličkou přímo k Masonovi. Tvářil se sveřepě. „Co to má sakra znamenat,“ zeptal se. „Proč se snažíte do toho průšvihu s bonbóny zatáhnout mne?“

„Nic takového se nestalo,“ řekl Mason, který stál u svého stolku a cpal do aktovky nějaké listiny. „Já jsem se jenom ptal a svědek odpovídal.“

„Jo, ale ptal jste se moc divně.“

„To už je takový můj zvyk, zvláště když mám co dělat s lidmi, kteří se pokoušejí mi diktovat, co mám dělat.“

Magard pokročil ještě blíž. Měřil si advokáta chladným, nepřátelským pohledem. Tak nějak si kat prohlíží odsouzence, kterého má pověsit, a studuje jeho výšku, váhu a svalstvo na šíji.

„Ještě něco?“ otázal se Mason.

„Vůbec se mi to nelíbí,“ řekl Magard, náhle se otočil na podpatku a odešel pryč.

Přistoupila k nim Mildreth Faulknerová a položila ruku na Masonovu paži. „Asi nedokážu ocenit všechny ty advokátské kličky, ale myslím si, že jste jim dal co proto.“

„Mám dojem, že jsem na něco narazil,“ odpověděl Mason a zeptal se: „Viděla jste Carlottu?“

Oživení z její tváře zmizelo. Přikývla a v očích se jí zaleskly slzy.

„Jak je jí?“

„Hrozně zle. Jakmile ji přivezli do nemocnice, hned se jí ujal lékař. Řekl, že nejméně dva dny nesmí mít žádné návštěvy. U mne udělal výjimku, protože se pořád po mně ptala a on si myslel, že by jí to mohlo udělat dobře. Ale varoval mě, že s ní nesmím mluvit o těchhle věcech.“

„A mluvila jste?“

„Ne tak docela. Ale ona sama mi chtěla něco říci. Nejdřív jsem se ji snažila zarazit, ale, pak jsem si řekla, že bude lepší nechat ji mluvit, že se jí možná uleví. Zdálo se, že ji to velice trápí.“

„A co vlastně?“

„Vylákali z ní přiznání, že vám dala akcie. Řekli jí, že vy sám jste je předal policii, takže jste z toho venku. Pane Masone, jak může být policie tak dokonale brutální a bezohledná?“

„Počítají s tím, že mají co dělat se zločinci, a říkají si, že účel světí prostředky.“

„Ale tak se přece se zločinem bojovat nedá. Policie lže a uchyluje se k brutalitě. Tím si nikdy nemůže získat úctu slušných lidí. Vždyť jsou skoro stejní jako zločinci!“

„Jste rozhořčená, protože se vás to tak úzce dotýká,“ chlácholil ji Mason. „A navíc je to výjimečný případ.“

„Teď se to dotýká Carly. Vůbec nevím, jestli se z toho dostane, vypadá daleko hůř než jindy a už se tak krásně uzdravovala.“

„Já vím,“ řekl Mason soucitně, „je to přesně to, čemu jsem se snažil za každou cenu vyhnout.“

„Vy za to nemůžete, kdyby vás poslechla, bylo by všechno v pořádku. Teď si to sama uvědomuje.“

„A kromě akcií jim neřekla o ničem?“

„Ne, ale s těmi důkazy, které proti ní mají, to stačí. Pane Masone, tak to nemůže jít dál… Kdyby ji usvědčili… Možná že by bylo lepší, kdyby…“

„Kdyby se z toho nedostala?“ otázal se Mason.

Marně se snažila zadržet slzy, ale přikývla.

„Dnes odpoledne řekl jeden svědek něco, co mě velice zaujalo,“ poznamenal Mason.

„Myslíte, že je nějaká naděje?“

„Spousta.“

„Kdyby byl Bob chlap a řekl pravdu, zachránil by ji,“ prohlásila Mildreth. „Kdyby prostě přiznal, že byl v té chatě a že ona tam jela za ním. Jenomže Bob ho zabil, takže přirozeně nechce nic říct, aby neohrozil svůj vzácný krk.“

„Bob pravděpodobně vůbec neví, že za ním jela,“ podotkl Mason.

„Zcela jistě to ví,“ prohlásila Mildreth rozhořčeně. „Uvědomte si, že přišel do Clearmontu a odvedl Carlu. Když spolu odjížděli, měli spoustu času na povídání. A víte, že jí Bob lhal? Vůbec nepřiznal, že někomu přenechal akcie ani že jel k Lynkovi. Představte si to – a přitom za ním jela a vlastníma očima viděla, jak míří nahoru do Šeříkového kaňonu.“

„Jak se z toho vykroutil?“

„Ale znáte Boba, má vždycky po ruce perfektní vysvětlení. Tvrdí, že než ujel deset bloků od domu, potkal kamaráda – jeho jméno jí prozradit nechtěl. Svezl ho do města a ten kamarád ho poprosil, aby mu na hodinku půjčil auto. Bob vystoupil a nechal ho jet dál.“

„A vaše sestra tomu věří?“

„Samozřejmě že ano! Věří všemu, co jí napovídá. Já se z ní asi zblázním.“

„A mohlo se to vůbec stát?“

„Nevím jak. Carla za ním jela celou dobu. Samozřejmě ho několikrát ztratila z dohledu kvůli provozu na silnici. Bob byl natolik mazaný, že se jí nejdřív vyptával, kdy to bylo, a podle toho načasoval výměnu řidičů, podvodník jeden.“

„Upozornila jste na to Carlu?“

„Snažila jsem se, ale vůbec to nemělo smysl. Viděla jsem, že je strašně slabá. Řekla mi to všechno, protože chtěla, abyste o tom věděl. Ten poručík Tragg! Kdybych mu tak mohla říci jenom setinu toho, co si myslím, tak…“

„To můžete,“ přerušil ji Mason. „Zrovna přichází.“

Bleskově se otočila ke dveřím do soudní síně, kterými zrovna vcházel poručík Tragg. Usmál se na šerifova zástupce, protlačil se hloučkem lidí v uličce a rychle zamířil přímo k nim. Pozdravil se srdečným úsměvem, načež se Mildreth Faulknerová nasupeně odvrátila.

„Ale, slečno Faulknerová,“ řekl Tragg, „to nesmíte tak brát.“

„Nemám ráda lež a nenávidím lháře,“ poznamenala ledově.

Tragg zrudl.

Mason jí položil ruku na paži. „Nic si z toho nedělejte,“ řekl povzbudivě.

„Nic ve zlém, Masone?“ otočil se k němu Tragg.

„To je v pořádku,“ odpověděl Mason, „každému hrají chvilku. Ale mám obavy o svou klientku.“

„Právě o tom chci s vámi mluvit,“ řekl Tragg.

„Tak jen do toho.“

„Nejdřív je tady jedna nepříjemná povinnost.“

„No samozřejmě,“ vmísila se do hovoru Mildreth Faulknerová. „Chcete být hezký na obě strany. Chcete se přátelit s lidmi, ale zneužíváte jejich důvěry a…“

„Stačí,“ přerušil ji Mason, „poslechněme si pana poručíka.“

Traggova tvář byla o něco temnější než obvykle. Mluvil výhradně k Masonovi a pečlivě se snažil vyloučit Mildreth z rozhovoru. „Lituji, Masone, ale sám jste přiznal před soudním dvorem, že máte ty akcie. Musím vás požádat, abyste mi je předal, a také vás upozorňuji, že budete předvolán před porotu.“

„Proč?“

„Znáte přece Churchilla, ne?“

„Myslíte Loringa Churchilla, náměstka státního zástupce?“

„Přesně toho.“

„Co je s ním?“

„Nemá vás v lásce.“

„To je v pořádku, já jeho taky ne. Je to nafoukaná, puntičkářská nula. Místo mozku má encyklopedii a připomíná nejnovější ročenku.“

Tragg se zasmál. „Tak dobrá, ale on mě poslal pro ty akcie.“

„Jak ví, že je mám?“

„Byli jsme informováni, jakmile jste učinil prohlášení před soudem. Churchill na to čekal.“

„Já vám ty akcie ale nedám,“ oznámil Mason.

„Proč ne?“

„Protože mi soud nařídil, abych je předložil jemu.“

„Nestavte se k tomu tak, Masone. To vám vůbec nepomůže.“

„Proč ne?“

„Protože jste v pěkné bryndě.“

„Z jakého důvodu?“

„Zatajil jste důkaz.“

„Jaký důkaz?“

„Ty akcie.“

„Přiznal jsem přece před soudem, že je mám. To vůbec není zatajování.“

„Jenomže byste to nepřiznal, kdyby vás neobeslali, a vlastně ani potom ne, kdyby se mi nepodařilo dostat z paní Lawleyové, že vám je dala.“

„Tak na to můžete být opravdu pyšný,“ skočila jim do řeči Mildreth Faulknerová, „tady jste se projevil jako skutečně chrabrý policajt!“

„To, jestli bych se přiznal nebo ne, to je věc názoru, Traggu,“ poznamenal Mason.

„Opravdu na to mám svůj názor,“ prohlásil Tragg a sevřel rty.

„Máte na něj právo.“

„Mám taky právo na ty akcie.“

„Bez soudního příkazu nikoliv. Soud mi nařídil, abych se dostavil jako svědek a přinesl s sebou akcie. Jsem tedy zde i s nimi.“

„Soudce Grosbeck by měl chápat situaci.“

„Jestliže ji pochopí, může vydat příkaz.“

„To bude chvíli trvat.“

„To tedy bude.“

„A nemusím se obávat, zda vás najdu, až vám budu chtít ten příkaz doručit?“

„To musíte.“

„Churchill se bude chytat stropu. Tohle se mu nebude ani trochu líbit.“

„To je ale malér,“ vyjádřil se Mason. „Myslím, že v noci nezamhouřím oka jen proto, že mě Loring Churchill nemůže ani cítit.“

„Poslyšte, Masone,“ začal Tragg, „vy jste na jedné straně plotu a já na druhé. Je s vámi zábava, protože bojujete, někdy tvrdě, někdy ne úplně fér, ale nevzdáváte se. Když mi dáte ty akcie, Churchill to

pravděpodobně nepožene až před porotu. Byl bych rád, kdybyste si to uvědomil.“

„Churchill může jít do háje.“

„To je vaše poslední slovo?“

„Ne. Dám mu ty akcie, když během hodiny propustí paní Lawleyovou. V opačném případě si na ně počká a dostane je, až to já uznám za vhodné.“

„Obávám se, že paní Lawleyová půjde před porotu.“

„Z čeho bude obviněna?“

„Z úkladné vraždy.“

„Tak jste se přece rozhodl hodit to na ni?“

„Nemám jinou možnost. Její manžel uvedl ve své výpovědi některá nepříznivá fakta.“

„Nepříznivá pro ni nebo pro něho?“

„Pro ni.“

Mildreth Faulknerová úplně zapomněla na svoji nechuť k poručíku Traggovi. Jeho sdělení ji úplně omráčilo. „Vy vážně tvrdíte, že Bob Lawley řekl něco, co přitížilo Carle?“ otázala se nevěřícně.

„Ano,“ odpověděl Tragg a osmělil se dodat: „Neměl bych vám to asi říkat, ale víte, Masone, abych řekl pravdu, vůbec mě to netěší.“

„A pročpak?“

„Protože Bob Lawley na mne dělá dojem krysy, skety a podrazníka. Jeho žena doplatila na to, že hrála férově.“

„Co vám Bob řekl?“ zeptal se Mason.

Tragg zaváhal. „Podívejte, Masone, vám to opravdu zapaluje. Obvykle z toho vaše klienty dostanete, ať už tak nebo jinak. Myslím, že by mě za to Churchill nepochválil, ale…“

„Jen do toho!“

„Jsem tady pro lidi,“ začal Tragg. „Jsem jenom malé kolečko v obrovském stroji. Hraji tu hru, abych vyhrál. Mám co dělat se zločinci a je to moje práce.“

„Načpak ten úvod?“ otázal se Mason.

„Protože lituji toho, co jsem provedl s paní Lawleyovou. Kdybych byl věděl, v jakém je stavu, nikdy by se to nestalo, to říkám docela otevřeně.“

„Ale stalo se to,“ připomněl Mason.

„Ano, máte pravdu a cítím se za to plně odpovědný. Budou s ní jednat jako s ostatními vězni. Ale toto je situace, na jakou zákon nepamatuje – žena, která je těžce nemocná – sebemenší rozrušení pro ni může být osudné.“

„Tak co vlastně říkal Bob Lawley?“ zeptal se Mason mimochodem.

„Zdá se, že Lawley je zcela zlomen stavem své ženy. Brečí a fňuká a když jsme ho k ní pustili, klečel u postele a líbal rukáv její noční košile.“

„Tak dál.“

„A zrovna předtím se zhroutil a vyklopil policii všechno, co věděl.“

„A copak věděl?“

„Tvrdil, že jel svým autem, naložil nějakého kamaráda a ten chtěl, aby mu auto půjčil. Lawley musel někam telefonovat, nechal se tedy vyložit u chodníku v Coulter Street a kamarád pokračoval v cestě. Paní Lawleyová ho sledovala, auto zamířilo do Šeříkového kaňonu, paní Lawleyová za ním a pak šla do Lynkova domu.“

„Jak to ví?“

„Ona mu to řekla.“

„A on to řekl policii?“

Tragg přisvědčil.

„To je ale výhradní a důvěrné sdělení,“ řekl Mason. „Přece nemůžete nikoho nutit, aby řekl, co mu sdělila vlastní žena.“

„Však on taky nejdřív měl silácké řeči a přísahal, že nikdy nevyzradí ani slovíčko z toho, co mu řekla. Neuplynula ani minuta a už kňučel a vysypal všechno, co věděl.“

„To je celý on,“ řekla hořce Mildreth Faulknerová. „Je vám jasné, o co mu jde, Traggu?“

„Snaží se zachránit vlastní kůži,“ odpověděl Tragg.

„Ne, v tom to není.“

„Tak tedy v čem?“

„Pan Lawley umí počítat. Jeho žena je na tom velice mizerně. Rozčilení jí škodí, námaha a starosti ještě víc. Jejich účinek není snad tak zjevný, ale dlouhodobé působení může být osudné.“

„Kam vlastně míříte?“

„Kdo jediný může mít prospěch z její poslední vůle? Bob. Kdo může mít prospěch z její životní pojistky? Bob. Kdo zdědí její majetek? Bob.“

Tragg svraštil obočí. „Masone, chcete říct, že Lawley hodlá zabít vlastní ženu?“

„Proč ne? Spousta mužů vraždí svoje manželky. V historii zločinu to není vůbec nic neobvyklého a v tomto případě mu všechno perfektně hraje do ruky. Stačí vás správně nasměrovat a jakmile to s ní špatně dopadne, budete v tom lítat pouze vy. A on se bude pěkně pochechtávat a užívat svého majetečku.“

„Nelíčíte ho zrovna v nejlepším světle.“

„Proč bych taky měla?“

„Co vás vlastně vede k těmto narážkám?“

„To nejsou narážky, to je obvinění. Říkám vám, s čím počítá.“

„Ale policie ji přece nedožene až k… prostě k nějakým vážným komplikacím.“

„Čerta starého nedožene,“ odsekl Mason, „už jste to skoro udělali.“

„Vůbec jsme jí neublížili.“

„Jen si tak nefanděte. Už na tom byla velice dobře a…“

„Necítím se odpovědný za rozčilení, které přináší spáchaná vražda.“

„Ona ale nespáchala vraždu. Zažila něco, co ji strašně rozčililo, to ano. Tím se její stav velice zhoršil. Včera dopoledne ji vyšetřil odborník. Nepřejte si slyšet, co by vám řekl, kdyby ji teď vyšetřil znovu a zjistil, co se s ní dělo v minulých čtyřiadvaceti hodinách.“

„Ale my přece nejsme odpovědní za všechno, co se může stát v podobných případech,“ namítl Tragg podrážděně.

„Nesete svůj díl odpovědnosti. A je tady Loring Churchill. Ten samolibý, nasupený trouba, zažraný do knih, ji dožene k smrti. Jen co mu Bob dodá pár dalších čerstvých faktů, na kterých by mohl zapracovat, vetře se do pokoje paní Lawleyové a bude tam pochodovat tak dlouho, až si vyšlape v podlaze pěšinku.“

„Co ještě Bob řekl?“ otázala se Mildreth Faulknerová.

„Už toho moc nebylo. On vlastně přímo nic tak strašného neřekl, ale hodně toho naznačil.“

„Traggu, nevyšilujte a přemýšlejte,“ vyzval ho Mason. „Proč by paní Lawleyová zabíjela Lynka?“

„Kvůli akciím.“

„Pitomost! Bob ho mohl zabít kvůli akciím, ale ona ne. Ona by nanejvýš zjistila, kolik za ně chce, bez řečí by všechno zaplatila, Bobovi by dala pár pohlavků, vyslechla jeho naříkání a kňourání, pak by ho pohladila po hlavičce, urovnala mu vázanku a dala mu nějaké peníze, aby si mohl vsadit na koníčky.“

Tragg stál, chvíli mlčky a zlověstně vraštil čelo. Pak se podíval na Masona a řekl: „Fajn, Masone, vyhrál jste.“

„V čem?“

„Pojedu v tom s vámi. K čertu, ten Bob Lawley se mi ani trochu nelíbí. Nenaletěl jsem mu ani na minutu. Myslím si, že je to lhář a gauner. On je vinen daleko pravděpodobněji než jeho žena. Jenomže je to prohnaný lhář a úplně si koupil Loringa Churchilla. Řekl jsem Churchillovi, že bychom ho měli trochu zmáčknout, ale nechtěl o tom ani slyšet. Myslí si, že jeho člověk je paní Lawleyová. Zrovna teď pilně snáší důkazy proti ní a nechce ani slyšet o ničem, co by uvádělo její vinu v pochybnost. Vůbec se mi to nelíbí.“

„Nechcete se projet?“ zeptal se Mason.

„Chci.“

„A vy?“ obrátil se Mason k Mildreth Faulknerové, která přikývla. „Vy raději taky pojeďte s námi, Dello,“ obrátil se Mason k Delle Streetové.

„A kam vlastně pojedeme?“ zeptal se Tragg.

„Vypracoval jsem si o tomto případě teorii, která vyžadovala trochu přemýšlení a několik otázek,“ odpověděl Mason.

„A položil jste ty otázky?“

„Ano.“

„A jaké byly odpovědi?“

„Ujistily mě, že mám pravdu.“

„Prozradíte mi je?“

Mason potřásl hlavou.

„Proč ne?“

„Jablko ještě není zralé, ještě se nedá utrhnout. Nemáme žádný důkaz proti pachateli. Máme pouze jisté věci, které podporují velice

logickou teorii. A já vás znám moc dobře. Nesnášíte, když je něco jisté jenom napůl. Vyslechnete mě, popřemýšlíte a prohlásíte: Sakra, Masone, nezní to špatně, ale nejásejme, dokud toho nemáme víc. Budeme na tom ještě dělat a bude z toho perfektní případ.“

„No a co je na tom špatného? Přece nechcete vyložit karty předčasně – zvláště v tomto případě.“

„Špatné na tom všem je to, že paní Lawleyová je ve vazbě. Dozví se, z čeho je obviněna. Loring Churchill bude mašírovat jejím pokojem sem a tam tak dlouho, až ji úplně utahá. Začne lapat po dechu a její srdce to nevydrží. Nic takového. Musíme ji dostat ven ještě dnes večer a shodit ten kámen z jejího srdce.“

„Myslíte, že to rozmotáte?“

„To se rozmotá potom. Jdete nebo ne?“

„S tímhle nemohu souhlasit.“

„Věděl jsem, že nebudete.“

„Když to stavíte takhle,“ řekl Tragg rozladěně, „nezbývá mi, než abych šel.“

„Tak tedy pojďme!“ vyzval je Mason.

14. KAPITOLA

Tragg zaparkoval před Molay Arms.

„Zazvoníme rovnou na ni?“ zeptal se Masona.

Mason otevřel zadní dveře a pomohl z vozu Mildreth Faulknerové a Delle Streetové.

„Raději zazvoňte na správcovou.“

„Možná bych to uměl otevřít,“ řekl Tragg. „S těmihle paklíči by to mohlo jít.“

Vytáhl z kapsy svazek paklíčů, vybral jeden a opatrně jím otáčel v zámku. Zavrtěl hlavou, zkusil jiný a zámek cvakl. „Tyhle zámky na venkovních dveřích jsou leda pro parádu,“ vysvětloval, když kráčeli přes halu. „Masone, co vlastně chcete Esther Dilmeyerové?“

„Chci se jí na něco zeptat.“

„Poslyšte, jestli je to horká stopa, bude tady určitě Loring Churchill.“

„Možná jenom vlažná.“

„Vy po něčem jedete?“

„Tak nějak.“

„Dobrá, pojedu v tom chvíli s vámi a uvidím, oč vám vlastně jde,“ prohlásil Tragg.

Šli po vyšlapaném koberci ve třetím patře. Za dveřmi Esther Dilmeyerové prosvítalo světlo.

Mason tiše požádal Mildreth Faulknerovou, aby zaklepala a ohlásila se.

„A co potom?“

„Myslím, že to bude stačit. Kdyby se vás zeptala, co chcete, řekněte, že s ní potřebujete mluvit o něčem, co se dnes přihodilo.“

Tragg učinil poslední pokus. „Poslyšte, Masone, co kdybyste vyložil karty na stůl a řekl, co víte, policie by snad…“

„Postávala kolem, dokud by neměla důkazy, a moje klientka by zatím zemřela,“ odsekl Mason.

Mildreth lehce zaklepala na dveře.

„Kdo je to?“ zavolala Esther Dilmeyerová.

„Mildreth Faulknerová.“

„Ach, to jste vy…“ Z bytu se ozvaly zvuky, bylo slyšet kroky nohou, obutých do pantofli, odsunování zástrčky na dveřích a Esther Dilmeyerová, oděná pouze ve spodním prádle, otevřela dveře se slovy: „Chtěla jsem jít za vámi, doufala jsem, že pochopíte…“

Zarazila se, když uviděla hlouček na chodbě, pak se zasmála a řekla: „Omluvte mě! Proč jste neřekla, že jde o pánskou návštěvu?“

Požádala o chvilku strpení, vrátila se dovnitř a přehodila si župan, který visel přes opěradlo židle. Pak je pozvala dál a řekla vyčítavě: „Slečno Faulknerová, měla jste mi říct, že nejste sama.“

Mason vešel první a zeptal se: „Znáte poručíka Tragga?“

„Ale ano, viděla jsem ho ještě v nemocnici. Nechtěli mě propustit bez souhlasu policie.“

Nastalo trapné mlčení. Tragg se podíval na Masona a ten náhle řekl: „Slečno Dilmeyerová, myslím, že vám hrozí nebezpečí.“

„Mně – nebezpečí?“

„Ano. Vražda – abyste zítra nemohla svědčit.“

„Jak jste na to přišel?“

„Nezapomeňte, že se vás už jednou pokusili zabít. Ten, co to udělal, vás potřebuje dostat z cesty teď zrovna jako před několika dny.“

Zasmála se. „Abych řekla pravdu, úplně jsem na to zapomněla.“

„Někdo se vás pokusil zabit přede dvěma dny. Pokud vím, od té doby nedošlo k ničemu, co by změnilo situaci,“ vysvětlil Mason.

Esther zamáčkla cigaretu na opěradle židle a řekla: „Vy si s tím zřejmě děláte hlavu víc než já.“

„Asi ano. Já si totiž myslím, že osoba, která vám poslala bonboniéru, je totožná s vrahem Harveye Lynka.“ Esther pozvedla obočí. „No to je ale nápad!“

„Máme několik stop, na kterých pracujeme. Nevím, zda vám poručík Tragg řekl o všech.“

„To ne,“ přihlásil se Tragg.

Mason sledoval, jak Esther Dilmeyerová škrtla zápalkou a přidržela ji u konce své cigarety.

„Začneme tedy tím, že adresa na obalu bonboniéry byla napsána na stroji v kanceláři pana Lynka ve Zlatém rohu.“

Zamávala zápalkou rychlým, nervózním pohybem. Na očích jí bylo vidět, že toto sdělení znamená pro ni otřes. „Jak to proboha můžete vědět?“ zeptala se ohromeně, „copak u toho někdo byl?“

„Spousta lidí nemá ani tušení, že různé psací stroje se dají rozpoznat ještě líp než rukopis různých lidí,“ vysvětlil jí Mason. „Každý stroj, na kterém se píše třeba jen krátkou dobu, má své osobité znaky. Písmenka například vyskakují z řádku. Odborník srovná různé vzorky písma a řekne s naprostou jistotou, zda byly napsány na stejném stroji.“

„To jsem nevěděla,“ přiznala Esther.

„To je jedna věc,“ pokračoval Mason. „Další je, že papír rovněž pochází z Lynkovy kanceláře.“

„A jak víte tohle?“

„Různé druhy papíru mají různý obsah textilu, různou váhu, chemické složení a tovární značku. To je obvykle vodoznak přímo na papíře.“

„Ještě něco?“ zeptala se Esther.

„Nálepka byla přilepená lepidlem, které má podobné složení jako to, které se používá ve Zlatém rohu. A co je nejdůležitější, bylo tak ztuhlé, že policie konstatovala, že byla nalepená nejméně dva dny předtím, než byl balíček odeslán.“

„No, zdá se, že policie je mnohem chytřejší, než jsem si myslela.“

„To tedy je,“ podotkl Mason suše.

„A máte ještě něco?“

„Ano. Uvědomte si, že nálepka byla připravená víc než dva dny předtím, než jste bonboniéru dostala. A vy jste pracovala v čokoládovně. Umíte plnit bonbóny krémem tak, že na nich není vůbec nic poznat.“

„Ano, o tom něco vím. Není to ani tak těžké, když víte, jak na to, ale není to nic pro nešiky.“

„A nyní uvažte, že lístek na bonboniéře byl předtím u orchidejí, které jste dostala.“

„Buďto byl on nebo přesná kopie,“ podotkla Esther Dilmeyerová a vyhnula se pohledu Mildreth Faulknerové.

Mildreth se zasmála. „Doufám, že si nemyslíte, že bych se vrátila a poslala vám bonboniéru s dalším lístkem.“

Esther se na ni nepodívala.

Místo toho se obrátila k Perrymu Masonovi: „Odpovídám na ty otázky jenom proto, abychom mohli vyjasnit celou záležitost.“

Úsměv zmizel Mildreth Faulknerové ze rtů: „Vy si vážně myslíte, že já jsem poslala tu bonboniéru?“

„Chci žít a nechat žít,“ odpověděla Esther. Pomalu se obrátila tváří k Mildreth.

„Nechci dělat žádné narážky nebo někoho obviňovat, ale rukopis na kartičce vypadal úplně stejně jako váš.“

„Ale já jsem nikdy…“

„Jen klid, slečno Faulknerová,“ napomenul Mason. „Zabývejme se ještě trochu fakty, než začneme hledat toho, kdo poslal bonboniéru. Takže, slečno Dilmeyerová, když jste dostala bonboniéru a našla uvnitř ten lístek, byla jste úplně klidná. Je to tak?“

„Samozřejmě. Seznámila jsem se se slečnou Faulknerovou a zdála se mi moc milá a sympatická, i když by ke mně taková nemusela být,

víte, kdyby byla v určitých věcech malicherná a myslela si, že jsem odpovědná i za to, za co vůbec nemůžu.“

„V pořádku, ale nenapadla vás tato možnost, když jste dostala bonbóny?“

„Ne. Měla jsem o slečně Faulknerové to nejlepší mínění. Nabídla mi práci a já jsem k ní cítila přátelství a – no, oddanost.“

„Tak si to shrneme,“ prohlásil Mason. „Ten, kdo poslal bonboniéru, měl prakticky přístup ke všemu ve Zlatém rohu, mohl použít psacího stroje pana Lynka, otevřít zásuvku jeho psacího stolu, vzít si jeho papíry a použít lepidla. Byl to někdo, kdo byl obeznámen s přejímáním balíčků v zásilkové službě během špičky a měl možnost získat kartičku poslanou s orchidejemi a dát ji k bonboniéře ještě dřív, než byla předána zásilkové službě. Měl na to necelou půlhodinu, takže šlo o poměrně rychlou práci.“

„Pokud ovšem…“ řekla Esther Dilmeyerová a zarazila se.

„Pokud ovšem co?“

„Pokud ovšem to nebyla slečna Faulknerová. Pokud poslala bonboniéru ona, byly by tady dvě kartičky a… a… to je všechno.“

„Velmi pečlivě jsem zkoumal všechno, co se týkalo slečny Faulknerové,“ řekl Mason. „Nemohla poslat bonboniéru, i kdyby byla chtěla.“

„Jak to myslíte?“

„Za prvé neumí plnit bonbóny a za druhé neměla přístup do Zlatého rohu dva dny předtím, než byla bonboniéra odeslaná. Existuje pouze jedna osoba, která splňuje všechny potřebné podmínky.“

„Kdo?“ otázala se Esther.

„Vy,“ odpověděl Mason klidně.

Napůl se zvedla ze židle. „Cože? Vy myslíte, že já…“

„Myslím,“ pokračoval Mason, „že jste jediný člověk, který mohl poslat bonboniéru. Poslala jste si ji sama.“

„A snědla jsem moře jedu, abych si poležela ve špitále?“ zeptala se Esther sarkasticky.

Poručík Tragg se naklonil dopředu a chystal se Masonovi něco říct, ale Mason, nespouštěje oči z Esther, ho zarazil a pokračoval: „Vy jste přece nesnědla žádný otrávený bonbón.“

„Ale, opravdu? Jenom jsem chtěla podniknout vyjížďku do špitálu, předstírala jsem, že spím, a balamutila doktory, tak to myslíte?“

„Ne. Vzala jste si velkou dávku veronalu, ale ne v bonbónech.“

Zatvářila se podrážděně. „Poslyšte, mám dnes večer ještě něco na práci. Je fakt, že jste mi zachránil život. V každém případě jste za mne zaplatil účet v nemocnici. Jsem vám za to vděčná, ale vám zřejmě kape na karbid a já tady nemíním sedět celou noc a poslouchat vás, jak chrlíte ty svoje teorie.“

„Poslyšte,“ nedal se Mason zarazit, „každý bonbón byl v malém hnědém papírku, těsně přiléhajícím k čokoládě.“

„No a?“

„V té bonboniéře na vašem stole několik bonbónů chybělo, ale chyběly taky tyhle papírové obaly a nebyly nikde v místnosti. Pochybuji, že byste spolykala bonbóny i s papírky.“

V její tváři se na okamžik objevil výraz nejistoty.

Mason okamžitě využil své výhody. „Ale definitivně jste se prozradila, když jste mi řekla, že vás dokonale uklidnila kartička v bonboniéře, na níž byly iniciály *M. F.* Kdybyste v ničem nelítala, ten lístek by ve vás vzbudil podezření, protože ani ne před půlhodinou jste dostala orchideje s úplně stejným vzkazem. Na lístku byly dokonce dvě dírky po špendlíku, kterým byl připevněn k orchidejím. Tohle vám sotva mohlo uniknout.“

„Vy jste přece cvok,“ vyhrkla Esther. „Proč bych si posílala otrávené bonbóny?“

„Protože jste potřebovala alibi!“

„Na co alibi?“

„Na Lynkovu vraždu.“

„Proboha, copak jsem ho zabila já?“

Mason přikývl. „A taky jste se prozradila tím, že dnes u soudu jste se pokusila do toho zaplést příliš mnoho dalších lidí. Magarda, Peavise, Irmu Radinovou… Velice šikovně jste vyjmenovala spoustu lidí, kteří znají vaši zálibu v bonbónech.“

„To je opravdu zajímavé!“

„Potřebovala jste alibi. Napadlo vás, že ze všeho nejlepší alibi by bylo, kdybyste byla v době vraždy v naprostém bezvědomí. Poslala jste si tedy otrávenou bonboniéru, svlékla jste si večerní šaty, oblékla

se vhodněji, méně nápadně, a vypravila jste se do Šeříkového kaňonu. Pravděpodobně jste Lynkovi zatelefonovala, abyste si ověřila, že tam opravdu je. Po cestě jste zatelefonovala také mně. Musela jste mi zatelefonovat dostatečně brzy na to, abyste získala alibi, ale zase ne tak brzy, abych nenašel váš byt a nedorazil tam dřív, než se vrátíte ze své vražedné výpravy. Nejvhodnější k tomuto účelu byl telefon v domě, kde bydlí Sindler Coll. Věděla jste, že kabina je ve vstupní hale a že tam nebude nikdo, kdo by vás viděl telefonovat nebo slyšel, co říkáte.“

„A proč jsem vlastně telefonovala zrovna vám?“ zeptala se Esther.

„To je přece úplně jasné, slečno Dilmeyerová. Potřebovala jste někoho, komu policie uvěří. Potřebovala jste někoho, kdo o vás sice ví, ale nezná vaši adresu. Zkrátka jste potřebovala někoho, kdo by byl dobrý jako svědek, ale nevěděl, kde bydlíte a jak je možno vás najít.

Alibi i vraždu jste plánovala už dva nebo tři dny. Přemýšlela jste, jak to zařídit, aby vás našli dřív, než budete příliš dlouho v bezvědomí, ale zase ne moc brzy, aby to neohrozilo vaše alibi. Věděla jste, že prostřednictvím Mildreth Faulknerové zjistím vaše spojení se Zlatým rohem. Ale ani to vás příliš neznepokojovalo, protože nikdo v baru neznal vaši adresu. Celkem oprávněně jste se domnívala, že nezastihnu slečnu Faulknerovou, dokud nepřijde v jednu hodinu na schůzku, že teprve pak mě zavede do Zlatého rohu a i potom mi bude ještě chvíli trvat, než najdu váš byt.

Ve skutečnosti jsem se tam dostal skoro příliš brzy. Díky detektivnímu talentu mé sekretářky slečny Streetové jsem si vás spojil se Zlatým rohem skoro okamžitě.“

„Páni, vy jste ale chytrý! To snad ani není možné!“ rýpla Esther.

„Jakmile jste mi zatelefonovala,“ nedal se Mason vyrušit, „odešla jste z Collova domu, jela do Šeříkového kaňonu, zabila Lynka a teprve potom jste si vzala velkou dávku veronalu. Vrátila jste se do svého bytu, položila jste telefon na podlahu a pečlivě umístila sluchátko. Teprve pak jste se poddala účinku drogy, která způsobila, že jste začala být ospalá. Když jsem vás našel, právě jste upadla do hlubokého spánku.“

„Skončil jste?“ otázala se.

Mason přikývl.

„Tak se běžte bodnout. Mám dojem, že byste ze mne rád udělal husu, která to všechno vezme na sebe, abyste mohl vytáhnout vaši bohatou klientku z kaše, ale v tom já nejedu. Budete si muset najít nějakého jiného obětního beránka.“

Nastalo ticho. Poručík Tragg se podíval na Esther Dilmeyerovou, pak se odvrátil a zamyšleně studoval vzorek na koberci.

„No tak,“ nevydržela to asi za minutu Esther, „co je zas tohle? Nový druh výslechu třetího stupně nebo tu snad sedíme, abychom se kochali okolím?“

„Čekáme, až nám budete vyprávět o té vraždě,“ odpověděl Mason.

„Tak to můžete čekat až do soudného dne, já mluvit nebudu. A teď jdu pryč. A vy budete tak laskavi a omluvíte mě, protože se musím začít oblékat.“

„Nepůjdete nikam,“ podotkl Tragg.

„Ne?“

„Ne.“

„A proč?“

„Mason případ vysvětlil naprosto logicky.“

„Takže vy jste mu taky naletěl?“

Tragg přikývl.

„Jste praštění,“ prohlásila Esther a po chvilce dodala: „Všichni.“

Opět nastalo ticho, které Esther Dilmeyerovou zřejmě znervóznilo ještě víc, než Masonovo obvinění z vraždy.

„Proboha,“ zvolala, „neseďte tady a nedívejte se na mě takhle! Je to můj byt a chci se obléct.“

„Nepůjdete nikam,“ opakoval Tragg. „A můžete se považovat za zatčenou.“

„Tak dobře, jsem zatčená. Ale to přece neznamená, že tady musím sedět a koukat na tenhle soubor kyselých obličejů. A vůbec, když jsem zatčená, tak mě přece někam odvezete.“

„Pravděpodobně.“

Prudce rozevřela župan. „Ve spodním prádle?“

„Kdepak, můžete se obléci.“

„Aby vám mužským vypadly oči z důlků? Ne, děkuji pěkně.“

Mason si zapálil cigaretu.

„Proboha, řekněte přece někdo něco! Nechcete to aspoň trochu prodebatovat?“

„Ale tady není o čem debatovat,“ namítl Mason. „Důkazy mluví jasně proti vám. Jestliže jste Lynka nezabila, měla byste raději spustit. Snad by tu mohly být i nějaké polehčující okolnosti.“

„Však já vás znám. Zkoušíte mě přimět k řeči. Ale když jste tak chytrý, tak vám něco řeknu. Malá Esther zná svoje práva. Bude tady pěkně tiše sedět a neodpoví ani na jednu vaši zatracenou otázku. A když si fízlové myslí, že toho na mne mají dost, ať mě postaví před porotu. Vezmu si advokáta, ze kterého se nevyklube žádný křivák, který to hraje na obě strany. A potom uvidíme.“

„To je v pořádku, jestliže jste ho zabila chladnokrevně a po přípravě, ale jestli jste ho zastřelila v sebeobraně nebo náhodou, měla byste to říct už teď.“

„Proč?“

„Protože když teď budete zticha a potom u soudu se budete hájit tím, že to byla nešťastná náhoda nebo sebeobrana, porota si bude myslet, že recitujete něco, co pro vás vymyslel advokát.“

„Teda vy se ale snažíte.“

„Dělám, co můžu,“ podotkl Mason. „Ve vašem scénáři je několik slabých míst. Policie na ně narazí dřív nebo později, ale pak už se nezachráníte tím, že povíte, jak to bylo doopravdy.“

„Ale, to se podívejme! A jaká slabá místa máte na mysli?“

„Chybějící papírky od bonbónů, stejné kartičky, váš kapesník, telefon na podlaze se sluchátkem ve vidlici – a policie najde ještě další věci.“

„Které další věci?“

„Jen si vzpomeňte, co jste všechno dělala,“ zasmál se Mason. „Policie teď ví přesně, co se stalo. Potřebuje si to jenom potvrdit.“

„Tak ji nechme, ať si potvrzuje,“ prohlásila Esther vzdorovitě.

„Jenomže pak už bude pozdě na to, abyste vyprávěla vaši historku.“

„Proč?“

„Noviny ji budou považovat za výmysl vašeho advokáta.“

Dívala se na něho zastřeným pohledem někoho, kdo dochází po těžkém boji k rozhodnutí. „Měla bych mluvit teď?“

„Fakta vždycky znějí líp, když vyjdou najevo okamžitě.“ Prohlížela si konec své cigarety. „Možná že máte pravdu.“ Tragg chtěl něco říci, ale Mason ho zarazil rychlým důrazným pohybem. Pak Esther napověděl: „Má Coll klíč od vašeho bytu?“

„Ano.“

„Tak to on sem vpustil Boba Lawleye den po vraždě, když jste byla v nemocnici?“

„Asi ano. Vůbec jsem o tom nevěděla.“

„Jste do Colla zamilovaná?“

„Teď už ne. Byla jsem do něho blázen. Ale už jsem se z toho dostala, už je to pryč. Jeden odejde, druhý přijde.“

Mason se podíval na hodinky. „No, jestliže hodláte…“

„Tak dobře, já to vybalím. Byla jsem něco jako vějička pro hernu. Mým úkolem bylo přimět pány ke hře a povzbuzovat je, když začali prohrávat. Dostávala jsem svůj podíl. Před nějakou dobou mě Coll s Lynkem upozornili na Boba Lawleye, že prý je to bohatý frajer. Měla jsem jim pomoct ulehčit mu o nějaký ten balík, protože se přímo topil v penězích. To jsem taky udělala. A když se mělo účtovat, chtěli to narafičit tak, abych přišla o svůj podíl, a tu Collovu novou holku chtěli usadit v podniku místo mě. To by mi ani tak nevadilo, měla jsem toho po krk, ale rozhodně jsem se nechtěla nechat napálit. Začala jsem podnikat ve svém vlastním zájmu.

Bob Lawley vozil v autě v přihrádce na rukavice revolver. Myslím, že si vůbec nevšiml, že jsem mu ho vzala. Samozřejmě mi bylo jasné, že by mě podezřívali první ze všech, a proto jsem potřebovala úplně neotřesitelné alibi. Napadlo mě, že si pošlu otrávenou bonboniéru. Všechno jsem si připravila už asi před čtyřmi dny – vyndala jsem několik bonbónů z krabice, zbytek bonbónů jsem naplnila jedem a krabici jsem zabalila. Měla jsem ji připravenou a jen jsem čekala, až budu mít příležitost vyfouknout Lynkovi ty akcie. Věděla jsem, že tu noc, kdy jel do Šeříkového kaňonu, měl akcie s sebou. Myslela jsem, že budou účtovat. Potom ale přišla slečna Faulknerová a řekla mi spoustu věcí, které jsem dřív nevěděla, a taky zařídila, abych se s vámi sešla v jednu hodinu ve vaší kanceláři. Chtěla jsem volat kvůli svému alibi policii, ale vy jste byl ještě lepší. Coll věděl, kde bydlím, a taky měl klíč od bytu. Musela jsem si být

jistá, že je pryč. Věděla jsem, že se má s Lynkem setkat v Šeříkovém kaňonu. Hlídkovala jsem před Collovým domem, dokud jsem ho neviděla odejít. Potom jsem šla do haly, zatelefonovala vám, že mě otrávili, a vyrazila do kaňonu. Po cestě jsem snědla neškodné bonbóny, které jsem měla v sáčku, abych měla v žaludku čokoládu. Těsně předtím, než jsem vrazila k Lynkovi do chaty, jsem si vzala velkou dávku veronalu, nasadila jsem si masku a oblékla plášť do deště.

Z toho, jak odpověděl na moje zaklepání, jsem jasně poznala, že čeká nějakou ženskou. Když viděl moji masku a ústí revolveru, málem se složil. Řekla jsem mu, aby vyndal Lawleyovy akcie a položil je na stůl.“

„Měla jste s ním nějaké problémy?“ zeptal se Mason.

„Jenom to, že byl tak vystrašený a tak se mu třásly ruce, že jsem se bála, že ani neodemkne zásuvku, ve které měl ty akcie. Zrovna když se o to pokoušel, uslyšela jsem hluk a ohlédla jsem se.“

„Byla to ta druhá dívka?“

„Ano. Víte, zapomněla jsem zavřít dveře, když jsem Lynka zahnala zpátky do pokoje. Páni, ta do toho šla naplno. Mávala jsem revolverem a snažila se ji zastrašit, ale nedala se. Skočila po mně jako divoká kočka. Chytila mě oběma rukama za zápěstí a snažila se mi revolver vykroutit…

Bylo to dílo nás obou. Prst se mi zachytil za spoušť a ona ho tlačila dozadu. Křičela jsem na ni, ať toho nechá, ale ona nepřestala. Vyšla rána, ona se polekala a uskočila. Revolver upadl na podlahu. A pak jsme uviděly Harveye Lynka. Pořád jsem ještě měla škrabošku, takže nevěděla, kdo jsem. Vyrazily jsme ze dveří. Ona tam nechala tašku se svými věcmi a já revolver.

Cesta domů byla strašná, protože veronal už začínal působit. Poslední část cesty už mě napadaly různé bláznivé myšlenky. Myslela jsem, že se mi to všechno jenom zdálo. Podařilo se mi dát auto do garáže, doklopýtala jsem domů a uspořádala všechno tak, jak jsem chtěla, abyste to našli. Usnula jsem, ještě než jsem dopadla na podlahu, a zbytek víte. Teprve když jsem se probrala v nemocnici, uvědomila jsem si, že jsem nechala v autě škrabošku i pršiplášť. Ta

škraboška mě mohla, prozradit, chtěla jsem ji zničit dnes večer.“ Mason kývl na Tragga, že je teď řada na něm.

„Vy jste obě utekly a ani jste se nepodívaly, jak těžce je zraněn?“

„Nebylo to vůbec zapotřebí, splaskl jako píchla pneumatika.“

„A co vlastně dělal, když jste se vy dvě tahaly o revolver?“ .

„Snažil se nacpat akcie zpátky do zásuvky. Byl k nám otočený zády, ale viděla jsem, jak s ní lomcuje. A teď po vás chci, abyste udělal jednu věc.“

„Jakou?“ zeptal se Tragg.

„Musíte najít to druhé děvče a vyslechnout je dřív, než se dozví, kdo jsem a co jsem vám řekla.“

„A co je ona zač?“

Hořce se zasmála. „Teď přijde moje odměna. To trdlo s vygumovanou palicí si myslí, že dělat návnadu v hráčském doupěti za podíl na zisku je lepší, než si vydělávat na živobytí prací. Ona chce moje místo, a já zase její. To je celá ta potíž s nafoukanými husami, které jsou mladé a vypadají k světu. Myslí si, že budou mladé do soudného dne a léta že zanechávají stopy jenom na druhých. Pamatuji si, že jsem na tom byla zrovna tak, a přitom zrovna v téhle branži se stárne po čertech rychle. Je vám třicet a je to stejné, jako by vám bylo čtyřicet v jiné…“

„Tak kdo to je?“ přerušil ji Tragg.

Estheřin smích přímo zaskřípal. „Je to Lois Carlingová – a teď jsme si kvit.“

Mason zvedl telefon a podal jej poručíku Traggovi. „Zavolejte na oddělení a řekněte jim, ať propustí Carlottu Lawleyovou,“ požádal ho. Zatímco poručík čekal na spojení, obrátil se k Mildreth: „Až se mě příště budete snažit odlákat od své sestry, slečno Faulknerová, nesmíte náhodou střílet z revolveru a tvářit se přitom tak podezřele. Na chvíli jste mě dokázala ošidit, ale jakmile jsem vás poznal natolik, abych zjistil, jak skvěle uvažujete, uvědomil jsem si, že jste to přehnala… Haló, je tam policejní ředitelství? Tady poručík Tragg z oddělení vražd. Propouštíme Carlottu Lawleyovou. Perry Mason v zařizuje její převezení do soukromého sanatoria. Popožeňte to a vykašlete se na formality.“

15. KAPITOLA

Bylo už pozdě v noci, když se Della Streetová sesula na sedadlo vedle Perryho Masona a prohlásila: „Jedna věc se musí poručíku Traggovi přiznat. Když slíbí spolupráci, tak taky opravdu spolupracuje.“ Mason souhlasil.

Uchopila jeho pravou ruku do své a něžně a povzbudivě ji stiskla. „Šéfe, nevšiml jste si, že se nám poručík pořádně zakoukal do Mildreth Faulknerové?“

„To bych musel být slepý a hluchý, abych si toho nevšiml.“

„Zdá se, že jí taky není lhostejný.“

„Na tom není nic divného, je to chytrý chlapík.“

„To bych řekla. S ním už to nebude tak jednoduché, jako když oddělení vražd vedl seržant Holcomb. Budete muset hlídat každý svůj krok. Teď je kamarád, ale jakmile vás někdy přistihne, že se ho pokoušíte napálit, myslím, že nezaváhá ani chvilku a pěkně vám to spočítá.“

„Tak ať…“

„Obviní teď Esther Dilmeyerovou?“

„Asi ne, Lois Carlingová všechno vyklopila a potvrdila její výpověď. Esther tam ovšem šla s revolverem a chtěla spáchat zločin – ale je to zatraceně hezké děvče a…“

„A hezká děvčata se vyvlečou i z vraždy, to chcete říct?“

„Ze zabití,“ zasmál se Mason. „A to je rozdíl.“

„Myslíte, že svědectví Esther Dilmeyerové pomůže vyhrát i soudní pří Mildreth Faulknerové proti Peavisovi?“

„To určitě. Esther ví, že Peavis pouze vyzval Lynka, aby obstaral akcie. Je to maličkost, ale velice důležitá. A jakmile podrobím křížovému výslechu pana Sindlera Colla – zkrátka si myslím, že Peavis vezme celou věc zpátky.“

Della se zasmála. „To bude báječný křížový výslech. Podaří se vám dokázat, že celá ta záležitost s hazardem byla bouda, aby akcie mohly přejít z ručky do ručky?“

„Snadno.“

„A jak je na tom teď vlastně pan Magard?“

„Jako někdo, kdo visí na samém konci větve nad velice hlubokou louží,“ ušklíbl se Mason. „V případě, že vás to zajímá, namíříme si to přímo do Zlatého rohu. Objednáme si šampaňské a nepochybuji ani v nejmenším, že pan Magard sejde dolů a bude se přímo překonávat ve snaze předvést se jako čestný chlap. Myslím, že Tragg by neměl s razií příliš otálet.“

„Má to v úmyslu?“

„Pravděpodobně.“

„Pak by nebylo špatné slíbit Magardovi, že…“

„Nehodlám Magardovi slibovat vůbec nic,“ prohlásil Mason, „a pokud bude mít co dělat s policií, může se obrátit na poručíka Tragga.“

„Mám takovou předtuchu o poručíku Traggovi,“ řekla Della nejistě.

„Jakou?“

„Myslím, že může být nebezpečný.“

„Je chytrý,“ připustil Mason. „Jeho šéf mu nařídil, že mě má mít na očích a držet mě zkrátka.“

V jejím hlase už nezněl dobromyslný posměch: „Říkám vám, že se mi to nelíbí.“

„Jmenuji vás svým oficiálním hlídačem, Dello, pokud to ovšem vezmete.“

„To je zbytečné, potřebujete hlídače asi tak jako domácí krb – ale jen to zkuste, ztratit se mi na delší dobu z dohledu!“

Zamířil s autem doprostřed silnice.

„Podívejte se, holčičko,“ řekl, „dával jsem pozor, jak Tragg řídí, když jede se sirénou. Je to zvláštní styl jízdy. Naberete rychlost mezi bloky, jakmile dorazíte ke křižovatce, začnete brzdit, potom šlápnete na plyn… podívejte se.“

Della se opřela o opěradlo a spokojeně a pobaveně pozorovala, jak Mason přiměl ručičku tachometru kmitat mezi nejvyššími číslicemi.

erle stanley gardner
3× V ROLI OBHÁJCE PERRY MASON

Z anglických originálů The Case of the Angry Mourner (Mayflower Paperback, London 1970), The Case of the Silent Partner (William Morrow & Company, Inc., New York 1969) a The Case of The Reluctant Model (William Morrow & Company, Inc., New York 1961) přeložily Marie Brabencová–Válková, Věra Frydrychová a Helena Nebelová. Vazbu navrhl Libor Fára. Graficky upravila Hana Blažejová. Vydal Odeon, nakladatelství krásné literatury a umění, n. p., jako svou 4255. publikaci v redakci krásné literatury. Praha 1984. Odpovědná redaktorka Irena Wenigová. Vytiskla Stráž, tiskařské závody, n. p., Plzeň, závod Vimperk. 39,93 AA, 33,41 VA. 605 22 856. Vydání první. Náklad 100 000 výtisků. 01-045-84. 13/34. Váz. 45 Kčs